

Nô Tài Tình Nhân

Contents

Nô Tài Tình Nhân	1
1. Chương 1-1: Thượng	2
2. Chương 1-2: Hạ	4
3. Chương 2-1: Thượng	9
4. Chương 2-2: Hạ	11
5. Chương 3-1: Thượng	15
6. Chương 3-2: Hạ	19
7. Chương 4-1: Thượng	23
8. Chương 4-2: Hạ	26
9. Chương 5-1: Thượng	29
10. Chương 5-2: Hạ	32
11. Chương 6	35
12. Chương 7-1: Thượng	41
13. Chương 7-2: Hạ	45
14. Chương 8-1: Thượng	49
15. Chương 8-2: Hạ	53
16. Chương 9-1: Thượng	55
17. Chương 9-2: Hạ	60
18. Chương 10	62

Nô Tài Tình Nhân

Giới thiệu

Editor: BiBeta: Dạ PhongThể loại: Cổ phong nhã vận, nhất thụ nhất công, hài, HE. Có sự nhầm lẫn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-tai-tinh-nhan>

1. Chương 1-1: Thượng

“Bán thân chôn mẹ”

Trên tấm mộc bài đơn sơ viết xiêu xiêu vẹo vẹo vồn vện bốn chữ. Một thiếu niên hơn mười tuổi, lông mày rậm, mắt to quỳ gối bên đường, đồ đạc trên người cũ nát không thể tả. Đương nhiên rồi, một người không tiền bạc để chôn cất mẹ ruột, đương nhiên không thể có quần áo tốt để mặc.

Tình hình chính trị không ổn định, hiện nay triều đình hủ bại, dân chúng lầm than, ngày hôm nay viết “Bán thân chôn mẹ”, ngày mai lại viết “Bán thân làm nô, chỉ cầu ấm no”, trong nhà nếu có con gái coi như yên tâm, bảy, tám tuổi bán thân vào thanh lâu cũng là chuyện thường, cho nên người qua đường nhìn quen mắt nên cũng chẳng ra tay cứu giúp. Năm nay người nghèo trong tình trạng hỗn loạn, đều là “Tự tảo môn tiền tuyết, hưu quản tha nhân ngôa thượng sương” (*), hôm nay cố ăn cho no bụng, bất chấp người khác sống chết thế nào!”

“Dừng kiệu!”

Bên trong chiếc kiệu được điêu khắc tinh xảo truyền đến một nam âm trầm thấp, trước sau còn có một vài quan binh canh giữ, có thể thấy được đây là nhân vật trọng yếu trong triều đình, tiếng cười như thể “thích thì ta lấy”. Tiếng cười tuy dễ nghe, nhưng sâu trong tai vẫn cảm nhận được một cảm giác lạnh lẽo khác thường, giống như trò chơi nhân sinh, có lẽ tất cả thế gian này là cuộc chơi của y, mặc y ngắm nghía trong lòng bàn tay.

“Bán thân chôn mẹ, thú vị đây.” Nói đến đây, trong kiệu truyền đến âm thanh của quạt.

“Người tên là gì?”

“Không thú vị!” Thiếu niên có vóc người trắng kiện cân đối với gương mặt, chau mày trả lời, thanh âm cũng rất trầm.

“Vương gia hỏi người phải trả lời cho tốt!”

Điều dân khá lẩm, tên quan binh đánh thật mạnh, hung hăng nện vào vai thiếu niên, người thiếu niên cổ họng cũng không phát một tiếng, lưng vẫn thẳng, tên gọi không thua gì khuôn mặt anh tuấn, trông còn có vài phần kiên cường.

“Người tên là gì?”

Xem như người có địa vị cao lại chịu nhân nhượng trước hạng thấp kém hơn, nam tử trong kiệu hỏi lại lần nữa, lúc này, lại cười nhiều hơn, phảng phất trong câu trả lời của người kia khiến y thấy thực sự rất thú vị.

Người thiếu niên kia như quyết tâm quanh co, không sợ chết trả lời lần nữa, “Không thú vị!”

Tên quan binh tức giận đến run người, hấn chưa từng gặp qua một tên dân chúng tầm thường nào như thế này!

Hấn tóm lấy một cách mạnh bạo, lần này nện vào vai kia của thiếu niên, đồng thời đè thiếu niên xuống đất, sợ chọc giận đại nhân vật trong kiệu, giận dữ nói: “Vương gia đang hỏi, phải trả lời thành thật.”

Những ngày qua trời mưa, đất mềm ướt dính vào hai gò má của hấn. Dân chúng không thể chống lại quan binh, nếu không thì sẽ bị đánh một trận tơi bời, cho nên hấn để cho bùn cứ dính vào, đột nhiên giống như tên câm, không nói không rằng.

Người trong kiệu chỉ một lúc nổi hứng, thấy thú vị mới mở miệng, giờ lại bị cự tuyệt, tự dưng cũng không còn hứng thú dây dưa xuống dưới nữa.

“Quên đi, đừng quan tâm nữa, khởi kiệu.”

Nói xong hai câu này, tên quan binh mới buông người thiếu niên ra. Từ trong kiệu ném ra một lượng bạc, vừa vụn rơi vào mũi giày hấn, xem như là bên trong kiệu bố thí cho.

Ngày hôm sau, người thiếu niên đến gõ cửa Vương phủ, nói rằng mình tự bán thân chôn mẹ, đã nhận bạc của Vương gia, với vài đồng xu chôn cất mẹ, ngân lượng còn dư thì để lại thu xếp gia đình về sau, ngay lập tức đến Vương gia phủ bán mình làm nô.

Người canh cổng vừa nghe liền đóng cửa lại phớt lờ đi. Hắn ở ngoài cửa chờ vài ngày. Ngay cả tổng quản nghe lí do của hắn cũng không kèm được và vào thăm hắn, kéo ra sao cũng không đứng dậy, hỏi một câu mà mọi người đều không trả lời được: “Thằng ngu này là ngu thật hay ngu giả?”

Hắn đứng ngoài cửa được mấy ngày, quần áo vốn rách rưới nay lại càng tơi tả hơn.

Khi kiệu của Vương gia trở về, hắn quì ở một bên nghênh đón, giống như mình là tôi tớ trong phủ Vương gia. Sáng sớm một câu cung thỉnh Vương gia, tối lại hô cung nghênh Vương gia, thật như là tiếng gà báo thức.

Ngay từ đầu, người trong kiệu vẫn xem như hắn không tồn tại, như thể để xem hắn có thể chịu đựng được bao lâu.

Chịu đựng được mười ngày nửa tháng, y phục của hắn cũng đã bắt đầu rách rưới. Thế nhưng sớm tối, hắn đều nói một câu, tuyệt không qua loa, khiến cho toàn bộ Vương phủ đều cười nhạo, suy đoán rất cuộc nhà hắn có phải ở trước Vương gia phủ hay không?

“Người này là tới nịnh nọt chắc rồi, hắn nhất định biết thế lực Vương gia lớn tới đâu, cho nên mới tới nơi này, muốn vớt chút lợi lộc.”

“Không dám, ta chỉ xem hắn là một kẻ ngu si.”

“Đúng, hắn thập phần là đờn ốc.”

Thanh niên còn chưa làm chuyện ngu ngốc giống như hắn, tiền bạc Vương gia cho căn bản là không tồn tại trong mắt hắn, ngược lại hắn còn vội vã đến Vương phủ làm nô bộc, đây không phải là chuyện mà người ngu ngốc làm sao?

“Thế nhưng nhìn tướng mạo anh tuấn của Vương gia, cũng không ít người muốn bay lên cành cao làm phượng hoàng, Vương gia vừa không kỳ thích ăn mặc, chỉ cần thấy vừa ý thì sẽ ban nhiều ngân lượng, nói không chừng hắn cũng vì tin này mà tới.” Có người phỏng đoán theo cách khác, ai bảo mọi người đều biết Vương gia phong lưu.

Có người cố tình ra vẻ buồn nôn, Vương gia tuy rằng phong lưu nhưng cũng phải chọn, đúng không?

“Làm phượng hoàng? Trông cái tướng mạo vừa nghèo vừa hèn hạ của hắn đi? Khẩu vị của Vương gia cũng không tốt đến ngay cả cái loại hàng thối toan(*) hạ đẳng này mà nuốt trôi được.”

Ngay lúc đó, Vương gia trong phủ đoán được một phần lời nói, cuối cùng vào một tối, kiệu của Vương gia dừng trước cửa, trong kiệu nhẹ giọng nói: “Ta say rồi, đỡ ta xuống.”

Người thị tòng xinh đẹp bên cạnh cẩn thận từng chút một đỡ Vân Phi Nhật xuống kiệu, chỉ thấy sắc mặt hắn như Quan Vũ, mi như rồng bay, trên mặt nở một nụ cười không rõ hình dạng, thập phần là khiêu khích người khác, nhưng đẹp tựa thần tiên, hỏi Vương gia câu đầu tiên trong ngày.

“Vương gia, người uống quá nhiều rồi, đợi lát nữa uống trà giải rượu thì tốt hơn.” Người hầu có khuôn mặt xinh đẹp kia nói chuyện cũng lễ lơi, có thể là dáng điệu của một nam sủng.

” Đợi lát nữa thân thể người rã rượu, không uống cũng say.”

“Đáng ghét, Vương gia ngài đang nói cái gì?”

Người hầu kia thoáng chốc mặt đỏ như lửa, chỉ muốn cho qua, nhưng không được bởi vì Vân Phi Nhật nôn lên vài cái. Hắn ngại bẩn, lui từng bước, ngay lập tức bị Vân Phi Nhật giữ chặt hai tay không cho đi, còn cố áp sát lại.

“Tiểu bảo bối, đêm qua không phải người nói mọi thứ ô uế của ta người đều thật lòng yêu sao?”

“Vương gia!”

Vân Phi Nhật làm bộ tiến gần để nôn mửa trên người hắn, người hầu kia sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Vân Phi Nhật ngay hướng quần áo của người kia mà phun ra. Người hầu kia vốn ý mình xinh đẹp, từ nhỏ đã được nam nhân nâng niu trong lòng bàn tay, chưa bao giờ bị người ta nôn cả, hắn sợ tới mức liên tục thét chói cả tai.

Lúc này thiếu niên bên cạnh thấy thế, hai tay khum lại, để Vân Phi nôn ngay vào lòng bàn tay hắn, tuyệt không ngại bẩn. Chờ cho Vân Phi nôn một mạch xong, người kia lập tức bắt lấy cơ hội, cứ như là công lao của một mình mình, xoa lưng của Vân Phi Nhật, chen qua trước người thiếu niên kia, dịu dàng nói: “Vương gia, ngài nôn từ từ thôi, đừng làm tổn thương mình.”

Vân Phi Nhật nôn xong, tinh thần có vẻ tốt lên rất nhiều, mỉm cười nói: “Viêm Viêm, người đối với ta thật tốt.”

Người hầu kia vừa rồi còn hoa dung thất sắc(*), giờ thì lại có thể cười duyên như trước mà ngả ngớn đi lên, xem ra hắn rất có kinh nghiệm trong việc lẩn lộn phong trần, hiểu rõ phải đối đáp nững nịu thế nào.

“Vương gia, ngài nói gì vậy, Viêm Viêm trong lòng chỉ có ngài, đương nhiên là chỉ đối xử tốt với một mình ngài.”

“Àn, vậy người hãy ở ngoài cửa, sớm tối đều cung nghênh ta. Người, theo kiệu ta đến Vương phủ.”

Vân Phi Nhật chỉ tay vào thiếu niên, cái “Người” kia, đúng là chỉ thiếu niên bán thân chôn mẹ – Kiều Nghênh Phong.

Người hầu xinh đẹp kia ngậy người một chút. Vân Phi Nhật đã vén màn vào kiệu, hắn quì xuống kêu lên: “Vương gia, Viêm Viêm làm sai, Viêm Viêm sẽ sửa đổi, xin Vương gia tha cho Viêm Viêm.”

Vân Phi Nhật ngoảnh mặt làm ngơ, đôi khi lạnh lùng lại là một loại vũ khí giết người không dính máu. Lần đầu tiên Kiều Nghênh Phong hiểu được đạo lý ấy, mà sau khi hắn vào Vương Phủ, không quá một ngày nhìn thấy kiệu nhân xinh đẹp Viêm Viêm.

Chú thích

– Tự tảo môn tiền tuyết, hữu quản tha nhân ngôa thượng sương: Tự xúc tuyết trước cửa nhà, không cần quan tâm đến sương trên mái nhà người khác.

– thối đoan: vừa thối vừa chua

-Hoa dung thất sắc: kiêu như hoa đẹp bị dọa kinh sợ đến phải phai màu

2. Chương 1-2: Hạ

Tuy Vương gia chỉ đích danh Kiều Nghênh Phong vào Vương phủ, nhưng những người hầu hạ bên cạnh Vương gia đều xinh đẹp, lanh lợi, giỏi ca múa, đệ nhất mỹ mạo này hắn không thể bì kịp. Hắn không có thứ sắc đẹp như tiên trên trời, lại càng không có giọng hát như chim hoàng anh, hai chân chỉ biết đi đường, không khiêu vũ được. Thế nhưng thân mình hắn trắng kiện, thân thể khỏe mạnh, chịu nhiệt tốt, liền nhận làm các công việc nặng nhọc của tôi tớ hạ đẳng.

Nhưng “hứng thú” của Vương gia thật sự rất rộng rãi, hắn không thể không đụng mặt Vương gia.

Như khi quét rác ở hoa viên, thường hay truyền đến từng đợt âm thanh rên rỉ khiến người ta mặt đỏ ửng, trống ngực đập liên hồi.

“Vương gia, nơi này sẽ bị người ta thấy, a, không được, nơi đó không được...”

Ngay sau đó là những tiếng thở dốc, Kiều Nghênh Phong xem như không thấy, tiếp tục quét đất. Toàn bộ hoa viên đều được quét, chỉ trừ chỗ đang bị Vương gia chiếm dụng là chưa quét, nhưng không quét xong sẽ bị bẻ trên la máng. Dù có gian khổ thế nào đi chăng nữa, hắn cũng quét cho xong.

Sau khi quyết định, hắn tiếp tục quét rác, đầu tiên là quét một bộ quần áo, rồi quét đến váy, sau đó là cái yếm nhỏ xinh xinh. Sau đó xuất hiện một tiểu khố tử có đôi cánh bạc, cái yếm và cái quần kia cũng không làm hắn chảy máu mũi. Nhưng mặc thứ quần áo bạc kì quái đó không bị cảm lạnh sao?

Người nào dám mặc thứ này quả thật là dũng cảm, thân thể nhất định khỏe mạnh hơn hắn, chịu lạnh còn giỏi hơn hắn. Hắn mà mặc quần áo như thế chắc chắn sẽ lạnh chết thôi.

Hắn tiếp tục quét rác, sau đó liền thấy hai người quần nhau chặt cứng, hắn không thèm liếc đến một cái, nhanh chóng nhìn xuống lá rụng và cát dưới đất, nhanh tay quơ chổi, quét xong là được phép rời đi.

“Vương gia, ngài thích đến nơi này à?”

“Không hứng thú thì xem người biểu hiện thế nào?”

Hắn định quét sài phòng (*) thì ở ngoài đã nghe được cuộc đối thoại, tiếp theo lại là những tiếng rên rỉ kéo dài một cách rập khuôn. Chẳng qua đối tượng đối thành nam thôi. Xem ra người ta nói Vương gia không kị thức ăn mặn là thật. Thế nhưng ngay cả nam nhân cũng không buông tha. Song, những nam nhân này xem ra rất vui sướng, bởi vì họ nói những lời thực sự hạ lưu.

“Vương gia, nơi này của người so với củi vẫn còn thô, vẫn còn cứng nhỉ!” Giọng nam mềm mỏng, nghe như bán nam bán nữ.

“Đợi lát nữa còn có thể lớn hơn nữa đấy!”

“Ngài thật ba hoa a, Vương gia! A a.... Tới đỉnh rồi, tới đỉnh rồi, thật thoải mái a, Vương gia, ta muốn đi....”

Hắn đứng giữ cửa, xem bọn họ chừng nào làm xong mới có thể vào quét tước.

Đại khái là một lúc lâu vẫn chưa thấy xong, hắn đành bỏ không chờ nữa, đi vào dọn dẹp. Trong chốc lát nhặt được chiếc áo, lại đến quần, sau đó là một chiếc quần lót mỏng nhỏ đáng thương.

Nếu không phải cái quần lót nhỏ kia còn rất mới, màu sắc lại rất rõ ràng, Kiều Nghênh Phong có thể sẽ cho rằng người nam nhân này so với gia đình của hắn còn nghèo hơn, nghèo đến mức ngay cả quần lót cũng giặt đến mức mỏng nhẹ gió lùa được như vậy mà còn không vứt đi.

Mà Vương gia và người hầu xinh đẹp kia chiến đấu đến mức khó mà chia lìa được. Sau khi hắn quét xong sài phòng, nhặt lại vài khúc củi đem vào trù phòng (*), muốn rời khỏi đây trước. Bởi vì người kia chính là ân nhân kiêm chủ nhân của hắn, nên hắn vẫn theo quy củ mà hành lễ ở cửa sài phòng rồi rời đi.

Ngay cả nửa đêm khi hắn đi thanh tẩy, cũng còn thấy được Vương gia cùng một nam một nữ đang ở trong nước đùa giỡn. Hắn không thèm liếc nhìn. Tắm rửa xong là hắn rời đi ngay. Hắn duy chỉ cảm thấy may mắn bởi mình có giọng nói lớn, diện mạo tráng kiện, cho nên tuyệt không nằm trong phạm vi săn bắn của Vương gia.

Nhưng mà nói thật ra, khi mà khắp thiên hạ cả trai lẫn gái đều muốn quan hệ với Vương gia, kỳ thật hắn căn bản là không cần lo lắng rằng mình lọt vào mắt xanh của Vương gia. Bởi vì Vương gia còn bận rộn với những nam nữ nhân ấy.

Một năm sau, ngay khi hắn nghĩ dung mạo của mình thập phần an toàn, tổng quản lại gọi hắn vào phòng gian(*), bảo hắn thu xếp hành lí, không cần phải cùng người hầu ở chung một phòng nữa.

Hắn chẳng có quần áo hay đồ đạc quý giá gì để mang nặng cả. Tổng quản đưa hắn đến một căn phòng nhỏ xa hoa và xinh đẹp hơn, bên trong có giường êm, ấm trà,... đầy đủ mọi thứ, so với chỗ hắn ở trước kia có thể nói là khác nhau một trời một vực.

“Này, đây là...” Hắn không hiểu tại sao lại có gian phòng này. Hắn không phải khách, chỉ là một kẻ tó tấp hèn mà thôi.

“Đây là phòng ở của người hầu.” Tổng quản giải thích một phần.

Từ sau khi Kiều Nghênh Phong vào Vương phủ, hắn biết người hầu phải làm những gì. Ngoài mặt, bọn họ hầu hạ Vương gia ăn mặc ngủ nghỉ, nhưng trên thực tế, bọn họ phụ trách tính phúc (*) hạ thân của Vương

gia. Chỉ cần Vương gia khâm điểm, ắt phải bồi Vương gia lăn lộn trên giường cho đến khi Vương gia hài lòng mới thôi.

“Có lắm hay không a?”

Kiều Nghênh Phong nghe vậy thiếu chút nữa là phát điên lên. Với cái sắc đẹp của hắn thì bao giờ mới được vào đoàn người hầu xinh đẹp của Vương gia? Rõ là trời khéo đùa người.

Gương mặt tổng quản cũng nhăn nhó chút đỉnh. Hắn phần trên và phần dưới cơ thể đều trắng kiện như nhau, nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống, ngoại trừ thân thể cường tráng, thiếu niên trước mắt này căn bản không có một chút sắc đẹp gì đáng kể. Không. Phải nói là hai chữ “sắc đẹp” chẳng có chút quan hệ gì với hắn.

Mỗi hầu nam của Vương gia đều xinh đẹp như tiên, giỏi ca múa, so với các cô nương còn đẹp hơn gấp trăm lần. Thân thể trắng kiện này của Kiều Nghênh Phong ngay cả tiêu chuẩn thấp nhất, tồi tệ nhất cũng không đạt được. Cuối cùng ông ta lắc đầu, nói một câu mà Kiều Nghênh Phong thấy đúng nhất từ trước đến nay.

“Ta thấy ngươi là một kẻ hầu quá xấu xí. Có lẽ Vương gia muốn thay đổi khẩu vị, ăn quen sơn trân hải vị, thỉnh thoảng cũng muốn ăn chút cơm canh đạm bạc chứ.”

Hắn đã hiểu. Hắn chính là cơm canh đạm bạc mà Vương gia ngẫu nhiên muốn đổi.

Từ đó về sau, dù hắn không nghĩ đến hình ảnh thân mật của Vương gia cũng không được. Bởi vì những kẻ hầu đó chính là muốn mọi lúc mọi nơi mà chiều lòng Vương gia. Cho dù y có cùng một mỹ nữ nào đó ở trên giường nóng bỏng đến ba trăm hiệp, trước khi y gọi người, người cũng chỉ có thể một mực trong phòng chờ lệnh.

“Vương gia, ta chịu không nổi.....” tiếng khóc nũng nịu và tiếng giao hoan rung lên theo từng đợt ham muốn.

“Ngoan, chờ một lát, ta khát.”

Vân Phi Nhật cả người trần trụi ôm một thiếu nữ xinh đẹp khác. Đây là người nào đưa tới Kiều Nghênh Phong cũng không rõ lắm. Tóm lại chính là có rất nhiều người tặng cho y rất nhiều mỹ nhân. Rốt cuộc là bao nhiêu, thì dù hắn mỗi ngày chơi đùa, chơi đến sức tàn lực kiệt cũng không thể chơi hết được.

“Trà!” Y cười nhạt và gắt gỏng ra lệnh.

“Vâng”.

Kiều Nghênh Phong thờ ơ dâng trà ấm vào tay Vân Phi Nhật, y cười, khen ngợi: “Ngươi là kẻ dâng trà có độ ấm tốt nhất.”

Mau làm cho xong đi!

Hắn ở trong lòng hung hăng mắng mỏ. Hắn bắt đầu hận mình quá thành thật. Vì cái gì lại vứt tiền của người ta mà chạy đến nơi này bán mình làm nô. Trước mắt hắn rõ là hình ảnh dâm loạn đến cực điểm, vô liêm sỉ.

Nam căn(*) của Vân Phi Nhật cứ tới tới lui lui tiến vào trong mật động của nữ tử. Nữ nhân lớn tiếng rên rỉ. Y vừa uống trà nóng vừa mỉm cười như tán gẫu cùng Nghênh Phong.

“Ồ trong Vương phủ không quen sao?”

Muốn làm người ta sau này không đi được nữa sao? Vân Phi Nhật không thấy hổ thẹn. Kiều Nghênh Phong hắn vẫn cảm thấy đau mắt. Hơn nữa mỗi ngày đều nhìn thấy hình ảnh này, lâu dần hắn cũng thấy được Vương gia mỗi ngày làm loạn đều chẳng hề sức tàn lực kiệt. Thật sự là vô cùng lợi hại.

Kiều Nghênh Phong cúi đầu, dáng vẻ trước sau như một trả lời. Vào Vương phủ đã gần hơn một năm, ngay từ đầu có người dạy hắn các phép tắc, để tránh đụng chạm Vương gia hoặc người bề trên. Dù sao Vương phủ lớn như vậy, tới đó nhiều như vậy, nếu không có tôn ti trật tự, Vương phủ kia ắt rối loạn.

Trước khi hắn là người hầu, dù sao đối tượng hầu hạ cũng là Vương gia, nên hắn đã được dạy phép tắc cẩn thận, hiện tại đã có thể ứng đối rất khá.

“Đa tạ Vương gia ưu ái, tiểu nhân ở đã quen.”

“Có người khi dễ người sao?”

Là có, nhưng tất cả đều là do Vân Phi Nhật lần nào cũng triệu hần vào phòng hầu hạ, những kẻ hầu khác đều trừng to mắt hung hăng nhìn hần. Nếu ánh mắt có thể giết người, hần đã chết mấy trăm lần dưới ánh mắt của bọn người này.

Hần thực sự không rõ tâm tư của những kẻ hầu này, triệu hần vào phòng, lần nào cũng xem Vân Phi Nhật cùng với người khác làm bầy xoay ba, hần còn hoài nghi hần có phải là một thứ mực rửa hay không. Bọn họ đều muốn được vào vị trí của hần. Sao cũng được, tốt nhất là trời nên để Vương gia triệu những người khác đến dâng trà.

Sau một màn mây mưa, Vân Phi Nhật trông có vẻ rất thỏa mãn với nụ cười trên mặt.

Về cơ bản, Kiều Nghênh Phong chưa từng thấy lúc y không cười. Hần cười mọi lúc mọi nơi. Dù cho là giết người, hay là hoan ái thì trên mặt y cũng chỉ có một nụ cười. Thậm chí cười đến mức Kiều Nghênh Phong nghĩ nó giả tạo đến đáng sợ. Đường như không cười nữa thì trong tâm trí chỉ còn lại sự hung ác và giết chóc.

“Những thứ này là thưởng cho người.”

Y từ trên giường cầm một nắm vàng bạc châu báu, như là bố thí cho nữ tử. Cô gái kia lập tức cười diễm lệ, sau đó gắt gao quần lấy Vương gia hi vọng được làm lại lần nữa.

Điều duy nhất là cho người hầu xinh đẹp ấy cảm thấy yên tâm là Vân Phi Nhật chưa bao giờ triệu hần lên giường. Y đại khái chưa ngủ với tất cả người hầu, ngay cả hần cũng không. Điều này làm cho các nô tài khác tin rằng chỉ là do hần có hảo công phu pha trà nên Vân Phi Nhật mới để hần ở bên cạnh ngài.

Với diện mạo của hần thì dù cho Vương gia có hứng thú thì cũng không thể ăn. Ăn chỉ sợ phá hỏng bao tử, phải lao vào mao xỉ ấy chứ!

Cũng bởi nhờ hình dáng này mà đám người hầu kia tuy rằng lãnh đạm với hần nhưng không đến mức căi vả. Hơn nữa chỉ cần bồi thụy (*) Vương gia, nhất định Vương gia sẽ ban cho không ít.

Nhưng mà nhiều người không phải cần Vương gia ban tặng, mà mục đích của họ chính là kỹ xảo ân ái đạt đến dục tiên dục tử (*) của y. Hơn nữa, sau khi được Vương gia sủng ái, họ liền tự nhận mình tài trí hơn người, hận không thể để Vương gia sủng ái mình mãi.

Kiều Nghênh Phong thật sự không thể tưởng tượng được suy nghĩ của nam sủng được bồi thụy kia. Nam tử hán đại trượng phu chẳng lẽ không cảm thấy đáng xấu hổ, đáng sợ khi bị nam nhân khác đặt ở dưới, lại còn phát ra những thứ âm thanh này sao?

Với lại người hầu kia lại rên lớn, phát ra những âm thanh vừa vô sỉ vừa phóng dăng. Đặc biệt trên giường lại còn dùng lời ngon tiếng ngọt với Vương gia, luôn làm hần nghe xong thì nổi cả da gà hết lên. Nghe lâu đầu óc còn choáng váng, nhớ lại mà muốn ói. Thật không biết Vương gia vì cái gì mà lại say mê những lời này.

Hiển nhiên, Vương gia không cảm thấy trong lời nói của họ có gì bất thường. Mà chính những kẻ hầu này cũng chưa từng nghĩ việc bồi thụy nam nhân này có gì không tốt.

Trong đầu họ chỉ có một chuyện là làm sao để cho Vân Phi Nhật mỗi ngày đều triệu bọn họ vào cùng ngủ thôi. Còn những chuyện khác, bọn họ căn bản không muốn làm, cũng chẳng có tâm trí để làm.

“Vương gia, ngài làm cho ta thật thoải mái. A a.... Ta muốn.... Sâu chút nữa đi, mạnh chút nữa... Bảo bồi của ngài thật là tốt...”

Kẻ hầu này có lẽ là kẻ rên tốt nhất trong tất cả người hầu. Hơn nữa, tiếng gọi của hần làm cho Kiều Nghênh Phong cảm thấy rất chói tai, rất dâm dục, hoàn toàn không có một tia tôn nghiêm gì của nam nhân cả. Ngay cả nữ nhân cũng không phóng dăng vô sỉ như hần. Nào ghé tòm, nào giả tạo trong lời nói đều lộ ra. Chỉ cần mỗi lần nhìn thấy hần đến hầu hạ, Kiều Nghênh Phong nhìn thấy cái mặt rạn rở của hần liền cảm thấy muốn ói.

Vân Phi Nhật di chuyển phần hông, nhìn hấn cười: “Ta khát, trà.”

Như thường lệ, hấn đi đến bàn để dâng trà. Vân Phi Nhật uống một ngụm. Ngày nào cũng như ngày nào, nên y tìm vài câu vô vị để hỏi hấn, làm cho hấn không thể không cảm thấy được rằng dường như chuyện lần này của Vương gia rất không thú vị. Bởi vậy mới dùng vài câu vô vị hỏi hấn, xem có thể tìm được lạc thú ngoài dự đoán không.

“Người không khát sao?” Vân Phi Nhật hỏi.

Hấn đứng đến nửa đêm, đương nhiên vừa mệt vừa khát. Y là Vương gia, khi nào cao hứng rời giường thì có thể rời giường, còn hấn là nô tài, không hoàn thành xong việc trước thì làm sao có thời giờ mà ngủ nghỉ.

“Có khát chút đỉnh. Nô tài đợi lát nữa rồi uống.” Hấn cung kính trả lời.

Thực tế, xem như là hấn thành thật. Nếu theo cách nói bình thường, hấn là hấn phải nói là tuyệt không khát mới đúng. Nhưng ngay cả việc nhỏ này, hấn cũng không có cách nào nói dối.

“Thật à?”

Mắt Vân Phi Nhật có ý cười. Y liền đứng trước mặt hấn. Vân Phi Nhật nhanh như chớp cởi bỏ y phục của hấn. Hấn hoảng sợ, chỉ kịp thấy tiếu ý trong mắt Vân Phi Nhật. Sau đó, môi hấn nhanh chóng bị mút lấy, nước trà và chất dịch lạ được đẩy vào trong miệng hấn.

Trời ạ, sau khi y ăn quen sơn trân hải vị, lại muốn ăn dưa cải đặc biệt vùng núi sao?

So với tiên nhân trên giường kia, ngay cả ngón chân hấn cũng kém. Vậy mà với loại hàng hạ đẳng như hấn y cũng có hứng thú sao?

Đầu hấn cảm thấy buồn nôn vô cùng. Thậm chí so với việc ăn thức ăn dư đã thối chua còn thấy ghê tởm hơn. Hấn vô phương chống chế bản thân, đẩy mạnh Vân Phi Nhật ra. Hơn nữa còn nôn chất dịch lạ xuống đất. Bởi cái cảm giác kia thực sự rất ghê tởm, ghê tởm đến mức hấn chịu không nổi. Vân Phi Nhật hiểu rõ sự việc, nụ cười lập tức đông lại.

Hấn lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng không cười của Vân Phi Nhật. Trong mắt y lấp đầy sự nham hiểm, tàn nhẫn và xảo quyệt. Trên khuôn mặt anh tuấn tràn ngập sự lãnh khốc, vô tình.

“Vương gia, nô tài cũng khát...”

Người hầu xinh đẹp kia lập tức nũng nịu nói. Làm sao hấn có thể chịu được sự chú ý của Vương gia lại bị một tên nam nhân cường tráng, không xinh đẹp lại thô thiển cướp đi. Huống hồ vương gia đang ở cùng với hấn.

“Khát phải đi uống nước, uống đến không khát nữa mới thôi.”

Vân Phi Nhật cười nói, đẩy nam tử bên dưới ra, không chút bận tâm một cước đá hấn xuống giường. Sau đó chỉ vào Kiều Nghênh Phong. Sự chú ý của y rời khỏi người của kẻ hầu xinh đẹp kia. Về mặt Vân Phi Nhật nhìn như hài đồng bảy tám tuổi vô cùng hào hứng trước món đồ chơi mới.

“Người tên là gì?”

Y mỉm cười khi hỏi tên hấn, làm cho Kiều Nghênh Phong như đông cứng lại, từ đầu đến chân, giống như rơi xuống biển lạnh như băng, bị lốc xoáy mãnh liệt xé toạc cơ thể. Nụ cười tanh tưởi của y giống như hấn là gia cầm chờ giết mổ, chờ khi nào y cao hứng thì mài dao soàn soạt.

Chú thích:

- sài phòng: phòng chứa củi
- trừ phòng: nhà bếp
- phòng gian: phòng giữa
- tính phúc: tính: tính chất – phúc: hạnh phúc
- nam căn: cái ấy ấy:”>

- bồi thụy: bồi: tiếp - thụy: ngủ
- dục tiên dục tử: cực khoái:”>

3. Chương 2-1: Thượng

“Kiều Nghênh Phong”. Hấn ngừng lại, lạnh lùng trả lời.

Từ khi hấn vào Vương phủ làm tôi tớ đã hơn một năm, lại đi theo hầu Vương gia thêm nửa năm nữa, hấn đã ở Vương phủ được hai năm rồi. Vương gia chẳng bao giờ hỏi qua tên của hấn, đây chính là lần đầu tiên hỏi.

“Tốt, Kiều Nghênh Phong, tốt!”

Y nói hai chữ “tốt” thì tơ máu trong mắt nổi lên, thoáng chốc làm cho toàn thân Kiều Nghênh Phong nổi da gà. Hấn kích động muốn xoay người chạy trốn, hơn nữa ý nghĩ đó còn vô cùng mãnh liệt.

May là hấn đã kiềm chế được xúc động. Bởi vì Vân Phi Nhật đã nằm xuống ngủ, người hầu xinh đẹp kia lặng lẽ bò lên trên, hung hăng trùm mắt liếc hấn rồi lập tức cầm y vật bỏ đi. Một cước khi này đã nói rõ hấn từ nay về sau thất sủng, không bao giờ... có khả năng quay lại nữa.

Mà Kiều Nghênh Phong không thể rời đi nếu không có lệnh của Vương gia, chỉ có thể ở chỗ này đợi đến hừng đông.

Vân Phi Nhật hơi thở đã ổn định. Kiều Nghênh Phong thật sự muốn ngủ, nhưng lại không thể ngủ. Nén vẫn còn sáng, hấn đành chịu mất ngủ, đứng thẳng lên.

Vân Phi Nhật trở mình lại, khuôn mặt hướng về phía hấn, mở mắt, khóe miệng mỉm cười, thấp giọng nói: “Người rất thú vị, vô cùng thú vị.”

Hấn tuyệt không thú vị, hấn không thú vị muốn chết. Ngoại trừ thân thể cường tráng, cánh tay khỏe mạnh, có năng lực làm người dọn dẹp ngoài hoa viên của Vương phủ thì chẳng có chỗ nào thú vị cả. Nhưng chủ tử đã tán thưởng thì không thể không đáp lại. Vì vậy, hấn rũ mắt xuống trả lời.

“Tạ ơn Vương gia tán thưởng.”

Câu nói này nghe chẳng có thành ý gì cả, cảm giác như là qua loa cho xong, Vân Phi Nhật lại nhếch mép cười ngọt như đường, độc như thuốc.

“Người muốn cái gì?”

“Có thể nói thật sao?”

Hấn ngược mắt lên hỏi, nhãn thần lúc này lại cực kỳ thành khẩn, thật là có khác biệt lớn với vẻ chút không cam lòng, chẳng muốn cảm tạ tán thưởng. Điều này làm cho Vân Phi phải ngược nhìn lần nữa.

“Bản vương từ trước đến nay thích nghe lời nói thật, hơn nữa càng thành thật càng tốt. Cho dù người muốn thứ gì thập phần kì lạ, khắp thiên hạ cũng chỉ có bản vương là có thể thực hiện được.”

Lời nói này nghe rất xúc phạm, ngạo mạn, thậm chí là vênh váo hung hăng. Nhưng Kiều Nghênh Phong không cảm thấy y tự tâng bốc mình. Từ khi hấn vào Vương phủ, hấn dần dần có thể lý giải chủ tử Vân Phi Nhật tại triều đình thế lực khuynh thiên, ngay cả hoàng đế cũng phải ba phần nể mặt hấn.

“Ta nghĩ ta muốn về quét tước đình viện, cảm thấy nó cũng không tồi. Ta không muốn theo hầu người nữa.”

Không, không phải hấn không muốn làm nô tài. Hầu hạ Vân Phi Nhật sinh hoạt, làm việc nghỉ ngơi cũng đơn giản, nhưng cái khó chính là mỗi ngày nhìn y muốn đui mắt. Hấn nghĩ nếu nhìn thêm nửa năm nữa e là phải đến đại phu xin khám.

Hơn nữa mỗi ngày còn bị người hầu dùng ánh mắt giết người nhìn một lần, bản thân lại vô cùng oan ức, hận không thể để người khác làm thay vị trí này. Hắn chưa bao giờ muốn làm nô tài của Vương gia, căn bản đây là một công việc tồi tệ.

Khóe miệng lúc nào cũng tươi cười ưu nhân của Vân Phi Nhật thiếu chút nữa méo đi. Y như nghe được lời nói quái dị, hỏi lại một lần nữa.

“Cái ngươi yêu cầu là gì?”

“Ta nghĩ phải đi về quét tước đình viện.” Kiều Nghênh Phong lập lại mong muốn lớn nhất trong lòng hắn.

“Người nói lại lần nữa xem, ngươi nghĩ ngươi muốn gì? Người không cần châu báu, sủng ái, chỉ muốn về hoa viên quét rác sao?” Vân Phi Nhật hỏi lại lần thứ hai, dường như khiếp sợ quá mức, không thể nào hiểu được yêu cầu cổ quái đến thế.

Yêu cầu của hắn khó vậy sao? Kiều Nghênh Phong chỉ là muốn ngủ sớm dậy sớm, hơn nữa, nhìn cuộc sống trong đông cung của người khác khiến hắn muốn trợn mắt lên. Quả thực giống như ác mộng không cách nào thoát ra được.

Đáng sợ hơn chính là những nam nhân bên cạnh y đều trang điểm lòe loẹt. Khiến cho nam không ra nam, nữ không ra nữ. Tất cả đều muốn là nhân vật chính trong đông cung này. Hắn không hiểu sao cái thế giới bất thường này có thể từng ngày trôi qua.

“Bẩm Vương gia, ta thích quét tước hoa viên, có thể lại quét tòi sao?” Hắn lập lại lần nữa, còn vô cùng chăm chú.

“Cho dù phải cùng một đám xú nam ngủ ở gian phòng tôi tớ nhỏ xíu?”

Vân Phi Nhật không ngủ nữa, bật dậy, ngồi trên giường trừng mắt nhìn hắn. Cứ như đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một quái vật đáng sợ không thể tượng tưởng nổi, thậm chí cả đời còn chưa từng gặp qua điều quái dị này.

Kiều Nghênh Phong gãi đầu, thầm nghĩ rằng yêu cầu của hắn thực sự nan giải thế sao?

“Cái kia ta không ngại.” Quan trọng là... Gian phòng kia có thể ngủ đến khi trời sáng. Dẫu có hơi hám, nhưng có thể ngủ là tốt rồi. Không cần phải ở chỗ này đến sáng.

“Người tại sao lại đến chỗ này làm tôi tớ?” Vân Phi Nhật hình như không thể lý giải được yêu cầu của hắn.

Đáp án không phải rất đơn giản sao?

Kiều Nghênh Phong sóng yên biển lặng trả lời. Lý do hắn đến Vương phủ mọi người đều biết. Từ khi hắn gõ cửa Vương phủ, cũng đã thản nhiên thừa nhận lý do hắn đến đây. Lý do này toàn bộ Vương phủ ai cũng biết, chỉ có Vương gia không biết sao?

“Đội ơn Vương gia đã cho ta tiền, để ta có thể chôn mẫu thân. Ta viết trên bài tử “Bán thân chôn mẹ”, Vương gia cho ta tiền, ta tự nhiên muốn làm nô bộc của người?”

Hắn nói thật thà, bất quá đây là lời nói thật. Bằng không hắn đứng ở chỗ này làm nô bộc làm chi. Dẫu rằng nghĩ có một số hình ảnh chướng mắt, nhưng hắn vẫn kiên trì ở lại. Tất cả là đều do Vương gia với hắn có ơn “bán thân chôn mẹ”.

“Chỉ có thế? Không có lý do gì đặc biệt à?” Vân Phi Nhật hỏi rất hay, như thể hắn có lý do riêng.

Vấn đề của Vân Phi Nhật khiến Kiều Nghênh Phong nghẹn họng, trân trối nhìn. Hắn tinh tế tự hỏi mình một hồi lâu, không hiểu lắm lời Vân Phi Nhật nói. Hắn không nghĩ lời Vân Phi Nhật có hàm ý, gật đầu nói: “Không sai.”

“Người nghĩ nô tài theo bản vương là muốn làm gì?”

Kiều Nghênh Phong có chút do dự. Những nô tài này mặt khác lại là một loại phi tần dâm loạn. Nhưng hắn là tôi tớ, không thể nói khó nghe như thế với Vương gia. Vì vậy hắn trả lời theo lời người tổng quản đã dạy.

“Để làm cho Vương gia vui vẻ hài lòng.”

“Người nghĩ bản vương sẽ hào phóng với những nô tài làm ta hài lòng sao?”

Y có thể tùy ý ban tặng vàng bạc châu báu, đều là những thứ tuyệt phẩm, Kiều Nghênh Phong gật đầu nói: “Hào phóng!”

“Vậy người còn do dự cái gì nữa, lập tức đến bên giường ta đi.”

Vân Phi Nhật vẫy tay với hắn, cứ như hắn là thứ vật phẩm rẻ tiền gọi là tới. Kiều Nghênh Phong sững sốt một hồi lâu mới hiểu. Hắn nói: “Ta là nam nhân a.”

4. Chương 2-2: Hạ

“Người cho rằng những người đi theo hầu hạ ta đều là nữ sao? Lại đây đi”

Y chỉ vào chỗ nhỏ nhỏ bên cạnh mình, muốn hắn đến bên giường, sau đó làm chuyện giống như những người hầu ban nãy. Chỗ khác biệt chính là hắn lớn lên đã cường tráng, uy vũ, căn bản là một trời một vực không hề giống so với những người hầu vừa xinh đẹp vừa quyến rũ kia.

Khấp thiên hạ, hắn lớn lên an toàn nhất, cũng không có khả năng trở thành người hầu nhất mà lại thành nô tài của Vương gia. So với đoàn người theo hầu xinh như hoa ấy, cái tướng mạo của hắn dù có muốn chạm đến tay của Vương gia cũng không thể. Thế nhưng lúc này, Vương gia nhất định muốn hắn lên giường, sau đó bị y để dưới thân, làm ra cái loại âm thanh “a a a” này.

Sởn gai ốc một trận làm hắn biến sắc. So với bị ác quỷ quấn chặt lấy thân thể còn đáng sợ hơn. Hắn lui về sau một bước, mắt bắt đầu nhìn về phía cửa. Nhất định là nghe lầm rồi, kỳ thực là Vương gia muốn người hầu kia cơ.

Hắn có chút lưỡng cố. “Ta lập tức đi tìm người hầu ban nãy đến.”

Vân Phi Nhật cười cười nhìn khoảng trống bên cạnh.” Không cần, người lại đây đi.”

Từng giọt mồ hôi lạnh bắt đầu từ cái trán trơn bóng của hắn chảy xuống. Hắn áp úng, thậm chí lời nói nghe con không rõ được: “Vương gia, ta lớn lên rất xấu.”

“Đúng là có xấu một chút, nhưng nhìn lâu cũng thấy thuận mắt.”

Nói xong, Vân Phi Nhật bắt đầu cởi quần áo. Mà hắn vừa mới làm xong, y phục để vờ vờ, kéo một cái là đã lộ ra khuôn ngực xích lô.

“Nhưng ta cũng không có kinh nghiệm.”

Hắn vốn định trả lời uyển chuyển một chút. Thế nhưng sự thật đã xảy ra trước mắt, lại còn nhìn thấy kinh nghiệm phi thường đến kinh người của Vương gia khiến hắn căn bản không muốn làm cái chuyện kia.

“Ta rất có kinh nghiệm, cho nên chuyện đó không thành vấn đề.”

Y đã thoát y xong, cơ thể hiện tại đang xích lô, ngay cả hạ khổ đều cởi, khiến Kiều Nghênh Phong mồ hôi lại chảy ròng. Hắn không muốn nhìn cái chỗ kia của nam nhân ấy, lại càng không muốn cái đó bên trong thân thể hắn vừa xuyên lỗ vừa xoay chuyển.

“Vương gia...”

“Ta bảo người lên giường, người nghe không hiểu sao?” Dáng bộ tươi cười của Vân Phi Nhật lãnh đạm đi rất nhiều, thanh âm cũng trở nên nghiêm khắc không ít.

Lòng bàn tay Kiều Nghênh Phong toàn là mồ hôi. Hắn rất muốn chạy ra cửa để bỏ trốn, nhưng hắn biết rằng trong Vương phủ, nếu làm trái mệnh lệnh Vương gia chỉ còn có một con đường chết. Y là một chủ nhân rộng rãi, nhưng không có nghĩa là y không xem mạng người như cỏ rác.

Hắn cuối cùng đành trèo lên giường. Trước ánh nến, Vân Phi Nhật nhìn hắn cả nửa ngày, một phen vất vả thò tay sờ soạn gương mặt hắn, nhưng ngay lập tức đông lại.

“Da của người thô quá.”

“Gió thổi làm hư da đấy.” Da hắn từ trước đến nay đâu có được chăm sóc. Hắn cũng đâu phải nữ nhân, nam tử hán đại trượng phu chăm sóc da làm chi.

Lúc xoa nhẹ xuống dưới phần đường cong rõ ràng của cơ thể hắn thì mặt của Vân Phi Nhật càng méo mó. Biểu cảm trên khuôn mặt kia cứ như là “từ trước đến nay, người tuyệt nhiên không phải món ăn của ta”. Cho dù có nổi hứng mà nói quá, nhưng trước mâm cơm bày ra, y lại bắt đầu hoài nghi bản thân mình thực sự là người có địa vị cao lại phải nhân nhượng trước hạ nhân mà ăn món cơm sơn lâm không được bày lên bàn này sao?

“Người thấy khó chịu à!”

“Bẩm Vương gia, ta thân thể cường tráng, cho nên không mềm mại cũng không uyển chuyển.” Hắn thật thà nói, tính cách đó chính là ưu điểm duy nhất và cũng là ưu điểm lớn nhất của hắn.

“Người có mùi...” Vân Phi Nhật nhin không được phải bịt mũi lại.

“Bẩm Vương gia, thật là ta nhiều ngày không tắm.” Kiều Nghênh Phong xấu hổ cười.

Hắn từ sáng đến tối, thầm nghĩ những người hầu xinh đẹp cùng ở trên giường với Vương gia, đương nhiên chuyện gì cũng không chịu làm. Cho nên mọi sự mới rơi xuống đầu hắn. Mà cho đến tối, Vương gia còn muốn hắn hầu trà, làm sao có thời gian để tắm.

Vân Phi Nhật ban đầu như muốn ói ra. Trán của y càng ngày càng nhăn lại. Cuối cùng, y đá hắn một cước xuống giường.

“Đúng rồi.”

Câu “Đúng rồi” này có phải mang ý không muốn đưa hắn trở lại quét hoa viên mà là muốn hắn không bao giờ ở trong đoàn thị tòng xinh đẹp nữa, làm cho bản thân không chịu nổi thống khổ, gặp ác mộng liên tục?

Kiều Nghênh Phong vẻ mặt vui mừng, hoàn toàn không bị chuyện Vương gia đá xuống giường làm cho đau khổ. Hắn lập tức dập đầu cảm tạ, lại còn dùng chân ý rất thật lòng.

“Cảm tạ Vương gia.”

“Không cần người hầu hạ nữa, đi ra ngoài đi.”

Vân Phi Nhật lấy tay lau qua vài cái trên y phục mình. Bộ y phục dơ bẩn kia còn được hắn gom lại dưới giường. Thế nhưng, biểu hiện quá mức hài lòng của Kiều Nghênh Phong rơi vào trong mắt của Vân Phi Nhật khiến cho tơ máu trong mắt y trong chớp mắt sáng lên ba phần, như là món đồ chơi tốt khiến y chơi thế nào cũng không hết ghiền.

Kiều Nghênh Phong cung kính lui ra khỏi ngoại thất (*) của Vân Phi Nhật, hít thật sâu không khí trong lành mát mẻ, trên mặt tràn đầy vẻ khoái trá. Cuối cùng cũng đã thoát khỏi đoàn người hầu xinh đẹp như địa ngục này, không bao giờ bị đám kia nghĩ mình cùng những kẻ nam nhân thối tha ôm Vương gia là cùng một giuộc, còn bị cười nhạo là bản thân lớn lên cũng không làm Vương gia suy dinh dưỡng.

Ngày kia, lại được tổng quản chỉ thị, muốn hắn mang quần áo trở lại gian phòng trước đây, hắn vừa đi đường vừa đắc ý. Trong suy nghĩ của tổng quản, nói hắn là đồ nhắm giải khuây sớm muộn gì đều rút lại hết. Cho nên không kinh sợ chuyện quái dị, ngược lại, Kiều Nghênh Phong trước đó không khóc sụt nước, khiến ông cảm thấy có chút mới mẻ.

“Người không rơi một giọt nước mắt nào sao? Nô tài của Vương gia đúng là một chức quan béo bở, tôi tớ bình thường cũng dễ dàng làm nô tài thôi. Người đừng tưởng là từng hầu hạ Vương gia thì sẽ có được đặc quyền kia. Nếu người không màng tính mạng mà làm việc, ta buộc phải phạt người.

Bị người ta đâm chọc vào mộng mà bảo dễ dàng sao?

Kiều Nghênh Phong có chết cũng không làm cái thứ dễ dàng đó. Nam tử hán đại trượng phu làm sao có thể nam không ra nam, nữ không ra nữ, bị một nam nhân khác chọc vào mông, lại còn liên tục đưa đũa thắt lưng, rên lên sảng khoái. Thậm chí còn ôm đùi của nam nhân, về mặt hận cả đời không thể cầm ở trong cơ thể hần? Hần chết cũng không làm được thứ hoang đường sỉ nhục mẫu thân đã mất của hần.

“Tổng quản xin yên tâm, ta có thể làm được.”

Hần cười đến nhẹ nhàng khoan khoái. Tổng quản nghĩ hần rất thức thời, gạt đầu tán thưởng rồi an bài hần làm công việc nặng trước đây, quét rác, dọn dẹp sài phòng, vân vân. Thậm chí chế củi cũng là cuộc sống của hần. Mấy tháng ở đây, cơ thể hần khác hẳn. Mặt tuy vẫn như xưa không được tuấn tú lắm, thể nhưng dần dần có lại chút khí phái anh hùng.

Hần cười vui hớn hở đi vào trong Vương phủ để chuyển chỗ ở. Hần lại không biết, hần bán mình làm nô tài trong Vương phủ, cho nên chỉ có cái ăn, không có tiền dư. Chí ít, hần cũng có thức ăn và chỗ ở, vóc người trở nên cao ráo, thanh âm càng thêm mộc mạc trầm thấp.

Hình như triều chính đều nằm trong tay chủ tử của mình, từ từ theo đúng hướng mà khuếch trương. Ít nhất bên ngoài người chết đói ít đi, nhưng người nịnh bợ Vương gia lại nhiều hơn trước mấy lần.

Hần vẫn hay nghi ngờ Vân Phi Nhật thật sự sẽ không sụp đổ? Y mặc sức hưởng thụ lạc thú, lúc quét rác đến chỗ bí mật này, luôn có vài bộ y phục sót lại, hần sớm đã chết lặng.

Thật ra Vương gia rất kỳ quái. Hình như đều chọn những nơi hần quét tước cùng những người không quen biết, hơn nữa nếu hần không cẩn thận nhìn thấy, y còn mỉm cười với hần.

Các cô nương có thể vì nụ cười này mà chân tay rụng rời, tê dại. Nhưng đối với hần thì cười có ích gì. Hần căn bản đối với Vương gia không có hứng thú. Không, hần phải nói là hần đối với nam nhân khắp thiên hạ đều không có hứng thú, và việc nam nhân đâm chọc vào mông này lại càng e sợ.

“Vương gia, bảo bối của ngài thật tốt.”

Tiếng nước tí tách không ngừng vang lên. Kiều Nghênh Phong tiếp tục quét rác, chỉ còn một đồng này là cần phải quét, hơn nữa Vương gia từ trước đến nay cũng không để ý đến sự có mặt của hần, cho nên hần cứ yên tâm bắt đầu quét. Bất quá để lễ phép, hần quay lưng về phía họ, cuối cùng cho bọn họ một chút không gian cá nhân, dù hần biết Vương gia chẳng quan tâm có người đứng xem hay không.

“Ân, thật là thoải mái, nuốt sâu chút nữa nào.”

“Vâng, Vương gia.”

Âm thanh còn to hơn cả tiếng nước. Kiều Nghênh Phong chỉ cảm thấy đứng ngồi không yên. Hình như có người đang quét mắt nhìn sau lưng hần, như muốn thiêu huỷ y phục của hần. Loại cảm giác này thật khiến cho người ta sợ hãi.

Hần quét xong chỗ này rồi quét đến những chỗ khác. Hần tự khuyên mình loại sóng to gió lớn này không là lần đầu tiên gặp phải, là nô tài hầu hạ cực khổ bên cạnh Vân Phi Nhật tối thiểu cũng đã mấy tháng, chỉ cần bình tâm đối diện thì nhất định không phát sinh chuyện gì xấu.

Thế nhưng cái ánh nhìn như thiêu cháy của người phía sau thật sự là quá mãnh liệt. Hần chịu không nổi quay đầu lại nhìn, nhìn xong lại khiến hần hối hận cực kỳ.

Một người nam nhân quỳ trên mặt đất, đầu đang hướng về phía giữa hai chân Vân Phi Nhật, tiếng nước tách tách nhất định là từ bên kia phát sinh, mà Vân Phi Nhật vượt ve đầu của hần, hình như đang nói hần làm rất khá.

Tất cả có vẻ rất bình thường, so với mọi ngày cũng chẳng điều gì khác biệt. Thế nhưng cái làm Kiều Nghênh Phong vô cùng khó chịu chính là hai tròng mắt của Vân Phi Nhật nhìn dĩ nhiên là hần.

Người hầu xinh đẹp kia đang từ từ hầu hạ nơi quan trọng của Vân Phi Nhật, y vuốt tóc hần. Thế nhưng mắt y không ngừng di chuyển theo thân hình đang quét tước của hần. Giống như làm việc kia cho y không phải người hầu xinh đẹp kia, mà là... Mà là...

Một trận run rẩy khủng khiếp toát ra từ sau lưng, cái kết luận khủng bố hơn nữa xuất hiện.

Hình như vì y làm việc đó không phải người hầu kia mà là vẻ ngoài xấu xí của hắn.

Ảo giác, đây nhất định là do ăn ngủ nhiều quá mà gây ra. Chắc là trời nghĩ hắn ăn ngủ quá trốn ở phòng tôi tớ, cho nên dùng thứ ảo giác này để phạt hắn rồi.

Không sai, mấy tháng nay hắn không ngừng xuất hiện ảo giác. Chung quy cũng nghĩ Vương gia chọn nơi hắn quét tước mà xuất hiện, thậm chí số lần “dã chiến” còn nhiều hơn. Hơn nữa trước đây là bán nam bán nữ, còn hiện tại hắn nhìn thấy đại thể nam nhân bị Vương gia che chắn.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, đây nhất định là ảo giác. Nghĩ cũng biết, hắn hoàn toàn chẳng thể vào trong danh sách tuyển chọn của Vương gia. Hắn tiếp tục quét rác, quét sạch sẽ. Chờ chút nữa hoa viên sẽ trở nên đẹp đẽ.

“Thật là thoải mái, Nghênh Phong, dùng tốt đầu lưỡi của người.”

Chờ, chờ một chút...

Tay quét rác của hắn chậm lại. “Nghênh Phong” chẳng phải là tên hắn sao. Nhớ lại người hầu xinh đẹp này hình như nói cái gì đó, trước khuôn mặt của người hầu kia còn gọi qua tên của hắn.

“Nghênh Phong, thích tên mới bản vương đặt cho không?”

“Thích!”

Hắn mơ hồ không rõ tiếng “thích”. Y hàm chứa ý gì đó nhưng Kiều Nghênh Phong khi nghe được mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Vân Phi Nhật tiếp tục cười nói: “Động của Nghênh Phong vừa hồng lại nhỏ, còn không chịu nhúc nhích, hình như muốn thứ của bản vương.”

“Cầu Vương gia tiến vào.”

“Tiến vào cái gì?” Vân Phi Nhật rõ ràng đang cười, càng cười lại càng khoái trá.

Mà tên Nghênh Phong này cũng từng được huấn luyện qua, đã biết Vân Phi Nhật muốn cái gì. Hắn quai điềm (*) trả lời, hơn nữa với giọng nói còn hù chết người: “Cầu Vương gia tiến vào trong thân thể của Nghênh Phong, để Nghênh Phong cảm thụ được sự mạnh mẽ của Vương gia.”

Nghe tiếp phần sau, Kiều Nghênh Phong muốn ói ra hết thấy điềm tâm, còn lại bao nhiêu cũng ói ra hết, chỉ muốn nhanh nhanh rời khỏi cái nơi kinh khủng khiến hắn sinh ảo giác này.

“Người sẽ vì bản vương làm đến trình độ nào?”

Âm thanh kia căn bản là thứ nịnh nọt vô sỉ: “Vương gia muốn Nghênh Phong làm gì, Nghênh Phong sẽ làm cái đó, ân a.”

Nói chuyện cho hay cũng thế mà thôi, cái âm thanh “ân a” kia vang lên, hơn nữa càng phiêu càng cao, thể hiện rõ bọn họ lại vừa làm cái chuyện kia.

Kiều Nghênh Phong nhanh nhẹn quét, quét xong thì hành lễ rời đi. Vừa rồi thực sự là dọa hắn sợ đến toát mồ hôi, làm cái chuyện này, cần gì phải đổi tên nhà người ta, tốt xấu gì cũng là tên của phụ mẫu đặt. Mà hai chữ “Nghênh Phong” này có gì hay sao? Hay đến mức bảo người hầu sửa theo tên này?

“Nghênh Phong ca!”

Một âm thanh ngọt ngào thoát ra, Kiều Nghênh Phong quay đầu lại. Một thiếu nữ tươi cười cùng một chiếc túi nhỏ chạy đến. Đó chính là Kim Phượng, người đã ở trong Vương phủ được bảy năm.

Nàng chừng mười tuổi đã vào Vương phủ. Phụ thân nàng là người chăn ngựa của Vương phủ. Nàng sống trong Vương phủ phụ giúp mẹ nàng mấy việc vặt vãnh ở bếp. Do là hắn từ người chế củi bình thường được đưa đến trừ phòng, cho nên mới quen biết Kim Phượng.

“Kim Phượng, người hôm nay không phải giúp mẹ việc bếp núc sao?”

“Không cần, đầu bếp nói là hôm nay sinh nhật ta, cho ta đi ra ngoài chơi, không cần giúp nữa. Nghênh Phong ca, đợi lát nữa người mang ta ra ngoài chơi nhé?”

Thanh âm nàng mềm mại, tướng mạo xinh đẹp, như một bông hoa mười bảy tuổi. Cha nàng chỉ thích uống rượu với ngựa., không quản giáo nghiêm ngặt. Đều là do nữ đầu bếp nuôi nàng lớn lên. Chỉ bất quá dung nhan hiện tại của nàng xinh đẹp. Nữ đầu bếp già đối với các nam nhân khác đều lo lắng, nhất là tư tưởng muốn theo đuổi Kiều Nghênh Phong của nàng. Bởi vậy Kim Phượng mới lôi kéo Kiều Nghênh Phong ra ngoài chơi.

“Mẹ cho ta nhiều tiền vậy, ta muốn mua son phấn.”

Nhìn thấy vẻ đẹp lung lay cả nam và nữ, Kiều Nghênh Phong thực sự nghĩ nàng có gương mặt rất đẹp. Cùng nàng đi trên phố, một cây trăm cài trong điểm khiến nàng dăm dăm nhìn theo. Chủ quán thấy quần áo thô thiển của nàng, miệng vốn muốn hỏi nhưng lại ngừng, ngồi nhàn nhã phía sau.

“Ta muốn cái này.” Mặt nàng lộ vẻ khao khát.

Kiều Nghênh Phong nhìn trăm cài, hình thức thì đẹp đó, nhưng bất quá cũng là thứ cài tóc bằng sắt thôi. Mảnh gỗ cũng có thể làm trăm cài. Hắn thật sự không hiểu suy nghĩ của nàng.

“Nghênh Phong ca, người đã từng là người hầu của Vương gia, nghe nói Vương gia sẽ thưởng cho người hầu thật nhiều thứ, có thật không?”

Đó là cái giá phải trả, Kiều Nghênh Phong không chịu được cái tiền bạc nàng nói đến. Chuyện này nói cho con nít nghe sẽ làm dơ bẩn tai nó.

“Không phải thế, đối với người hầu, Vương gia chỉ là quan tâm đến chỗ ngủ nghỉ của y, đó là công việc được giao. Vương gia cũng chẳng ban cho cái gì đâu.”

Hắn đã có một thời thơ ấu cơ cực, giờ được làm người hầu bên cạnh Vương gia, so với người ngậy thơ như nàng cũng hiểu rõ tình huống hiện tại.

Chú thích:

ngoạ thất: phòng ngủ

quai điềm: lấu linh mà trả lời ngọt xót

5. Chương 3-1: Thượng

“Thế nhưng ta nghe nói là những cô nương thân cận Vương gia, y phục trên người đều vô cùng mỹ lệ. Nghênh Phong ca, ta thấy tướng mạo mình trông cũng không tệ, người nghĩ liệu Vương gia có gọi ta đến hầu không?”

Sắc mặt Kiều Nghênh Phong lập tức khó coi. Thanh âm hắn vốn lớn, giờ càng như tiếng chuông vang dội: “Trăm cài tóc, y phục đẹp thì tính làm gì. Con người không có cá tính thì mọi thứ cũng như không thôi.”

Bộ dạng hung ác độc địa của hắn khiến cho Kim Phượng sợ đến run cả người, mắt dăm nước.

Kiều Nghênh Phong lập tức hối hận, nàng chỉ là thuận miệng nói, bản thân làm gì lại phải nghiêm túc như thế.

Hắn lập tức lên tiếng xin lỗi: “Kim Phượng, mẫu thân đã mất của ta nói rằng làm người phải có tín nghĩa, đạo đức. Mọi thứ đều có thể buôn bán được nhưng đạo đức thì không. Chúng ta đối nhân xử thế nhất định phải thành khẩn trung thực. Ông trời sẽ đối tốt với chúng ta. Đến lúc chúng ta chết đi cũng không phải mắc nợ kẻ nào.”

Nhắc đến mẫu thân từ thuở nhỏ đã ân cần giáo huấn hẳn, Kiều Nghênh Phong nước mắt lại dâng trào. Nhà hẳn vô cùng nghèo khổ, ngay cả lúc mẹ chết cũng chẳng thể chôn cất. Thế nhưng bởi vì mẹ là người tốt cho nên khi hẳn bán thân chôn mẹ, mới được Vương gia cứu giúp. Hẳn vẫn luôn tin tưởng như thế.

“Nói hay lắm! Nói hay lắm!”

Bên cạnh có tiếng vỗ tay phát ra, Kiều Nghênh Phong nhìn lại, là một thanh niên so với hẳn lớn tuổi hơn một chút.

Người nọ tên là Hàn Độc Cổ, ăn mặc hoa lệ, cầm trâm cài từ chủ quán đặt vào tay Kiều Nghênh Phong nói: “Cho người tặng người, người nói hay lắm, hầu như ta không thể tin được người là người từ Vương phủ ra. Xem ra Vương phủ gần đây nhất định thay đổi rất nhiều”, nói xong liền xoay người rời đi.

Kiều Nghênh Phong cầm trâm cài nữ nhân làm gì, mà bên cạnh miệng Kim Phượng mở lớn, vẻ mặt khát khao nhìn trâm cài mỹ lệ kia. Kiều Nghênh Phong đưa cho nàng, nàng cười đến mờ cả mắt, lập tức cài trâm lên.

Sau này, hẳn mới biết được Hàn Độc Cổ là khách trong Vương phủ. Chẳng qua trước đây hẳn là thực khách của Vương gia. Mấy năm trước làm ăn buôn bán tơ lụa Giang Nam vô cùng phát đạt. Mỗi lần lên kinh thành nhất định mang theo rất nhiều lễ vật cho Vương gia. Cũng có người nói hẳn là tâm phúc được Vương gia an bài tại Giang Nam, khắp Giang Nam đều có thể lực, cũng là nguồn tài lực lớn nhất của hẳn.

Lần này hẳn đến đây, đem theo cả một xe tơ lụa Giang Nam đặc biệt, có ý muốn đưa vào Vương phủ. Vương gia nghe hẳn nói những chuyện hay ho ở Giang Nam, mừng rỡ cười ha ha.

Phòng bên kia tiệc rượu đãi khách, bên này Kiều Nghênh Phong lại chế củi. Vương gia muốn mở tiệc lớn. Có người nói Hàn Độc Cổ lúc đầu muốn sinh sống ở kinh thành, bởi vậy Vương gia mới vì hẳn mà mở tiệc, giới thiệu cho các quan chức và thương nhân, cũng cho thấy hẳn chính là chỗ dựa vững chắc đằng sau Vương gia.

Vương gia bãi yến, hiển nhiên là trừ phòng bận rộn. Lâm Lan ma ma làm đến mồ hôi đầm đìa, củi hẳn bổ đôi còn chưa đủ dùng, lại vừa đi lấy thêm vài bó đến.

Trừ phòng vội vội vàng vàng nhón nháo cả lên. Lâm ma ma ra lệnh cho hẳn đem nồi ra đun nước nóng, ngay cả những việc không thuộc chức trách của hẳn. Hẳn thành thật nhất nhất nghe theo, làm đến phân nửa mới phát giác ra không có gương mặt quen thuộc của Kim Phượng đến phụ giúp trừ phòng.

“Ma ma, Kim Phượng đâu?”

Lâm ma ma lau mồ hôi trên mặt. Bà đối với Kim Phượng như con mình. Ngay cả hôm nay rõ ràng là một ngày bận rộn, Kim Phượng kêu đau bụng bà cũng để nàng nghỉ ngơi, không nỡ để nàng mệt.

“Nó nói đau bụng, ta để nó về phòng gian nghỉ rồi.”

Kiều Nghênh Phong không nghi ngờ gì. Vì thiếu người làm nên ngay cả bưng đồ ăn cũng đổ lên đầu hẳn. Hẳn một mình gom lại, vội vàng bưng ra ngoài, nhưng lại bỏ mâm lại phía sau, vẻ mặt hoảng hốt.

Chính là Kim Phượng đang đau bụng, trên mặt tô son phấn, đầu cài trâm, dung mạo so với thường ngày thập phần xinh đẹp, mang một ít thức nhắm đi tới bàn Vương gia, vừa thấy Hàn Độc Cổ thì quỳ xuống dập đầu. Nàng từ lâu nghe được Hàn Độc Cổ là khách quý của Vương gia, nóng lòng muốn đặt quan hệ với Vương gia.

“Hàn công tử, đa tạ trâm cài của người.”

Hàn Độc Cổ đối với nàng không có ấn tượng gì, khi nhìn thấy trâm cài trên đầu nàng mới nhớ đến chuyện Kiều Nghênh Phong. Người hẳn tặng là Kiều Nghênh Phong, không liên quan gì đến nàng. Nhưng do vốn quen với mọi thứ xung quanh Vương gia, hẳn lập tức hiểu nữ nhân này muốn gì, vì vậy chỉ bình thản nói: “Đó là việc nhỏ.”

Một câu “việc nhỏ” đã nói xong tất cả, Kim Phượng lén nhìn Vương gia bên cạnh Hàn Độc Cổ, Vân Phi Nhật đang nhìn nàng cười.

“Tiểu cô nương khả ái lắm, người là người nơi nào, sao ta chưa thấy qua người?”

Kim Phượng tim đập thình thịch như trống đánh, nàng lại cung kính dập đầu một cái, thanh âm ngọt hơn so với bình thường.

“Hồi Vương gia, ta giúp việc trong trừ phòng.”

“Ai, tay mĩ nhân nhỏ bé thế này làm sao có thể làm việc nặng, ta bảo tổng quản đổi cho người công việc nhẹ nhàng hơn.”

Kim Phượng cả người vui đến run cả lên, nói: “Cảm tạ Vương gia....”

Câu nói kế tiếp nàng còn chưa nói hết, Kiều Nghênh Phong đã một tay kéo lấy nàng. Giọng hắn vẫn lạnh lùng, thế nhưng hai mắt lại ngập tràn lửa giận.

“Ma ma nói phía trừ phòng bề bộn nhiều việc, gọi người vào giúp.”

Kim Phượng vùng mạnh thoát khỏi tay hắn, nhưng nũng nịu nhìn Vương gia, “Vương gia nói từ hôm nay ta không cần làm việc nặng nữa.”

Kiều Nghênh Phong lập tức quỳ xuống, với Vân Phi Nhật, bình thường hắn tuyệt không muốn nói dối.

“Bẩm Vương gia, Kim Phượng cần phải nấu ăn, phụ trừ phòng giúp ma ma thì mới có thể làm thức ăn cho Vương gia được.”

Vân Phi Nhật cười mỉm, ngay cả biết hắn nói dối, sắc mặt y cũng không thay đổi.

Kim Phượng vừa nghe, lập tức mếu máo nói: “Không, ta không làm việc ở trừ phòng. Vương gia, ta cái gì cũng nguyện ý làm, thế nhưng ta không muốn phải làm việc nặng nữa. Ta nguyện ý hầu hạ Vương gia. Vương gia muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó.”

Kiều Nghênh Phong lửa giận bùng bùng bộc phát, nói với nàng chẳng màn nặng nhẹ, phát câu mà lạnh lùng nói: “Người căn bản chẳng biết cái gì là hầu hạ Vương gia!”

Kim Phượng khóc cãi lại: “Ta biết, ta cũng không phải con nít ba tuổi. Ta chịu không nổi phải làm những công việc hèn mọn, không ngủ nổi ở cái nơi đồ nát như vậy. Ta muốn xé đi đồng y phục rách nát này, có thể mua những gì ta thích. Ta biết ta lớn lên rất đẹp, sắc đẹp có thể cho ta một cuộc sống tốt hơn, ta không muốn mình chỉ là đứa con gái của một kẻ chăn ngựa.”

Tham vọng của nàng làm Kiều Nghênh Phong á khẩu không thể trả lời. Hắn chán nản cúi đầu, khẩn cầu nói: “Cầu Vương gia xem nàng tuổi còn nhỏ, nàng không biết bản thân mình đang nói gì.”

Vân Phi Nhật tựa như xem hài, y chuyển động ngón tay trên mặt đá ngọc, mặt không nhúc nhích biểu cảm, cũng không nói có muốn hay không muốn Kim Phượng. Ngược lại, Hàn Độc Cổ lại khẽ thở dài nói: “Đáng tiếc! Đáng tiếc!”

Vân Phi Nhật đối với hắn thập phần tín nhiệm, hỏi: “Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc cho nhân tâm lương thiện này, sau này nhất định phải chịu nhiều thiệt thòi.”

Hàn Độc Cổ không hề nói nhiều, Kim Phượng bị Kiều Nghênh Phong lôi xuống dưới, khóc than vô cùng kịch liệt, nói với ma ma rằng Kiều Nghênh Phong khi dễ nàng. Kiều Nghênh Phong cũng không muốn giải thích tại sao nàng khóc như thế. Hắn biết Lâm ma ma vì sao phải để Kim Phượng phụ giúp trong trừ phòng, nếu để nàng bị Vương gia nhìn đến, cuộc đời nàng sẽ bị phá hủy.

Lâm ma ma lại cho rằng Kiều Nghênh Phong nổi sắc tâm với Kim Phượng, tức giận mắng hắn một hồi rồi đuổi ra khỏi trừ phòng.

Không quá mấy ngày, phòng tôi tớ không ngừng bàn tán, nói Kim Phượng trăm phương nghìn kế không ngừng tìm cơ hội gặp mặt Vương gia, hoặc là muốn câu dẫn Vương gia, truyền tai nhau thập phần khó nghe rằng không bao lâu, nàng sẽ không phụ giúp trừ phòng nữa.

Lúc Kiều Nghênh Phong gặp lại nàng, nàng đã ăn mỹ vị mặc áo gấm, ngủ ở phòng dành cho thiếp của Vương gia. Theo nàng nói, chính nàng đang được sủng ái, và với sắc đẹp của nàng, còn có thể được sủng ái cả đời.

Kiều Nghênh Phong tan nát cõi lòng khi biết nàng đã sa đoạ như vậy, dù gì hắn cũng xem nàng như muội tử. Biến thành đồ chơi của Vương gia, nàng lại cho rằng có thể được sủng ái cả đời.

Hắn vào Vương phủ, từ tôi tớ lên người hầu, rồi lại làm tôi tớ, chưa từng thấy ai được Vương gia sủng lâu. Những người đó đều là đồ chơi lúc Vương gia buồn chán, chỉ dùng một lần, chẳng thể có kết cục tốt đẹp.

Lâm ma ma khóc gần chết, mà so với Kim Phượng, những công việc trước ở trừu phòng đều thấp hèn như nhau, nàng cố gắng hết sức muốn gạt bỏ quá khứ này. Thức ăn do ma ma làm nàng cũng xét nét gắt gao, chỉ gây khó dễ. Sự bạc tình bạc nghĩa của nàng làm lòng Kiều Nghênh Phong cũng lạnh đi phân nửa.

“Đem Kim Phượng đáng yêu, Kim Phượng thân thương của ta trở về đi!”

Lâm ma ma đã khóc muốn mù cả mắt. Kiều Nghênh Phong khó chịu đến cực điểm, lúc quét tước ở hoa viên, vừa quét đến mớ y phục kia, chỉ bất quá nằm trên mặt đất lại đúng là Kim Phượng. Nàng nhìn thấy hắn cũng không khiếp sợ mà lên tiếng rên rỉ, chỉ là muốn làm Vân Phi Nhật hài lòng.

Việc này, hắn một câu cũng không muốn nhắc trước mặt Lâm ma ma. Chỉ trong một tháng, Kim Phượng thay đổi rất nhiều, hơn nữa thay đổi đến mức khiến hắn không còn nhận ra nàng nữa.

“Vương gia...A a...”

“Trà!”

Dưới âm thanh rên rỉ của nữ tử, Vân Phi Nhật không nhớ rõ nàng tên là gì, chỉ nhớ rõ nàng rất dũng cảm, tại bữa tiệc của Hàn Độc Cổ đã nói rõ muốn y nạp nàng làm thiếp. Chỉ có điều kĩ năng quán lấy đàn ông của nàng thật kém cỏi, khiến y dần dần phiền chán. Dù mới một tháng nhưng y đã chán cực độ.

Người hầu dâng cho y một chén trà. Trà rất lạnh, ngay cả vị trà cũng đắng. Khiến y không khỏi nhớ đến trà nóng trước kia của Kiều Nghênh Phong, vị trà cũng khá ngon. Hắn mà không đi theo hầu y thì cũng chẳng có cơ hội pha trà nữa.

Y còn nhớ cô gái này thật tốt khi biết Kiều Nghênh Phong. Kiều Nghênh Phong lúc đó ở trong bữa tiệc đã quỳ xuống, hơn nữa cô gái này lại nhiều lần tự mình dẫn dụ y, y vốn là “ai đến cũng không – cự tuyệt.”

“Người biết Kiều Nghênh Phong?”

Cái tên tôi tớ cổ quái kia, mỗi lần quét rác đều nhìn thấy cảnh hoan ái của y, vẻ mặt gió tám phương thổi cũng bất động khiến y cảm thấy rất thú vị, cho nên mới cố ý đùa hắn vài lần.

“Không biết.”

Kim Phượng chẳng hiểu vì sao Vương gia hỏi như vậy, nhưng để rời xa quá khứ hèn mọn của chính mình, những chuyện trước đây, nàng một chút cũng không muốn nhớ lại.

Vân Phi Nhật di chuyển thất lạng nhanh chóng, âm thanh đáng yêu của nữ nhân khiến y cảm thấy chói tai. Xong việc, y cho nàng về.

Đêm yên tĩnh, có người gõ cửa phòng hỏi: “Vương gia, người có việc gì?”

Lườm Vân Phi Nhật, Kiều Nghênh Phong khẽ đẩy cửa tiến vào, vừa vào đến thì quỳ gối bên giường y nói nhỏ: “Vương gia, ta là người hầu trước kia của ngài, Kiều Nghênh Phong.”

Hắn kể một tràng, đại khái là Lâm ma ma nuôi dưỡng Kim Phượng lớn lên lúc này đang bệnh, cầu Vân Phi Nhật để Kim Phượng về nhìn mẹ.

Lâu không gặp, thiếu niên trước mặt trông trí tuệ hơn, đường nét trên mặt cũng hoàn thiện hơn, chỉ bất quá đôi mắt vẫn chất phác như xưa.

“Trà!” Đúng lúc y đang khát.

“Vâng!”

Vừa nghe đến chữ “trà” này, Kiều Nghênh Phong tự động đi lên, vội vàng mang lá trà đem nước nóng đổ vào ngâm. Vân Phi Nhật hí mắt lại uống trà. Hương thơm và vị trà không giống với những người khác, thật ngon và đặc biệt.

“Đúng là gọi người pha trà, người sẽ pha trà.” Đây là lời ca ngợi thật tâm lớn nhất của Vân Phi Nhật, lâu rồi y mới uống được trà ngon như vậy.

“Cầu Vương gia để Kim Phượng trở lại chăm sóc mẹ, ta nguyện ý cả đời vì Vương gia mà dâng trà.”

Vân Phi Nhật đưa ra chén trà trống không, Kiều Nghênh Phong lại châm thêm một chén.

Vân Phi Nhật hỏi: “Các người quan hệ thế nào, mà người phải một phen hy sinh? Trước kia không phải người hận không muốn theo bản vương hầu hạ mà trở lại hoa viên quét rác sao?”

Kiều Nghênh Phong bị buộc hỏi, mặt đỏ bừng, không khỏi rưng rưng nói: “Lúc ta vào phủ, ma ma đã rất chiều cố ta, Kim Phượng là người bà quan tâm nhất, hơn nữa món ăn của ma ma lại rất giống của mẹ ta...”

Vân Phi Nhật lúc này mới nhớ tới hẳn vì bán thân chôn mẹ mới vào Vương phủ. Nước mắt lăn dài trên gò má hẳn, bộc lộ chân tình. Vân Phi Nhật thiếu chút nữa mà ôm bụng cười. Người này không phải vụng về đến cực điểm mà là tốt đến ngu ngơ rồi. Hẳn liếc sơ thì cũng nhìn ra Kim Phượng tuyệt đối không thể nào đi gặp mẹ được.

6. Chương 3-2: Hạ

Có người trời sinh tính cách đã đề tiện, ngoại trừ vàng bạc phú quý thì chẳng còn ý vị gì cả, y rút ra kết luận và cũng biết cách làm thế nào để lợi dụng những người này.

“Người nguyện ý vì bản vương tới mức nào?”

Kiều Nghênh Phong sững sốt. Vân Phi Nhật mở hai chân, vuốt ve hạ thể của hẳn. Thiếu niên da dẻ không trắng cũng không mềm mại, thể trạng lại trắng kiện này căn bản không phải khẩu vị của y, thế nhưng nếu chỉ dùng miệng, thì hẳn là như nhau thôi.

Kiều Nghênh Phong cổ họng một trận rung động, nắm chặt quả đấm, cúi đầu xuống nói: “Ta có thể làm Vương gia hài lòng vui vẻ.”

“Vậy là tốt rồi, còn chưa hầu hạ đi!” Vân Phi Nhật dựa vào giường, nhìn hẳn cười.

“Vâng, Vương gia chờ ta một lát, ta chuẩn bị một chút.”

Y khép hờ hai mắt chờ hẳn. Không biết Kiều Nghênh Phong làm gì mà cứ quay đi quay lại vài lần. Rốt cục sau khi trở về, kéo dây lưng quần y xuống*. Kiều Nghênh Phong dùng khăn trắng thấm nước nóng, nhẹ nhàng lướt qua nửa thân dưới của Vân Phi Nhật, ngay cả hạ thân cũng đều tỉ mỉ chà lau sạch sẽ.

Từng kẽ ngón chân cũng được hẳn dùng khăn nóng lau chùi, lại được khăn nóng xoa bóp, Vân Phi Nhật thoải mái gần như muốn ngủ, hẳn cũng thức thối, lập tức chuẩn bị chăm tử (*), để y nằm xuống ngủ, sau đó theo mức độ nặng nhẹ mà xoa bóp nửa thân dưới của y.

“Nga, thoải mái, bên này thoải mái, ấn mạnh một chút.”

Y cảm thấy chân mình thật dễ chịu, đã như vậy, có làm hay không một hồi sau đảo ngược cũng không hề gì. Tên nô tài này tựa như chính y từng nói, thực sự khiến y hài lòng vui vẻ.

“Thì, Vương gia!”

Lúc Vân Phi Nhật khoan khoái ngủ, Kiều Nghênh Phong mới bưng nước nóng đi ra ngoài.

Ngày hôm sau thức dậy, Kiều Nghênh Phong mang nước rửa mặt đến cho y, khiến y toàn thân dễ chịu, sau đó lại uống một chén trà thơm nồng và ấm nóng. Lông mày của y khẽ nhíu, Kiều Nghênh Phong lập tức mặc áo khoác vào cho y.

Vân Phi Nhật liếc nhìn hẳn, nghĩ thầm người này thật sự mới là người tốt, dù y chưa nói lạnh thì cũng đã mặc áo khoác cho y.

“Cung tiễn Vương gia!” Sau khi mặc áo khoác giúp y, hần cao giọng cung tiễn.

Vân Phi Nhật lúc lâm triều sáng nay tinh thần đặc biệt sảng khoái, vừa nghĩ đến tên nô tài có ánh mắt chất phác kia, vốn đêm qua muốn gọi hần hầu hạ, ai dè hần lại dùng cước án (*) thoải mái như vậy. Y muốn nam nhân hay nữ nhân cũng đơn giản thôi, nhưng muốn tìm được một người hầu thông minh, thân thiết và được việc thì khá khó.

Y hồi phủ, Kiều Nghênh Phong đứng ở cửa lớn tiếng hô: “Cung nghênh Vương gia.”

“Người đến đây, đến phòng của ta.” Vân Phi Nhật vừa vào cửa thì đã chỉ tên hần.

Mắt Kiều Nghênh Phong sáng rỡ “Thị, Vương gia!”

Vân Phi Nhật thiếu chút nữa muốn bật cười. Người này hỉ lộ thật thà hiện trên mặt. Y để Kiều Nghênh Phong giúp y cởi giày, sau đó bưng một chậu nước nóng đến, lại bắt đầu thay y xoa bóp như đêm qua, dễ chịu đến cực điểm. So với nữ nhân, nam tử trên giường còn thoải mái hơn vạn phần.

“Tiểu nô tài người thông minh, không cần miệng, chỉ dùng tay hầu hạ ta đã vô cùng thoải mái.”

Y dùng chân cọ vào ngực của Kiều Nghênh Phong, nói việc hôm qua y ban đầu muốn Kiều Nghênh Phong hầu hạ, nhưng người này lại giúp y bấm huyết chân cực kì dễ chịu.

Kiều Nghênh Phong nghiêm túc dập đầu “Vương gia thấy thoải mái chính là tâm nguyện lớn nhất của nô tài.” Hần nghĩ một đằng nói một nẻo, biểu tình lúc nào cũng đặc biệt quái dị.

Vân Phi Nhật nở nụ cười, “Hảo, chờ ta dễ chịu mấy ngày, bảo nữ nhân kia đi gặp ma ma đi.”

“Cảm tạ Vương gia.” Kiều Nghênh Phong lần này cố sức dập đầu, thật lòng mà nói, ngay cả vuốt ve cũng hăng hái hơn.

Cứ như vậy, sáng sớm hầu hạ y rửa mặt, buổi tối hầu hạ y bấm huyết, hơn nữa pha nước trà lại ngon, Kiều Nghênh Phong đã trở thành người mà mỗi ngày mỗi đêm Vân Phi Nhật phải gọi. Người này được thăng chức, người người trong Vương phủ sẽ đối đãi không công bằng, chỉ bất quá đoàn thị tòng xinh đẹp của Vương gia đều đổ kị cả lên.

“Trông tướng mạo tên kia nhìn như lợn rừng ấy, Vương gia đúng là chán sắc đẹp nên muốn thử một chút thịt lợn rừng mà thôi!”

“Cái gì mà thịt lợn rừng, hần căn bản là...” Một người tướng mạo vô cùng xinh đẹp nhỏ nước bọt nói: “Chính là thịt heo thối rửa, đầy mùi tanh tươi lợn chết, vừa đi qua là nghe thấy được.”

“Hần không trụ được lâu đâu, Vương gia sẽ rất mau chán thôi.”

“Hần rốt cuộc dùng biện pháp ác độc gì mà khiến Vương gia mỗi ngày sớm muộn gì đều không thể không nhìn thấy hần?” Một người vừa đổ kị vừa thêm muốn trong đó không hiểu, hỏi tất cả mọi người, không những thế mà còn đặc biệt muốn biết.

Những người hầu xinh đẹp này có bao nhiêu thứ khó nghe đều nói cả, có lúc lại làm trò trước mặt Kiều Nghênh Phong. Kiều Nghênh Phong cũng chẳng quan tâm, nghe coi như không hiểu, nếu nói hần không cần lên giường với Vương gia, chỉ cần pha trà ngon, bấm huyết giúp Vương gia thoải mái là tốt rồi, bảo đảm đám người hầu xinh đẹp này nhất định sẽ điên tiết đến thổ huyết.

“Nghênh Phong”

“Thị, Vương gia.”

Hần hiện tại không chỉ giúp Vân Phi Nhật niết cước (*), Vân Phi Nhật cởi áo ngoài để cho hần vuốt ve lưng mình. Hần một tác cũng chậm rãi mà vuốt ve, lúc lại xoa bóp chỗ đau khiến Vân Phi Nhật thờ đốc vì kính ngạc: “Bảo bồi thông minh, đúng là chỗ ấy!”

“Thị, Vương gia.” Hần ấn mạnh ngón tay.

“Mạnh tí nữa.”

“Thị, Vương gia.” Hần lại mạnh một chút.

Vân Phi Nhật thở hổn hển, hần xoa bóp đúng chỗ đau khiến y không thể không cảm thấy lâng lâng, cứ mở miệng khen: “Thật là tác dụng tốt, thật thoải mái, thoải mái cực độ.”

Một đám người hầu ở ngoài nghe trộm, chỉ nghe đến đoạn Vân Phi Nhật liên tục rên rỉ, sắc khoái không ngớt. Có người tức giận đến nổi cắn chặt khăn tay, có người vẻ mặt suýt muốn xỉu. Cho đến giờ cũng chỉ toàn bọn chúng trên giường kêu sắc khoái, Vương gia hiếm khi nói một chữ tốt. Tên lợn rừng đực này hầu hạ khiến Vương gia kêu rên vui mừng liên tục, cái động trong hông hần thật mềm như vậy sao, tốt như vậy sao?

“Vương gia, về việc của ma ma...” Hần ngẩng đầu lên, trăm phương nghìn kế chính là muốn sự cho phép của Vân Phi Nhật.

Vân Phi Nhật nhắm hai mắt lại, cái chỗ đau đớn kia được xoa bóp khiến y thoải mái vạn lần, lúc này dù hần có muốn nghìn vàng thì y cũng sẽ hào phóng mà cho, huống chi chỉ là xin cho một cô nương đi gặp mẹ.

“Ngày mai ta cho nàng ta về, người nói tên nàng là gì?”

“Kim Phượng, ta tại đây xin thay thế ma ma cảm tạ Vương gia.”

Hần liền quỳ xuống, khấu đầu mấy lần. Vân Phi Nhật khoan khoái nằm xích lô trên giường. Kiều Nghênh Phong đang nhặt mấy cái khăn trắng lên. Cảm giác đã đủ dễ chịu, thân thể y vô cùng thoải mái, ánh mắt hướng về thân thể đang chuyển động của Kiều Nghênh Phong.

Tên tiểu nô này không phải là ngu ngốc, nhìn kĩ lúc hần hầu hạ y đến thoải mái cực độ thì sẽ biết, nhìn lâu hơn nữa, tiểu nô tài ngoại trừ vóc người cường tráng thì nhìn xem ra cũng vừa mắt.

Với lại hần cũng không chơi đùa với cơ thể của nam nhân. Nếu hần trên giường thông minh sắc sảo giống như hần niết cước, nhất định có thể giúp y thập phần sắc khoái. Huống hồ không chơi đùa với cơ thể nam nhân, cũng khiến y nóng lòng muốn thử.

“Nghênh Phong, qua đây.”

“Thị, Vương gia.”

Hần đến gần, Vân Phi Nhật đặt tay lên vai hần. Kiều Nghênh Phong cứng đờ. Ấn tượng của ngày trước khiến đầu hần tê dại dần dần hiện lên. Tuy rằng Vân Phi Nhật gọi hần lên giường, nhưng lúc đi theo hầu y trước đây hần chỉ biết đến Vân Phi Nhật tinh lực dư thừa, đã thế gần đây y chưa từng gọi người đến thị tẩm.

“Vương gia, người muốn trà sao?” Hần thành tâm mong Vân Phi Nhật muốn uống trà, đáng tiếc là không như mong đợi của hần.

Ánh mắt tràn ngập sắc dục của Vân Phi Nhật đang nhìn hần. Sau một khắc, Kiều Nghênh Phong cảm giác được đầu lưỡi của đối phương đang xâm nhập bờ môi hần. Một trận rung rẩy khiến hần chút nữa là nôn ra. Bởi rất kinh tởm, thực sự rất kinh tởm, khẩu dịch (*) của nam nhân xa lạ trong miệng hần, khiến hần như muốn phun hết nước bọt ra.

Vân Phi Nhật đè hần trên giường. Hần không phải cố ý nhưng thực sự quá mức ghê tởm, nhất là hạ bộ của nam nhân kia đang chà xát vào chân hần. Hần đẩy Vân Phi Nhật ra, vả lại móng tay không cẩn thận rạch vào môi Vân Phi Nhật.

Một giọt máu thấm vào chiếc khăn trắng, Vân Phi Nhật liếm máu trên khoé miệng mình. Trong mắt hần, vẻ mặt kia cũng giống như dã thú, Kiều Nghênh Phong nhìn đôi mắt đỏ ngầu của y mà không dám hô hấp. Vân Phi Nhật chậm rãi nở nụ cười, dáng bộ tươi cười của y mang theo một mùi máu tanh tàn khốc. Đường như trong chốc lát, thực chất bên trong hần, tính cách kinh khủng hơn ai hết tất cả đều hiện ra.

“Hầu hạ ta đáng sợ như thế sao?”

Giọng nói hần ôn nhu đến phi thường, khiến Kiều Nghênh Phong đông cứng như băng. Hần rất muốn nói dối, thế nhưng bản tính hần thành thực, nhất là tại giây phút quan trọng trước mắt, hần căn bản không nói dối được. Mẫu thân lúc còn sống cũng bảo hần không nên nói dối.

“Bởi vì Vương gia ngài rất kinh tởm, ngài là người kinh tởm nhất ta từng gặp.”

Sắc mặt Vân Phi Nhật toàn bộ đều thay đổi, Kiều Nghênh Phong lập tức biết mình nói sai. Nhưng lời đã nói ra, khó có thể thu lại. Vân Phi Nhật lúc này lại cúi đầu bật cười thành tiếng, tiếng cười kia còn vô cùng khoái trá, hơn nữa còn vui vẻ hơn lúc đầu.

“Nói cho cùng, nói ra thật tốt.”

Mắt y sáng lên, ngay cả dung nhan tuấn mỹ cũng bừng sáng.

“Người khiến bản vương tâm hoa nô phóng(*), bản vương đã lâu rồi không cười như thế.”

Y nói y hài lòng, thế nhưng Kiều Nghênh Phong đã cảm nhận từng đợt gió lạnh trên thân, hận không thể chạy trốn suốt đêm, chẳng qua hắn cũng chẳng có lấy một cơ hội để chạy trốn, bởi Vân Phi Nhật cười thật lâu. Sau khi y cười xong, Kiều Nghênh Phong bị mấy người thị vệ dẫn xuống dưới, hắn cho rằng hắn sẽ bị đánh cho như tử, sau đó xác bị quăng ra ngoài. Ai dè tổng quản lại bảo hắn tắm, thay quần áo mới, dẫn hắn đến một gian phòng nhỏ. Hắn bị mấy tên thị vệ đè xuống, tay chân bị trói chặt, hắn tưởng có lẽ sẽ bị ăn đòn, chẳng qua nếu đánh hắn thì trước đó kêu hắn tắm làm gì?

Nghi hoặc của Kiều Nghênh Phong không giải thích được. Hắn không bị ăn đòn mà mấy nam nhân kia lột sạch hắn, giữ chặt hai chân hắn. Hắn kịch liệt giãy dụa đứng lên, nhưng do bị đè hai chân nên không đứng dậy nổi.

Hắn kinh ngạc khi bị ép ăn vật gì không biết, hắn muốn nhổ ra, nhưng mà người khác cứ cho hắn uống thật nhiều nước, sau đó lại thoa dầu trơn mềm xung quanh thân dưới của hắn. Một ông già trong đó, cầm vài viên thuốc mềm, ngón tay đẩy vào trong thông đạo(*) mà bình thường hắn chính mình cũng chẳng thể nhìn thấy.

“Đây là cái gì?”

Hắn xích loã kêu to hơn, viên thuốc bên trong cái mông khiến hắn cảm thấy hiểu kì, hơn nữa viên thuốc kia dần tan ra, cảm giác rất quái dị.

“Sẽ làm ngươi sáng khoái đến chết đó.” Ông già kia cười một mạch lộ ra cái răng cửa vàng khè.

“Cái... cái gì?”

Trán Kiều Nghênh Phong bắt đầu đổ mồ hôi, hắn cảm thấy không bình thường, hơn nữa rất không bình thường. Hắn tình nguyện bị đánh cho mặt mũi bầm dập, sau đó bị đá ra khỏi Vương phủ, cũng không muốn làm cái chuyện quái dị hiện tại.

“Vương gia nói sau một ngày một đêm, hy vọng ngươi sẽ sống qua ngày mai.” Ông già kia cười hì hì, tiếng cười thật là mắc ói.

“Vương gia muốn sau một ngày một đêm rồi mới giết ta sao?” Hắn run rẩy hỏi.

Ông già kia cười phá lên, hơn nữa giọng điệu còn đầy chế nhạo: “Đến lúc đó ngươi sẽ muốn chết hơn đây, có thể khiến Vương gia bực đến phát cuồng thế này, ngươi là người đầu tiên, hy vọng ngươi sống qua ngày mai.”

Chú thích:

- chăm tử: gối nằm
- cước án: giống như là xoa bóp bấm huyệt ấy
- niết cước: xoa bóp bấm huyệt
- tâm hoa nô phóng: mở cờ trong bụng

* Ở đó Bang chủ đại tử sau khi edit quảng cho ta còn nguyên một câu [] rồi tung tấn về quê (___) rất tiếc Phong nhi tài hèn sức mọn, lại không dám quảng bom lung tung nên Phong nhi xin phép lược bỏ.

~Ây nha ~ các tí ~ chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự bình an, như ý cát tường ~ *khoanh tay* *cúi đầu* đa tạ chư vị đã ủng hộ Phong Tinh Các mấy tháng nay [dù chúng ta biết tốc độ edit vẫn còn chậm

TT TT] nên thật tâm, đa tạ mọi người rất nhiều. Năm mới, Phong Tinh Các và #danmei sẽ cố gắng nhiều hơn nữa, cầu mong vẫn được sự ủng hộ của các vị tử tử

~Phong Tinh Các các hủ

PS: sau Tết ta lại thay banner nga =))

Bởi: Dạ Phong

7. Chương 4-1: Thương

“A... A...”

Hắn quả thực kêu thảm thiết, cổ sức vùng vẫy, chỗ tương tiếp giữa tay chân và sắt đá ma sát ra máu, ngược lại còn khiến hắn càng khó chịu đựng.

Toàn thân nóng bức, cảm giác như có nghìn vạn con kiến nhỏ chích bên ngoài, vừa nóng lại vừa đau, thân dưới trướng lên trắng tấp, được trong lối vào tự tan ra trở nên nhớp nháp, làm cho bên trong càng nóng hơn.

Hắn đem chân dang ra, bên trong cái động nóng quá, nóng muốn bốc khói. Hắn không thể để cho gió mát lùa vào bên trong, thân thể hắn cố gắng nhúc nhích. Động một tý thì như có gió lùa, còn bất động thì vẫn còn sức nóng đến khó chịu.

Thân thể trắng mịn của hắn lưu đầy mồ hôi. Qua buổi trưa, lão đầu răng cửa vàng quay lại, so với trước điệu cười càng thêm buồn nôn.

“Xem ra được hiệu không tệ nha!”

Lão vươn tay khê vuốt lên cánh tay hắn, nhiệt khí như bốc hơi khỏi da. Hắn khàn giọng khê gọi, ánh mắt lão nhìn đăm đăm, hình như nước miếng sắp chảy xuống.

“Người ban đầu nhìn chẳng có gì đẹp, nhưng nhân thần hùng hực này lại rất hấp dẫn người khác.”

“Người nói vớ vẩn gì hả!” Hắn cắn răng nổi giận.

Lão nhân kia nở nụ cười hiểm ác: “Buổi tối Vương gia sẽ đến xem người, hình dạng người giống chân thật đẹp, hơn nữa màu huyết của người cũng không tồi, so với những người hầu kia còn đẹp hơn.” Lão liếm môi nhìn về phía giữa hai chân của Kiều Nghênh Phong.

Hắn tức giận đập mạnh dây xích. Lão nhân kia không nghĩ tới ý chí hắn kiên cường, uống ba loại xuân dược còn có khí lực mà phản kháng, sợ đến lui về sau một đoạn, không còn can đảm chúc họa vào thân nữa.

Trời tối mịt, cảm giác ngứa ngáy tê dại trong người vẫn chưa giảm bớt, mặt hắn túa mồ hôi. Vân Phi Nhật đi đến, Nghênh Phong dùng ánh mắt muốn giết người nhìn y khiến Vân Phi Nhật không khỏi ngạc nhiên.

Chưa nói tới tiểu nô tài có quyền rũ không, tay chân bị trói chặt, toàn thân hồng lên bởi lửa giận mê người, mồ hôi thấm ướt cơ thể trắng kiện khiến cho thân thể hắn sáng lấp lánh, giống như trên người có kim phấn. Thân thể thon dài mặc dù không mềm mại đáng yêu nữ tính, nhưng lại như một cơn gió mạnh mẽ chết người.

Vân Phi Nhật nuốt một ngụm nước bọt, nhất là hai chân hắn do khô nóng, mặt huyết ướt đẫm mang màu phấn hồng ngọt ngào như mật, màu sắc đẹp đẽ kia khiến người ta muốn hút lấy.

Y duyệt qua biết bao người đẹp, vậy mà người đẹp nhất đã ở bên cạnh lâu như vậy lại có mắt như mù, không phải những kẻ hầu đã từng ngủ qua, mà là kẻ chưa từng bồi thụy này. Đến tận lúc này, miệng lưỡi y khô khốc, hạ thân đã có phản ứng. Có thể khiến y lập tức phản ứng, mỹ sắc của Kiều Nghênh Phong cũng không tồi a.

“Thả ta ra!” Hấn dùng ánh mắt hung tợn nhìn trừng trừng vào mắt Vân Phi Nhật.

Vân Phi Nhật đóng cửa lại, mỉm cười nói: “Ta sẽ thả ngươi ra ngoài, chờ chúng ta tận hưởng đã, sẽ thả cho ngươi đi.”

Kiều Nghênh Phong chán ghét liếc nhìn y. Vân Phi Nhật nắm hai chân hấn, giữa hai chân truyền đến một mùi thơm, khiến y nở nụ cười.

“Thơm thật, hương thơm của xử nữ a.”

Cái này, xử nữ? Kiều Nghênh Phong đột ngột đỏ mặt, đó là để hình dung nữ nhân mà.

Chân hấn hết sức run rẩy, Vương gia cái gì chứ, y căn bản là một tên cảm thú. Hấn làm nô tài hơn nửa năm, từ lâu đã biết cái gì là cảm thú, không khỏi giận dữ hét: “Câm miệng! Câm miệng!”

Hấn rống càng lớn, mồ hôi lại chảy nhiều hơn, thanh âm càng khàn khàn, hơi thở càng ngày càng kiêu mị. Vân Phi Nhật nhẹ nhàng liếm cơ thể trắng nõn đang thẹn thùng của hấn. Kiều Nghênh Phong kêu to như muốn chết, hấn càng kêu thảm thiết, Vân Phi Nhật càng cười lớn.

“Vừa ngọt vừa thơm, bản vương chưa nếm qua thứ mật thơm ngọt như vậy.”

Y rướn người liếm hạ bộ của hấn, vừa liếm vừa mút. Kiều Nghênh Phong sắp chịu không nổi. Hấn làm sao chịu được để nam nhân lượn qua khổ hạ mà liếm lộng. Tức giận, hấn thực sự tức giận, hấn thành khẩn thành thật nhưng không có nghĩa là hấn sẽ không tức giận.

“Buông ra, ngươi là tên Vương gia biến thái, ta không chịu nổi nữa! Ta muốn chạy trốn đi, ta muốn chạy trốn đi...”

Hấn rống to hơn, hai chân lại mềm yếu vô lực. Đầu lưỡi linh hoạt của Vân Phi Nhật dò xét vào trong mật huyết ướt đẫm, suông sã liếm qua, sau đó dùng hay tay tách ra, lèn một ngón tay vào đùa bỡn.

“Hút chặt lắm, ngươi quả là thứ trăm năm khó gặp.”

Thứ cái gì? Tên này từ lâu đã không có ý gì tốt đẹp.

“Tên Vương gia biến thái nhà ngươi, đem ngón tay ngươi rút ra, đồ ghê tởm!” Kiều Nghênh Phong khàn khàn tiếng chống cự.

“Hút chặt như thế, còn nói ghê tởm cái gì, động của ngươi vừa mềm vừa trơn, ăn mất ngón tay ta.”

Ô oa, hấn muốn che cái lỗ tai lại, không muốn nghe tên Vương gia biến thái này nói bất cứ câu nào nữa. Thế nhưng tay bị trói lại, hơn nữa ngón tay y đang di chuyển vào trong khiến hông hấn một trận tê dại, cái móng nhọn không được co rút lại, khiến tay y càng bị hút sâu hơn nữa. Kỳ quái, thân thể hấn sao lại có thể như vậy?

“Ta tự hào ta đã duyệt qua biết bao nam sắc, nhưng khi chơi đùa với ngươi, không biết sao lại có cái động tốt như vậy.”

Đừng nói về vẻ mặt tự hào có được không? Kiều Nghênh Phong khoái muốn điên rồi. Hấn thâm nghĩ, sống một cuộc sống thành thật, vì Vương gia đã bỏ tiền, hấn sẽ làm nô bộc — thế nhưng trong giới hạn của nô bộc hấn không muốn bị nam nhân đè, thốt ra những âm thanh kinh khủng.

“A a... không nên, không nên!”

Thế nhưng âm thanh kinh khủng theo thanh quản hấn mà phát ra. Hấn rõ ràng là nói không nên, vậy mà nghe lên cảm giác như đang hứng tinh. Vân Phi Nhật nghe được âm thanh đó cũng run một trận, cắn nhẹ vào nhũ tiêm của hấn.

“Ngươi quả thật là một tiểu dâm phụ nha, làm bản vương phát nhiệt rồi.”

Nhũ tiêm của hấn đau ngứa không ngừng. Vân Phi Nhật hút một cái, cái móng hấn không nhịn được mà co rút lại. Vân Phi Nhật thở hổn hển, liếm thứ tròn tròn nổi lên. Móng Kiều Nghênh Phong không thể không đong đưa lên, liếm hấn thật tuyệt... Quái lạ.

Hạ thân hắn ướt đầm. Vân Phi Nhật cho ba ngón tay vào trong uốn lượn, chạm vào điểm mẫn cảm trên người hắn khiến hắn nức nở phát ra thanh âm khàn khàn: “Không nên!”

“Thành thật một chút.”

Tên tiểu nô tài này thật muốn sống, động vừa nhỏ vừa mềm, nhưng ba ngón tay cũng đi vào được, nhũ tiêm lại còn thơm ngào ngạt, giống như sữa mẹ vậy. Vân Phi Nhật mồ hôi đầy mặt, ngón tay cố sức đi vào sâu trong còng, khiến cho hai chân Kiều Nghênh Phong run rẩy, sau đó lại mãnh liệt rút ra.

Y xem qua bao nam sắc, không thuận phục được người này thì thật đáng trách. Tên tiểu nô tài hèn mọn không nghe lời này, dám ghê tởm y. Y muốn cho hắn biết tôn ti trên dưới, cho hắn biết ai mới là chủ tử.

Kiều Nghênh Phong kêu to lên: “Không... Đừng có ngừng!”

“Tính người thành thật lắm”

Vân Phi Nhật nở nụ cười thoả mãn. Y cẩn thận cầm lấy chính hạ thân mình, nhắm ngay cái cửa động mà mãnh liệt đâm vào. Hai chân Kiều Nghênh Phong lập tức quẩn chặt lấy thắt lưng y. Hắn ra sức nẩy lên. Chỗ đó mềm mại, chặt nóng, đi vào như bị hút lấy. Xuyên nhập liền có cảm giác hoa khẩu bị kích thích mạnh mẽ, muốn bắn tinh ra, rút ra thì nội bích xoa bóp đè ép, sáng khoái khiến y thiếu chút nữa là cắm vào bản.

“Cái mông người đừng cố sức xoay như thế cho ta!” Khẩu khí của y có chút tức giận, ai muốn hắn hút chặt như thế, đang kiểm tra sức chịu đựng của y hay sao?

Nóng a, nơi bị cường bạo xuyên nhập của Kiều Nghênh Phong giống như bị thiêu đốt, hại hắn nhịn không được xoay xoay mông. Vân Phi Nhật nổi khùng chặn mông hắn lại. Hắn nóng muốn khóc.

“Chỗ này nóng, nóng...” Hắn kêu lên bi thương.

“Người chịu đựng đi.”

Vân Phi Nhật thở dốc vì kinh ngạc, ngón tay chọc vào đã cảm giác được bên trong hắn không tồi chút nào, một lần chọc vào, vừa mềm vừa nóng, càng sâu vào trong, căn bản là không muốn rút ra.

“Nóng quá...” Nam nhân nóng bức ở bên trong, sức nóng khiến hắn đổ mồ hôi.

“Người sao lại chặt thế?”

Kiều Nghênh Phong thực chặt nóng, ngon miệng mê người, tiếng rên rỉ càng quyến rũ người ta đến cực điểm. Nghĩ lại y đã không biết bao nhiêu lần ném qua mỹ sắc trong thiên hạ, so với hắn đẹp hơn rất nhiều, còn phóng đảng hơn, nhưng không ngủ với hắn thì làm người không còn ý nghĩa gì nữa.

Y dùng lực xuyên nhập vào trong, Kiều Nghênh Phong thẳng thừng cất cao giọng. Y hung hăng chuyển động một vòng, thắt lưng tiểu nô tài run lên, phần nam tính phía trước phát run rồi chảy ra tinh thủy. Hắn càng chảy mồ hôi, tinh thủy càng chảy ra, mùi hương càng đậm. Vân Phi Nhật ôm lấy đầu hắn, đói khát liếm môi hắn.

“Không nên...”

Giọng nói của hắn đã không thể nghe, nhưng lại đặc biệt rung động lòng người, làm cho đầu gối đều yếu đi. Vân Phi Nhật đâm nhanh hơn, hắn càng thở dốc.

Y liếm đầu lưỡi hắn, phủ kín bờ môi hắn, dùng đầu lưỡi thoả thích xâm phạm khiến hắn không thể cự tuyệt, thân dưới bị đâm xuyên mạnh mẽ. Vạc giường phát ra âm thanh lớn, tay chân bị dây xích trói lại của hắn cũng âm âm âm âm rung động. Mồ hôi từng giọt rơi xuống. Mồ hôi, nước mắt, tinh dịch vương vãi đầy người tiểu nô tài kia.

“Lần đầu mà nói, người thật đúng là không tồi.” Không chỉ không tồi, đúng là cực phẩm.

“Tên Vương gia cầm thú nhà người...”

Giọt nước mắt quật cường của Kiều Nghênh Phong đọng lại tại hốc mắt, thế nhưng thân thể lại tự lay động thắt lưng, bao chặt lấy vật nóng của Vân Phi Nhật.

Rất muốn cùng hắn thêm lần nữa, Kiều Nghênh Phong thật sự là tuyệt phẩm. Vân Phi Nhật tháo xích ở hai chân hắn ra, đưa tay âu yếm hạ thân hắn, để hắn ngồi trên eo mình, từ phía sau đâm thoả thích vào nơi nóng ấm kia. Tiểu nô tài kia khiến y kích động như vậy, khiến y sáng khoái liên tục, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, hạ thân tiến nhập nơi nóng mềm của hắn, thoả mái như muốn hoà tan vào nhau.

Chết tiệt thật, sớm biết cái ông hắn tốt như vậy, vừa vào Vương phủ thì bảo hắn thị tẩm có hay hơn không.

8. Chương 4-2: Hạ

Nô tài dưới thân lại bắt đầu kêu không được. Hắn càng nói, không khí lại đậm mùi tình ái khiến y càng thêm nhân tâm tiến vào bên trong hắn. Cũng đừng nên nói y không lưu tình, chỉ tại tên nô tài này hút y chặt quá, thất lưng y cứ hoạt động cuồng liệt, đến khi thoả mãn mới thôi.

“Vương gia...”

Một người bóp vai, một người xoa chân, một người hầu hạ dâng nước quả, Vân Phi Nhật tinh thần sung mãn, sau khi ngủ với tên nô tài đáng ghét thì vẻ mặt thần thanh khí sảng, mùi vị của hoa quả dần tan trên đầu lưỡi y. Y nằm nghiêng trên giường, y phục toả mùi hương, chân tản ra hương vị tươi mát, sử dụng những thứ nhất đẳng thật là tốt.

“Trà!”

“Thị.”

Tên xoa vai lập tức dâng một chén trà nóng, chỉ là vị trà chẳng có. Trong Vương phủ y không thiếu trà ngon, thế nhưng những tên ngu xuẩn này lại không biết pha. Y uống một ngụm, vừa uống vừa nhưu mảy, lại nghĩ đến cảnh Kiều Nghênh Phong chăm chú pha trà. Từ sáng đến tối, cứ quất trà hắn pha nhưng không thể uống được.

“Tên nô tài kia thế nào rồi?” Y nhàn nhã hỏi.

Lão đầu quỷ trên mặt đất trước đây là một đại phu nổi tiếng, tuy nhiên lão tính tình không tốt, lại vô cùng yêu thích việc hạ được nam nhân. Vân Phi Nhật cho lão ở trong Vương phủ, có tư cách địa vị đẳng hoàng. Một số nam nhân nguyện ý bồi chơi đùa lạc thú, chỉ ít khiến lão bớt ra ngoài hại người, mà cũng tận tâm tận lực làm tốt công việc của một đại phu.

“Bẩm Vương gia, hắn thân thể cường tráng, có thể chịu được.”

Thấy hắn vẻ mặt quý dị tươi cười, Vân Phi Nhật không hờn giận mà đem trái cây nhét vào người hắn.

“Người dám động chân động tay, bản vương còn chưa chơi chán hắn, người đụng vào ngón tay hắn, ta liền chặt đứt cánh tay người.”

Tên kia theo y một thời gian dài, lời nói có hay không có sát ý liền nghe ra, hắn chấn động, dập đầu trên đất mà nói: “Hắn cũng không để cho người khác chạm vào, cho nên...”

“Hừ!”

Chính là hắn muốn chạm, nhưng Kiều Nghênh Phong phản kháng mạnh quá doạ hắn sợ không dám, người này chỉ là kẻ nhát gan.

“Hảo hảo chiếu cố hắn cho ta, ta còn muốn hắn trở về giúp ta bưng trà nhu cước.”

“Thị.”

Ba ngày sau, bởi Vân Phi Nhật đặc biệt chỉ tên, muốn hắn bưng trà hầu hạ, Kiều Nghênh Phong bị tổng quản sai đến.

Kiều Nghênh Phong thấy hấn liền nghiêng rặng nghiêng lợi, lập tức cúi đầu, nếu không phải vì ma ma, hấn đã sớm trở mặt. Thế nhưng một nô bộc sao lại có thể lộ ra sự trở mặt của mình với Vương gia? Dù là có giở giọng thế nào đi nữa, lại bị trối lại, dùng cái loại phương thức kinh khủng này, dần vật đến chết đi sống lại sao?

“Vương gia, nô tài đã quay lại.”

Giọng chào hỏi này của hấn nghe cứ như cam chịu số phận. Dù sao hấn bán thân chôn mẹ, Vương gia đã đưa tiền, tái diễn sẽ thất lễ, dù sao y cũng là chủ tử kiêm ân nhân của hấn, giúp hấn có thể mai táng mẫu thân.

“Trà!”

Hấn không tự nguyện lắm mà đi đến bên cạnh bàn, ngay cả nếu không cam nguyện, với bản tính chăm chỉ của hấn, thì vẫn pha một chén trà ngon, đưa tới trước mặt Vân Phi Nhật. Vân Phi Nhật đón lấy chén trà, hương thơm xộc vào mũi.

Kiều Nghênh Phong nhỏ giọng nói: “Kim Phượng còn chưa đi gặp ma ma!”

Vân Phi Nhật gác chân lên đùi hấn, ý muốn hấn giúp y nhu cứu. Kiều Nghênh Phong tức giận, thế nhưng vì ma ma và Kim Phượng, cũng chỉ biết nén giận, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp.

“Về chuyện của Lâm ma ma...”

Vân Phi Nhật thoải mái nhắm mắt lại. Tên nô tài này xoa bóp tốt thật, những người khác lực đạo nhẹ như lông chim, toàn bộ so ra đều thua kém hấn, chỉ có hấn mới chăm chú thành thật mà làm việc.

“Ta là một Vương gia, sao lại có thể lừa ngươi? Ta cho nàng gặp người thân, nhưng nàng có muốn hay không, ta không thể xen vào.”

Kiều Nghênh Phong sắc mặt thập phần xấu xí, bởi vì Vân Phi Nhật ngày càng ép chân vào đùi mình, lại muốn hấn xoa bóp giúp. Hấn vừa xoa bóp vừa nén giận nói: “Nếu Vương gia hạ lệnh bắt nàng gặp, nàng không dám không đi.”

Vân Phi Nhật mở mắt, tươi cười nói: “Ai, ta giống kẻ ác độc như thế sao, nàng sẽ nguyện ý chắc?”

Kiều Nghênh Phong cắn răng. Vân Phi Nhật rõ ràng chĩa mũi nhọn vào hấn, nhưng hấn chỉ là một tôi tớ, không thể làm gì hơn ngoài việc thống khổ mà nói dối: “Vương gia anh minh thần võ, tuần tú như thần, một mệnh lệnh của ngài, không ai dám phản kháng.”

Khi hấn nói dối thì khuôn mặt vắn vẹo, như muốn nôn mửa cả tim gan phèo phổi ra ngoài. Vân Phi Nhật nén trong ngực cái cảm giác muốn cười thật to, vì tên tiểu nô tài này mà cuộc sống vốn không có gì thú vị của y nay đã tăng thêm rất nhiều lạc thú, hảo ngoạn, thực sự là chơi rất vui.

“Mấy câu nói đó của ngươi cũng coi là thật đi.”

Y nói những lời này, lại thấy khuôn mặt Kiều Nghênh Phong méo mó một trận, hiển nhiên rất muôn nôn, thoáng chốc khiến tâm tình y sung sướng đến đỉnh điểm.

“Vậy thỉnh Vương gia hạ lệnh, bệnh của ma ma thật sự rất nặng. Nếu Kim Phượng có thể đi gặp bà...”

“Mông ngươi có khoẻ không?”

Kiều Nghênh Phong đang nói bỗng nhiên khựng lại. Vân Phi Nhật nhàn nhã mà buông một câu nói, khuôn mặt hấn không tự chủ được mà đỏ lên. Vân Phi Nhật dùng cái chân không được xoa bóp, nhẹ nhàng mơn trớn mông hấn, “Bên trong bị ta bắn cho đầy tràn, hai ngày nay bụng ngươi có khó chịu không?”

Kiều Nghênh Phong cắn chặt răng, nghĩ đến cái ngày bị Vân Phi Nhật dần vật đến chết đi sống lại.

Hấn từng là người hầu bên cạnh y, nguyên bản biết được tình lực vượt trội của y, một lần thế nào cũng sẽ không hết. Thế nhưng y không phải một mà làm đi làm lại ba lần. Chính là hấn lần đầu tiên trong một đêm nhiều lần nhìn thấy diện mạo lang sói của y, chỉ bất quá chính mình lại phải trải qua cảnh ngộ thảm thương này.

Càng không xong nữa chính là, Vương gia thì đã thoả mãn, còn hấn thì khắp mình đều là tinh dịch của y, khiến hấn vẫn còn tiêu chảy. Bị nam nhân áp, đâm cho cái mông thê thảm, đáng thương là còn phải tự mình tẩy rửa bộ vị đáng thẹn kia, từ từ đem tinh dịch của Vân Phi Nhật tẩy ra, để tránh khỏi đau bụng.

Mà lão đầu răng vàng kia vẻ mặt tưởng như muốn giúp hấn tẩy trừ, còn nói nơi đó của hấn bị nam nhân chơi đùa thì đẹp hơn, khiến hấn tức giận sớm đập tan thành đồ đạc của lão, đồng thời còn hung hãn nói, nếu còn dám tới gần hấn trong vòng ba bước, lập tức sẽ đánh chết lão. Tên kia sợ đến mức phải chạy trốn.

Đêm hôm đó hấn suýt chút nữa đã không thể dậy nổi, trên người đều là mùi vị của Vân Phi Nhật. Dù trước đó y ngại hấn nhưng vẫn ác tâm, khẩu dịch này chỉ cho riêng y ăn, tên Vương gia này căn bản là biến thái đến cực điểm.

“Đa tạ Vương gia quan tâm, nô tài thân thể ti tiện, không đáng Vương gia phí sức.” Hấn không muốn nhớ lại bất cứ chuyện gì xảy ra trong đêm đó cả.

“Điều này cũng đúng, ta thuận miệng hỏi một chút, người không cần để bụng.”

Vân Phi Nhật lại nổi lên cảm giác muốn cười, bởi sau đó sắc mặt Kiều Nghênh Phong lại méo xệch đi, chờ hấn bình thường lại, hấn lại bắt đầu nói chuyện của ma ma.

“Cầu Vương gia cho Kim Phượng gặp mẹ.”

“Hảo, ta cho nàng đi, tuy nhiên người phải hầu trà cho ta, trà người pha thật sự rất ngon.”

“Ta đương nhiên nguyện ý vì Vương gia mà hầu trà.” Trong miệng nói nguyện ý, nhưng trên mặt hấn lại lộ ra biểu cảm thống khổ muốn chết, dường như lại muốn nói dối rằng không khoẻ, “Thế nhưng nô tài thật sự không có cách nào...”

Vân Phi Nhật dùng chân cọ trước ngực hấn một chút, “Những người xinh đẹp theo hầu ta không có trăm thì cũng hơn mười người, không tới phiên của người. Lần trước chỉ là giáo huấn người mà thôi, nếu người thông minh, ta làm sao có thể phạt người, ta còn muốn người giúp ta pha trà, nhu cực nữa.”

Kiều Nghênh Phong lập tức lộ ra vẻ tươi cười trên khuôn mặt, chỉ cần không nói Vương gia ghê tởm, chắc chắn y cũng không có khả năng lại xuất thủ với hấn. Nói xong cũng là, chỉ với tướng mạo của hấn, Vân Phi Nhật làm sao lại muốn chơi đùa hấn lần nữa.

Hấn quỳ xuống dập đầu nói: “Cảm tạ Vương gia, ta sẽ làm tốt công việc.”

Vân Phi Nhật nhẹ nhàng liếm ngón tay, ánh mắt tràn đầy sắc dục nhìn về phía hấn đang dập đầu, cái mông nhếch lên thật đáng yêu. Cái mông của hấn thực sự đẹp chết người đi được. Y nam sắc chơi đùa nhiều như vậy, tiểu nô tài này khiến cho y ngày đêm khó quên, còn muốn lão đại phu kia hảo hảo chiếu cố. Tên tiểu nô tài này được sủng ái như vậy nhưng vẻ mặt lại chẳng muốn hầu hạ y, thực sự là gan tày trời.

Thế nhưng hấn càng không muốn hầu hạ y, tâm y lại càng động. Hướng chi bên trong nộn ấm của hấn, y làm thế nào mà buông tay được, mà phản ứng của hấn thì đùa rất vui, tạm thời không phá vỡ, để tránh việc hấn nửa đêm đào tẩu, còn phải phiền phức sai người bắt hấn về.

“Ân, chỉ cần người tận tâm tận lực hầu hạ bản vương, bản vương sẽ đối xử tử tế với người.”

Vân Phi Nhật nhả nhặn cười, thanh âm không thay đổi. Nhưng ánh mắt thiêu đốt của y lộ ra một sự nham hiểm, y sẽ hảo hảo “đối xử tử tế” với cái mông hấn. Lần trước khiến y có cảm giác khá tốt, lần sau còn muốn dùng cách khác mà hảo hảo đùa bỡn thân thể hấn, vừa nghĩ có thể chơi những trò mới, y hoàn toàn đắc ý.

“Tạ ơn Vương gia.” Hấn dập đầu nói lời cảm tạ, cảm thấy thật an tâm.

“Lại giúp ta đấm lưng đi, lực đạo của người là tuyệt nhất.”

Vừa biết Vân Phi Nhật không thể tái động thủ với hấn, chuyện lần trước chỉ là giáo huấn, Kiều Nghênh Phong chịu khó làm hấn ra. Hấn đi bưng nước nóng tới, từng nơi một đều toàn tâm toàn ý xoa bóp, khiến Vân Phi Nhật sáng khoái mà kêu to.

Qua một đêm, cũng không biết ngày hôm sau Vân Phi Nhật ra lệnh gì, Kim Phượng đi gặp Lâm ma ma, chỉ là nàng ta đứng ngoài cửa, nói một câu rồi lập tức đi, cái nhìn vô tình vô nghĩa của nàng càng làm Lâm ma ma thương tâm khổ sở.

Kiều Nghênh Phong cũng như cháu trai bà, vì bà mà sắc thuốc, bôn thuốc, Lâm ma ma cảm động, nước mắt lưng tròng nói: “Nghênh Phong, ngươi là một hài tử tốt, nhưng dù ngươi có tốt bao nhiêu Kim Phượng cũng chẳng biết ngươi tốt. Có lẽ nó thấy sang bắt quàng làm họ, ta vào Vương phủ hơn mười năm rồi, Vương phủ này có dơ bẩn hay không, ta cũng rõ ràng.”

Kiều Nghênh Phong vào đã hơn hai năm, cũng đã minh bạch Vương phủ đối đãi thế nào, hẳn khuyên giải, an ủi ma ma: “Lâm ma ma, người tâm lòng phóng khoáng, Kim Phượng hiện tại ăn uống tốt rồi, sống có bạc có vàng, chúng ta sống cuộc sống của chính mình thôi, còn lại thì ông trời đều nhìn thấu.”

“Không phải chỉ vàng bạc, mà chính là bán mạng. Trở thành đồ chơi của Vương gia, ai cũng biết nó làm cái gì cho người ta, về sau lại xách giày cho người ta, cả nam nhân nghiêm chỉnh cũng không phải, cả đời nó bị huỷ rồi.” Lâm ma ma lại khóc.

Kiều Nghênh Phong cũng biết Kim Phượng bị người ta bàn tán khó nghe, nàng cho rằng khi được sủng ái thì chanh chua đối với Lâm ma ma, người đứng đắn đều mắng nàng vô tình vô nghĩa, sau đó xác định chắc chắn nàng sẽ bị báo ứng, đối với nàng khinh thường vô vàn.

Mà nam nhân không đứng đắn sẽ chờ đến khi nàng thất sủng, kiểm hời trên người nàng. Dù sao nàng cũng là đồ chơi của Vương gia, hơn nữa toàn bộ Vương phủ đều nói nàng trăm phương ngàn kế tự tìm đến, loại hàng này chỉ là thứ nam nhân chơi đùa mà thôi.

“Người giúp ta cứu Kim Phượng ra đi!”

Lâm ma ma khẩn cầu làm Kiêu Nghênh Phong cứng họng, Lâm ma ma khóc ròng nói: “Người đang là thân cận của Vương gia, ta nghe nói Vương gia hiện tại đều phải có người hầu hạ bên cạnh, đối với người khen không dứt miệng. Người người đều nói là người cầu Vương gia cho Kim Phượng đến gặp ta, Vương gia nghe lời người như vậy, người nhất định có khả năng cứu nàng ra.”

Kiều Nghênh Phong không nói nên lời, Vương gia hưng phấn nhất thời, hơn nữa làm bạn với Vương gia cũng như làm bạn với cọp, muốn cho Vương gia vui vẻ hài lòng cũng không phải việc dễ dàng gì.

“Ta sắp chết, đây là việc ta cầu người trước khi chết, người cũng không đồng ý sao?”

Lâm ma ma khóc khàn cả giọng, Kiêu Nghênh Phong vừa nghe chữ “chết” đã nghĩ đến cảnh mẫu thân qua đời, trong lòng hấn dao động hơn phân nửa, đáp ứng nói: “Ta thử cố xem sao, ma ma, người trước hết hãy dưỡng bệnh cho tốt đi.”

“Cảm tạ người, Nghênh Phong, toàn bộ Vương phủ cũng chỉ có mình người là có lương tâm.”

Kiều Nghênh Phong cười khổ một chút, nghĩ đến muốn đi gặp Vân Phi Nhật thỉnh ân huệ, cầu hẳn buông tha Kim Phượng, chẳng biết làm tới đâu thì y mới có thể vui vẻ hài lòng mà đáp ứng. Nghĩ tới đây, hẳn lại đau đầu đứng lên.

9. Chương 5-1: Thương

“Vương gia, lực đạo như vậy được chưa?”

“Cũng được.” Y ôn hòa trả lời một câu, nhanh đến mức mặt tên nô tài này phải toát mồ hôi.

Vân Phi Nhật khóe miệng mỉm cười, tiểu nô tài này gần đây đã thay tính đổi nét. Khi y hồi phủ thì hấp tấp cung nghênh; khi y muốn xuất môn, liền tự tay pha cho y trà đặc để y tỉnh táo. Y than nóng, hẳn liền nhanh tay cầm quạt quạt cho; y rét run, hẳn lại gấp đến độ cởi y phục choàng vào người y; lập tức xoa bóp tay chân cho y, so với bình thường thì còn thân mật hỏi han vài câu.

“Ngày mai người không cần đến hầu hạ nữa.”

Kiều Nghênh Phong sắc mặt cứng đờ, tay đang xoa bóp cũng ngừng lại một chút.

Vân Phi Nhật cười dài nói: “Người quay trở lại quét hoa viên là được rồi, ta thấy việc ở bên cạnh ta, người là làm không quen.”

Kiều Nghênh Phong nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra rốt cuộc hắn đã đắc tội gì với Vương gia. Lúc này hắn còn muốn cẩn thận hầu hạ gấp mấy trăm lần bình thường, chẳng biết sao Vương gia lại chán nữa.

“Cầu Vương gia cho Nghênh Phong đi theo hầu hạ ngài, Nghênh Phong pha trà, xoa bóp, cái gì cũng có thể làm.”

“Ai cũng có thể pha trà, xoa bóp.”

“Vương gia từng nói rằng cả hai thứ Nghênh Phong làm đều đặc biệt tốt.”

“Ta nói một chữ, tiểu nô tài người đáp lại một câu, rốt cuộc ai là chủ tử?”

Kiều Nghênh Phong lập tức câm miệng, thế nhưng để đáp ứng chuyện của ma ma khiến hắn ngày đêm đều phải căng óc ra suy nghĩ. Hắn hao tâm tổn lực muốn làm cho chu đáo, nhưng Vương gia lại rất khó hầu hạ.

“Nô tài cầu Vương gia.”

Hắn quỳ trên mặt đất, lại khấu đầu vài cái, để đáp ứng chuyện người ta, nước sôi lửa bỏng cũng phải qua.

“Vậy người nói thử vì sao người không thể không theo hầu ta? Đưa ra vài lý do tốt, ta sẽ lưu người lại hầu hạ bên cạnh ta.”

“Đương nhiên là Vương gia ngài anh minh vô cùng, văn võ song tài, nô tài ở bên cạnh ngài, có thể học được rất nhiều chuyện.” Kiêu Nghênh Phong vẻ mặt đau khổ, nói ra lời nói dối khó có thể tiếp thu nhất từ trước đến nay.

Vân Phi Nhật rung đùi đắc ý, hình như rất hưởng thụ lời hắn nói. Kiêu Nghênh Phong nói xong đầu óc tê dại, nhưng không thể không nói tiếp. “Vương gia tinh lực rất dồi dào, nhân gian tuần tài, có thể nói là thần tiên trời phái xuống, vì cứu bách tính mà đến đây.”

“Nói hay lắm”

Vân Phi Nhật mỉm cười, khoe miệng cong cong lên, bất quá đáp án vẫn tàn khốc như đã biết. “Người vẫn là đi quét rác đi.”

Kiều Nghênh Phong dập đầu vài cái, không thèm nhìn Vân Phi Nhật mà bước ra khỏi phòng. Từ nay về sau, Kiêu Nghênh Phong lại bị gọi về chẻ củi, quét rác. Đoàn người hầu xinh đẹp vô cùng vui mừng, đã sớm nói Vương gia sẽ chán ngấy khối thịt lợn rừng tanh tươi kia, quả nhiên là thế.

Kiều Nghênh Phong xem như không nghe thấy những điều khó nghe ấy, hắn thở dài thở ngắn, bất lực thất hứa với chuyện người ta. Thế nhưng hắn thực sự không làm được, hiện tại còn chưa có cơ hội bên cạnh Vương gia, làm sao mà có khả năng cầu xin Vương gia thả Kim Phụng ra.

Hắn thở dài thật dài, lúc quét rác tại sân thì gặp phải Hàn Độc Cổ đang du ngoạn Vương phủ.

Vừa thấy anh tuấn nam tử nhã nhặn tặng trâm cài trước đây, Kiêu Nghênh Phong cảm kích nói: “Hàn thiếu gia, lần trước ngài tặng ta trâm...”

“Việc nhỏ thôi, chỉ là thấy người nói chuyện đúng ý, ta ở Vương phủ nhiều năm, còn chưa gặp ai có thể nói như thế.”

“Hàn thiếu gia đã từng ở Vương phủ?”

Hàn Độc Cổ mỉm cười nói: “Àn, ta ở Vương phủ là thực khách đã nhiều năm, Vương gia thấy thân thể ta thú vị, cho nên giữ lại làm bạn tâm sự. Lúc sau khi ra ngoài buôn bán, thuận tiện giúp Vương gia để ý dân tình ở Giang Nam.”

Hắn kể sơ sài quá khứ của mình, nhưng lại quan tâm hỏi: “Sao người lại thờ dài? Có chuyện gì khó giải quyết sao?”

“Àn, sự tình là thế này...”

Chẳng biết thế nào, hắn đối với Hàn Độc Cổ lớn hơn vài tuổi có một sự thân thiết khó hiểu, có lẽ với vì hắn không quen biết, nhưng Hàn Độc Cổ không vì chuyện hắn là tôi tớ mà coi thường hắn, đối với hắn thập phần tôn trọng, cho nên hắn mới mang quan hệ của Kim Phượng và Lâm ma ma, cùng chuyện cứu Kim Phượng ra nói.

Hàn Độc Cổ trầm ngâm một lát nói: “Ta nghĩ người không nên quản chuyện này.”

“Thế nhưng ma ma bệnh rất nặng, bà khiến ta cứ phải nghĩ đến bà.” Hốc mắt Kiều Nghênh Phong rơi vài giọt lệ, mẫu thân mất đi vẫn chính là sự tiếc nuối trong lòng hắn.

Hàn Độc Cổ suy nghĩ một chút nói: “Ta nghĩ dù là chuyện này thành công, Kim Phượng cũng sẽ oán hận người cả đời, Lâm ma ma cũng sẽ không có được Kim Phượng như trước đây. Nàng nếu đã mất hết tính người, tự nhiên cũng không cam lòng mà trở lại cuộc sống nghèo nàn nữa. Ta ở bên cạnh Vương gia đã gặp nhiều người như vậy, người không cần lo chuyện này, bằng không sẽ nhóm lửa tự thiêu mình đấy.”

“Thế nhưng ta đã đồng ý chuyện Lâm ma ma, khó khăn thế nào, cũng phải thử một chút.”

Sự kiên trì của hắn khiến Hàn Độc Cổ cười khổ, có lẽ người ta đi một ngày đàng học một sàng khôn, Kiều Nghênh Phong tâm địa thiện lương, sớm muộn cũng sẽ thiệt thòi lớn, nếu có thể thừa lúc hiện tại khiến hắn chịu chút đau khổ, đối với người ta có phòng bị một chút, vậy cũng là chuyện tốt.

Hắn ở lâu bên cạnh Vân Phi Nhật, nhận sự trọng dụng của Vân Phi Nhật, tự nhiên biết rõ được cá tính của y, hắn ra chủ ý nói: ‘Vương gia là người khó mà xu nịnh, không có nghĩa là y không phân biệt được, nghe không hiểu các người nói láo, người nói thật với y vì sao người phải ở lại hầu hạ bên cạnh y, ta nghĩ như vậy là tương đối dễ để hoàn thành mục đích của người.’

“Lời nói thật sao? Có thể là lời nói thật của ta cũng không êm tai.”

Kiều Nghênh Phong có chút do dự, hắn lần trước thật thà nói Vương gia rất ghê tởm, đã bị Vương gia hảo hảo giáo huấn cho một trận, cái miệng đau nhức muốn chết.

Hàn Độc Cổ cười: “Đối với người như Vương gia, lời nói thật so với lời nói dối rất hữu dụng, người thử xem đi.”

Quay về với chính nghĩa cũng không phải phương pháp gì hay ho, Kiều Nghênh Phong không thể làm gì khác hơn là gặt đầu. Ban đêm thừa dịp Vương gia nghỉ ngơi, hắn đi vào phòng cầu xin Vương gia.

“Vương gia, ta là Kiều Nghênh Phong.” Hắn khấu đầu trên đất vài cái.

Vương gia đem chân đặt vào thắt lưng hắn, cũng không đuổi hắn ra ngoài, ngược lại còn lười nhác phân phó: “Đến niết cước.”

Hắn vui sướng không ngớt, lại khấu đầu vài cái, vội vàng mang nước nóng, khăn trắng, giúp Vân Phi Nhật nắm lấy bàn chân. Vân Phi Nhật thoải mái mà hừ hai tiếng. Một tên tiểu nô tài bên người bưng trà niết cước, có chút bất tiện, nhưng nếu hắn so với những kẻ dối trá bên cạnh giống nhau như đúc, hứng thu của y cũng giảm đi ít nhiều, cái loại người này bên cạnh y không phải có rất nhiều sao?

“Lần trước Vương gia có đề cập qua, vì sao ta nhất định phải hầu hạ Vương gia. Nếu có thể nói ra lý do tốt, Vương gia sẽ giữ ta bên người, đúng không?”

Vân Phi Nhật đem chân khác đặt lên đùi hắn, cũng không đáp lại.

Kiều Nghênh Phong xoa nắn trên bàn chân khác, bởi vì lời khuyên của Hàn Độc Cổ, hắn thành thật nói ra tâm sự của mình.

“Kỳ thực là bởi vì ma ma sinh bệnh, bà lo lắng cho tương lai của Kim Phượng, muốn ta phải... phải...”

Kiều Nghênh Phong nhìn khuôn mặt tuấn tú của Vân Phi Nhật, y từ từ nhắm hai mắt lại, dáng vẻ căn bản là không nghe, lúc này mới dám nói ra: “Bà muốn ta phải cứu Kim Phượng ra, không thể để Kim Phượng trở thành đồ chơi của Vương gia được.”

Vân Phi Nhật mở mắt, hần cười cũng như không cười, nói như là hần giống tên thổ phỉ gian ác đi cường đoạt dân nữ.

“Tiểu cô nương này trăm phương nghìn kế câu dẫn ta, không thể nào nói ta cưỡng đoạt được. Với một chút sắc đẹp của nàng cùng sự hầu hạ chẳng thú vị, bất cứ lúc nào ta cũng có thể đuổi nàng đi.”

Sắc mặt Kiều Nghênh Phong vui tươi hần lên nói: “Vậy Vương gia có thể cho nàng đi không?”

Vân Phi Nhật căn bản không còn nhớ rõ tướng mạo của Kim Phượng nữa. Nam lẫn nữ bên cạnh y vô số, mà Kim Phượng cũng không có gì đặc biệt, y đối với nàng một chút ấn tượng cũng không có.

Y hỏi: “Người thích Kim Phượng sao? Vì nàng mà dùng hết tâm trí như thế, còn nói muốn làm nô tài bên cạnh ta.”

Kiều Nghênh Phong vội vàng xua tay giải thích: “Không, Vương gia, ta đối với Kim Phượng không có bất cứ ý nghĩ xấu nào, thuần túy là vì ma ma bệnh rất nặng, ta đồng ý với nàng, cho nên tận tâm tận lực, dù thế nào cũng phải làm được.”

10. Chương 5-2: Hạ

Cái đầu thành thật này, suy nghĩ coi như cũng không tệ, chính là ở cái nơi này mà thành thật ngoài dự tính. Vân Phi Nhật nở nụ cười, hần nói lời thật lòng, khiến cho y lại cảm thấy thoải mái không ít, nữ nhân kia không xứng đáng với tấm lòng thành thật này.

“Vậy có liên quan gì tới việc ngươi làm nô tài bên cạnh ta?”

Kiều Nghênh Phong đỏ mặt, phi thường thành khẩn nói: “Ta nghĩ rằng khi làm nô tài bên cạnh Vương gia mới có khả năng đưa ra yêu cầu này với Vương gia, bằng không làm nô tài bên cạnh Vương gia rất chán, ta căn bản không muốn làm.”

Nhân thần của Vân Phi Nhật lạnh hần đi, hần có nghe lầm hay không?

“Lúc làm nô tài bên cạnh ta thì chán sao?”

Xem ra Hàn Độc Cổ nói không sai, thành thật với Vương gia, mới có thể khiến Vương gia nguyện ý nghe tiếp. Hần thật sự xuất phát từ tim gan, đem toàn bộ cảm nghĩ mà nói ra, hoàn toàn không biết bản thân mình với tử lộ càng ngày càng gần.

“Thị, từ sau khi ta vào Vương phủ, những tội tớ còn lại cũng nghiêm túc, chỉ có nô tài bên cạnh Vương gia, chỉ cần bồi Vương gia trên giường là tốt rồi, tất cả họ đều trở thành bộ dạng nam bất nam, nữ bất nữ. Thầm nghĩ phải hầu hạ Vương gia, bị Vương gia ngoạn cái mộng, hơn nữa mỗi ngày đều xem Vương gia làm loạn như thế, ta luôn nghĩ...”

Thanh âm của Vân Phi Nhật đã biến đổi: “Nghĩ cái gì?”

Vân Phi Nhật nổi lên gân xanh, dáng tươi cười cũng trở nên âm hàn, chỉ là Kiều Nghênh Phong nhìn thấy Vương gia không giận hần lại, nên thành thật mà nói: “Vương gia ngài như vậy mà vẫn không tới tử, thật đúng là rất ngạc nhiên.”

Vân Phi Nhật trên mặt chuyển đổi một vài biểu tình, tên cậu nô tài này lại dám chửi hạ thân của y. Đầu tiên, y phẫn nộ, sau đó là muốn cười, sau cùng là cố gắng kiềm chế. Tên nô tài dám mang y ra bờn cột như thế, khiến y không biết nên giận hay nên cười, thẳng thắn mang hần đem giáo huấn một lần, khiến hần không nói bậy như thế nữa.

“Suy nghĩ của người thật là đặc biệt.”

“Thị, bởi vì xem Vương gia làm tình quá nhiều, khiến ta thực sự nghĩ... nghĩ...”

“Nghĩ thế nào?” Y khẩu phật tâm xà.

Kiều Nghênh Phong muốn nói nhưng lại dừng, Vân Phi Nhật nửa hé mắt giục nói: “Thế nào mà không nói đi?”

“Thị!” Kiều Nghênh Phong nhìn lên khuôn mặt của Vân Phi Nhật, y thần sắc bí hiểm, khoe miệng mang theo tiểu ý như thường lệ, hay Hàn Độc Cổ nói đúng, Vương gia đúng là thích nhân gia nói thật.

“Ta nghĩ Vương gia ngài thực sự rất ghê tởm!”

Con người Vân Phi Nhật ẩn hiện một vài biểu cảm, y nói: “Hảo, ta cho Kim Phượng đi.”

Y hoàn toàn không để ý tới nữ nhân kia, ngay cả gương mặt nàng y cũng không nhớ rõ, thế nhưng tên cầu nô tài lớn mật này, y cũng sẽ không đơn giản mà bỏ qua cho, phải dùng roi vọt giày vò hấn, hấn thân thể trắng kiện, hấn là chỉ tính dưỡng mấy tháng sẽ tốt. Nhưng sao có thể làm tiêu tan cơn tức giận của y, không bằng cứ dùng cái bộ vị mà hấn chửi ấy, mang hấn chính cho nửa sống nửa chết là được rồi. Y còn nhớ rõ bên trong hấn mềm mại và chặt nóng bao nhiêu, quả thực là thượng cực phẩm, không thể không chơi đùa.

“Thị, cảm tạ Vương gia.”

Kiều Nghênh Phong không hề biết tâm tư gian trá của y, lập tức quỳ xuống, thành tâm thành ý, vui sướng vô cùng mà khấu đầu vài cái, vô cùng thật tâm chân ý. Rốt cục hấn cũng có cái để có thể ăn nói với ma ma.

Vân Phi Nhật xuống giường, tự mình mở cửa hô quát: “Thủ vệ!”

Đầu lĩnh thủ vệ lập tức chạy đến, dập đầu trước mặt Vân Phi Nhật: “Thị, Vương gia có gì phân phó?”

“Làm khảo cụ thật tốt trong phòng ta. Ngày mai, người đi hỏi đại phu trong phủ, nói với hấn là ta đặc biệt cần, hấn sẽ biết chuẩn bị thế nào.”

Đầu lĩnh thủ vệ mặc dù không hiểu, vẫn dập đầu đáp rồi vội vàng đi ra ngoài tìm đại phu.

Vân Phi Nhật nhìn về phía Kiều Nghênh Phong, không có hảo ý nói: “Đi ngủ đi, ngày mai ta còn muốn người hầu hạ.”

“Thị, cảm tạ Vương gia.” Kiều Nghênh Phong lần thứ hai dập đầu cảm tạ.

“Người ăn no ngủ kĩ đi, ngày mai ta có chuyện đặc biệt cần người làm.” Vân Phi Nhật khoe miệng nhếch lên, cười so với thường ngày còn anh tuấn hơn nhiều.

Kiều Nghênh Phong hồn nhiên chẳng biết cờ tử đã hạ, lộ ra bộ dáng tươi cười thành khẩn, lại khấu đầu thêm lần nữa, không ngờ nói chuyện với Vương gia tốt như vậy, bỗng chốc đã thả Kim Phượng, nguyên lai Vương gia là một người tốt, hấn trước đây đã trách lầm y.

Bởi vì Vương gia tốt như vậy, hấn thành thật kích động đáp: “Thị, Vương gia phân công việc, nô tài nhất định dẫu có thịt nát xương tan, muôn lần chết cũng không chối từ.”

“Nói hay lắm, mong ngày mai người cũng sẽ như vậy.”

Vân Phi Nhật cất tiếng cười to, không giống với tiếng cười dữ thường ngày của y, tràn ngập vui sướng mong chờ. Y đã nghĩ phải đối phó với tên nô tài đáng trách này. Vừa nghĩ ngày mai có thể chính tên nô tài xấu miệng, mắt y sáng rực lên, hận ngày mai không thể nhanh đến. Hạ thân y bắt đầu rực rạch, có thể khiến y, một kẻ đã nếm trải bao nhiêu hoa đẹp như vậy phải chờ mong, tên tiểu nô tài này quả là điều đặc biệt ông trời mang tới. Y đã quên rằng bản thân bao lâu rồi không có tâm tình như vậy.

“Oa a! Vì sao lại như vậy?”

Y kêu thảm thiết, thẳng tận trời xanh, chỉ tiếc là tiếng kêu thảm thiết này thần tiên nghe được cũng bất lực, bởi vì: “Hoạ phúc vô môn, duy nhân tự triệu.”, chuyện này là đại hoạ y tự tìm đến.

Hắn sáng sớm đã bị tổng quản đánh thức, ăn no ngủ kĩ, vào phòng ngủ của Vương gia, chuẩn bị hầu hạ Vương gia. Tổng quản phân phó hắn tiến nhập, hắn vừa tiến vào, tổng quản lập tức ở ngoài đóng cửa canh giữ.

Còn chưa có thời gian để hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, mấy tên nam nhân cao lớn đã chế trụ hai tay, hai chân hắn, nâng hắn lên cao, sau đó đặt ở giường mà chỉ có Vương gia mới được ngủ.

“Đây là giường mà Vương gia gọi người có thể đến ngủ!”

Hắn rống to hơn kêu, muốn thoát khỏi những tình huống khó hiểu này, biết rằng ngủ trên giường của Vương gia là một trọng tội, hắn không thể ngủ giường này được, bởi vì Vương gia không truyền hắn đến hầu hạ trên giường.

Tay chân hắn bị trói lại, trước đây giường của Vương gia không có mấy thứ đồ vật này. Thế nhưng hiện tại bỗng nhiên lại có những khẩu cụ như trong phòng nhỏ kia, không phải Vương gia nghe câu ghê tởm của hắn lại muốn giáo huấn hắn một trận nữa chứ.

“Ta chưa tắm, ta rất thối, sẽ làm ô ứ giường chiếu của Vương gia, phiền các người nói với Vương gia một tiếng.”

Đúng! Hắn chưa tắm, Vương gia chịu không nổi người hôi thối, sẽ buông hắn ra thôi!

Hắn ôm chặt một mong muốn, lần trước có tắm, lần này không tắm, hắn không tin Vương gia có thể chịu được một kẻ không tắm.

Lần này đại phu răng vàng kia đã đứng ở cửa, hắn cười hì hì nói: “Yên tâm, Vương gia an bài tất cả rồi!”

Tay lay động, mấy người tỳ nữ tiến vào đây, mang y phục thô của hắn kéo ra. Hắn giãy giụa cự tuyệt, sao lại có thể trần trụi trước mặt nhiều nữ nhân như vậy. Thế nhưng tay chân bị trói lại, hoàn toàn không có biện pháp chống cự.

Sau đó các nàng nhanh nhẹn cầm vải thô, tựa như lau bàn, đem thân thể hắn, ngay cả khe ở mông cũng lau sạch sẽ, khiến Kiều Nghênh Phong đỏ mặt gằm rú: “Không nên lau cái chỗ này, không nên a!”

Các nàng tỳ nữ không thèm nghe hắn hỗn hển gằm rú, lau sạch sẽ xuống phía dưới, lão nhân kia từ giỏ thuốc lấy ra một lọ dược. Kiều Nghênh Phong biết nó là cái gì, nên hắn có chết cũng không uống.

Lão nhân kia lại cười hì hì nói: “Đây là phát minh mới của ta, dùng để xoa, dược hiệu rất nhanh và kéo dài.”

Lão bắt đầu thượng một loại dầu thơm ngào ngạt tại thân thể xích lõa của Kiều Nghênh Phong, hắn giãy giụa, trái lại bị tách hai chân ra.

Lão nhân kia nhìn bộ vị tư mật của hắn, nơi đó hồng hồng lại ướt át, mỹ lệ phần hồng tựa như cánh hoa, mắt lão đỏ lên, nước bọt chảy ra, thấp giọng nói: “Người cho ta thượng người một lần, ta giúp người nói tốt với Vương gia.”

Cái tên lão đầu ác tâm này nói cái gì? Ghê tởm cực độ! Hắn là cái loại nam nhân ở dưới người khác mà đang đưa cái mông sao?

Kiều Nghênh Phong tức giận đến phát cuồng, như sư tử mà điên cuồng hét lên: “Người tránh xa ta một chút, bằng không ta thực sự sẽ giết người.”

Hắn động hai tay, còng tay dường như cũng bị hắn lôi xuống hết. Lão đầu sợ đến lui hẳn ra phía sau, chỉ dám chuyên tâm làm theo chỉ dẫn của Vương gia, xoa dầu cho hắn, động giữa hai chân hắn, chỉ là ngón tay trong cơ thể hắn, hình như muốn cảm giác sự chặt khít của hắn. Kiều Nghênh Phong tức giận một cước hướng về hắn muốn đạp hắn đi, khiến lão trên đầu đụng phải một góc, sưng lên. Lão đầu sợ muốn chết, chưa từng gặp qua nam nhân bị đùa mà thô bạo đáng sợ như vậy.

Kiều Nghênh Phong nghĩ thầm hắn chẳng phải cũng bị nam nhân đùa, thử hỗn hển, giận đỏ hai mắt, cuồng nộ nói: “Ta muốn giết người, ta nhất định phải giết người.”

Lão đầu bị hấn cuồng nộ sợ đến ôm cái hòm thuốc chạy trốn ra ngoài, cũng không thèm nhìn vết thương trên đầu, để một mình Kiều Nghênh Phong ở trong gian phòng tôn quý của Vương phủ. Không bao lâu sau, Kiều Nghênh Phong mồ hôi nóng, mồ hôi lạnh cùng nhau tuôn ra, hiệu quả so với lần trước còn muốn hơn, mồ hôi dính ướt mắt của hấn.

Cái gì nói những lời thật lòng với Vương gia thì việc gì cũng xong? Hàn Độc Cổ căn bản sai rồi, xem hấn nói thật lòng, hiện tại lại khiến nam nhân thượng, hấn vừa tức vừa hận, biết vậy thì chẳng thèm làm rồi, đành hét lớn: “Hàn Độc Cổ, ta hận ngươi!”

11. Chương 6

“Thả ta ra! Thả ta ra ngoài!”

Cuồng nộ mà rống to suốt từ sáng đến tối, Kiều Nghênh Phong dần đói khát, tiếng nói cũng khàn đi không ít, mồ hôi dính đầy trên thân thể xích lỏa của hấn. Thân thể hấn phát nhiệt, nhất là bị kẹp thuốc bên trong vừa nóng vừa khó chịu, nơi ấy chất lỏng như muốn chảy ra, ẩm ướt không thôi.

Đến tối, Vân Phi Nhật mới vào phòng. Miệng tên nô tài hay nói bậy này đã không còn khí lực mà la hét điên cuồng nữa, con mắt giận dữ của hấn khê động, khàn khàn giọng mà nói: “Vương gia, rõ ràng ngươi nói sẽ không tìm ta tới hầu hạ mà.”

Khóe miệng Vân Phi Nhật nhếch lên, dáng cười tuấn mỹ như thường ngày, nói mấy câu khiến Kiều Nghênh Phong tức giận đến nói không ra lời.

“Này không phải là hầu hạ. Đây là giáo huấn cái miệng tiện nô của ngươi, dám chê ta ghê tởm. Ta sẽ cho ngươi biết ta có thể làm cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.”

Ô oa, quả nhiên là vì một câu nói ghê tởm này, sự thành thật của hấn lại gieo rắc tai họa cho chính hấn.

Vân Phi Nhật nói xong, hít thật sâu hương về thất lưng Kiều Nghênh Phong. Đầu ngón tay Vân Phi Nhật vân về đỉnh hạ thân của hấn, lực đạo vừa phải khiến hấn chút nữa là kêu ra tiếng.

“Của ngươi cũng không nhỏ.”

Lòng bàn tay nắm lại thành ống trụ, Vân Phi Nhật cười khê nhu lỏng trên dưới khiến Kiều Nghênh Phong mồ hôi chảy đầy người, thân thể một trận co quắp, bắt đầu thở dốc.

Nhẹ nhàng âm thanh mở cửa, có người khê gọi: “Vương gia, nô tài tiến vào hầu hạ.”

Một người trong đoàn người hầu xinh đẹp ở bên hầu hạ, Kiều Nghênh Phong cả người run rẩy. Hấn từng hầu qua Vương gia, đương nhiên cũng biết rõ Vương gia căn bản chẳng quan tâm ánh mắt của người khác, nhưng lại muốn hấn trước mặt người thứ ba bị nam nhân đùa bỡn, hấn tuyệt đối không được.

“Không được! Không được! Gọi hấn đi ra ngoài! Đi ra ngoài!”

Hấn bắt đầu kịch liệt giãy dụa, Vân Phi Nhật sững sốt. Trong mắt Kiều Nghênh Phong tràn đầy lệ quang nhục nhã khiến tim Vân Phi Nhật đập mãnh liệt. Thân thể tiểu nô tài tráng kiện xinh đẹp, thể nhưng rưng rưng thì lại có nét quyến rũ đặc biệt của nữ tử, khiến thân thể y thoáng chốc nóng lên vạn phần.

“Gọi hấn đi ra ngoài! Gọi hấn đi ra ngoài!”

Hấn rống lên, tiếng kêu khàn khàn mê người, khiến Vân Phi Nhật lập tức nganh lên, mạnh mẽ đẩy hai chân hấn ra, nhìn lối vào diễm hồng nhu động nhưng lại dính đầy mật dịch của hấn.

Y là muốn giáo huấn hấn, thể nhưng không muốn hấn thụ thương, thể thì làm thế nào khiến hấn bị thương được? Vì vậy nhân tiện mà phát tay nói: “Đi xuống.”

Nô tài kia há miệng to mà nói: “Vương gia luôn muốn nô tài ở bên hầu hạ mà.”

Thanh âm Vân Phi Nhật lạnh dần, đêm hay y thừa lúc hưng phấn mới đến, cũng không nên mất hứng mà về.

“Ta nói người ra ngoài, người nghe không hiểu sao?”

Ngưu xuân thể nào cũng hiểu được rằng không nên làm Vương gia tức giận, thế nên người hầu kia liếc Kiều Nghênh Phong một cái, nghiêng răng nghiêng lợi, như thể cảm hận hẳn được sủng ái đến như vậy.

Kiều Nghênh Phong bị thương kêu lên: “Vương gia, gọi hẳn lại hầu hạ người có được không? Ta bưng trà cho người uống.”

“Bổn vương tối nay không muốn uống trà, mà muốn uống diêm thang(*) của người.”

“Ồ oa...”

Người hầu kia đóng cửa lại, hẳn lại bắt đầu kêu thảm thiết. Vân Phi Nhật thoải mái cười lớn, “Ngọt, rất ngọt, đẹp chết người đi được.”

Đầu lưỡi linh hoạt của y liếm cửa động của hẳn nhưng vào ra bơi trơn bằng nước bọt. Hai chân hẳn bị mở rộng ra cho Vân Phi Nhật liếm láp. Vân Phi Nhật liếm từ ngoài vào trong, liếm cho huyết động vốn đã ảm ướt nay lại càng ảm và nóng hơn.

“Ha. ha ha”

Hắn mở miệng cố sức mà thở dốc, Vân Phi Nhật cầm ngón tay vào đùa bờn, y hung hăng mà xuyên vào, ma sát tràng bách của hẳn, một trận cảm giác vừa đau đớn vừa sáng khoái dâng lên, hơn nữa nơi bị đùa bờn có cảm giác, khiến cả người hẳn càng thêm khô nóng.

“Không được... Không được!”

“Hút chặt thế này, còn nói không được? Người từ trước đến nay có thành thật không đấy?”

“Sự thành thật của ta không cần phải nằm tại chỗ này!” Kiều Nghênh Phong rống lên, “Biến thái Vương gia nhà người, rút ngón tay ra!”

Hắn nổi giận, nhiều người như vậy mà lại đùa bờn hẳn, làm gì mà lại vô tình tìm tới mình chứ!

“Chống đối chưa đủ sao? Tiểu bảo bối, nhìn miệng người nói bậy như vậy, nhất định là do bổn vương yêu thương không đủ rồi, để tối nay bổn vương hảo hảo chăm sóc người, cho người đau đến mức phải há mồm cầu xin tha thứ.”

Trên mặt Vân Phi Nhật lộ ra một nụ cười nhưng trong mắt lại ánh lên tia gian ác, y mở hộp ngọc, lấy ra một chuỗi ngọc. Chuỗi ngọc nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, nó không nhỏ như vòng tay, nhưng cũng không lớn như vòng cổ. Kiều Nghênh Phong sưng sốt, thanh ngọc vốn đã lạnh lại đặt ngay chỗ nam tính của hẳn, hẳn dùng lực nhúc nhích thân thể mềm nhũn, nhìn xuống, Vân Phi Nhật rốt cục lại mang ngọc kia bọc lấy nơi nam tính của hẳn.

“Người làm gì?”

Sắc mặt hẳn đen lại, nơi nam tính của mình lại bị Vân Phi Nhật đùa bờn, không ngừng cứng lên, ngọc hoàn nhỏ vững vàng phong tỏa, khiến hẳn thật khó chịu.

“Làm gì? Chân người mở như thế, cũng không phải lần đầu tiên, như thế nào mà không biết ta đang làm gì?”

Vân Phi Nhật háo sắc đáp lại, tóm lấy hông hẳn khiến hẳn cắn răng mà khẽ rên một tiếng, nhục bông vừa đủ lớn hung ác tiến vào bên trong hẳn, tốc độ vừa nhanh lại vừa mạnh. Bên trong hẳn lại ảm nóng mà nghênh đón, hẳn không thể gắt gao cuốn lấy không tha.

Oa a! Trong lòng hẳn thảm thiết kêu lên, thân thể hẳn như thế nào lại biến thành như vậy?

“Ngô a! Ta van người, không nên vào nữa!”

Hắn cắn rặn đau khổ cầu xin, Vân Phi Nhật có tai như diếc, thất lưng đẩy một cái, tiến thẳng vào sâu bên trong. Tay chân hắn như nhũn ra, nước cũng ép ra khóe mắt, thần trí thoải mái mà sắp rã rời, thiếu điều không cầu xin Vân Phi Nhật làm thêm mấy lần.

“Nga nga, dễ chịu quá, cái động của ngươi thật đẹp, vừa mềm vừa trơn, bên trong hút chặt muốn chết, còn hoàn hảo hơn nữ nhân nữa.”

Vân Phi Nhật hút mạnh, dương vật của y co giật muốn lên đỉnh, hắn cũng không muốn tiết sớm, không nhịn được ép sát người của Kiều Nghênh Phong.

“Ngươi là cố ý ăn chặt như vậy sao? Ngươi thật hư hỏng, bổn vương có tha cũng không tha được ngươi!”

Y cắn mạnh đầu nhũ của hắn khiến eo Kiều Nghênh Phong một trận rung động. Mồ hôi trên mặt Vân Phi Nhật chảy ròng ròng. Trong hoan ái, tại đôi môi phấn nộn của Kiều Nghênh Phong, y cắn một ngụm, mãnh liệt mà hút lấy, thất lưng lại càng điên cuồng đẩy, muốn chinh tên nô tài này đến chết mà.

“A a! Bỏ ngọc hoàn ra!”

Mỗi lần lên đỉnh, dương cương phía trước sẽ đạt cao trào, chỉ là bị ngọc hoàn chế trụ, khó chịu khiến hắn thét lên chói tai, hai tay lay động, liều mạng muốn duỗi đến trước người, nhưng lại bị trói, đương nhiên không với tới được nơi muốn cởi bỏ.

“Nói “Vương gia ngài không ghê tởm chút nào”, ta sẽ cởi.” Tiểu nô tài miệng hay nói bậy này muốn thoải mái thì tất nhiên phải có điều kiện.

Kiều Nghênh Phong đã bị thống khoái làm cho mất đi thần trí, huyết nội ầm ứ nóng ran, chảy ra theo dịch thể dương cương của Vân Phi Nhật vừa dung hợp, sáng khoái hét chói tai lần nữa.

“Không ghê tởm, Vương gia ngài không ghê tởm chút nào.”

Nói y long tâm đại duyệt, tên nô tài miệng không nói bậy thì lại ngọt ngào như mật, thế nhưng thế này còn chưa đủ.

“Nói hay lắm, còn nữa ” Vương gia, ta muốn uống nước trong miệng ngài.”

Kiều Nghênh Phong nhăn mặt cau mày, hắn không muốn nói, cái miệng bị thao đã đủ xui xẻo rồi, vẫn là nghĩ một đằng nói một nẻo. Thế nhưng Vân Phi Nhật ác liệt cắm sâu vào bên trong của hắn, bị vòng dây bao quanh khiến hắn tập tức khóc lên nói.

“Ta muốn uống mật dịch của ngài!” Hắn thảm thiết kêu, nếu không giải phóng hắn sẽ điên mất.

Vân Phi Nhật nhếch môi một cái, cuồng liệt mà hôn hắn. Hắn nuốt xuống một lượng lớn khẩu dịch, đầu lưỡi ma sát nhau, khoái cảm lại càng dâng lên trùng trùng, khiến cho Vân Phi Nhật phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, hình như cũng không nhịn được khoái cảm mà ra lệnh: “Còn phải nói “Vương gia, cầu ngài đi sâu vào một chút”?”

“Mau cởi ra! Mau cởi ra!”

Kiều Nghênh Phong căn bản là không nghe y nói cái gì, thân thể giãy dụa, hắn sắp chịu không nổi nữa, sắp điên rồi, bên trong huyết mềm bị chọc nóng quá, rất thoải mái, càng thoải mái, phía trước lại ngạnh lớn hơn, thế nhưng lại bị ngọc hoàn ràng buộc lại, vừa khó chịu vừa khổ sở, hắn muốn bắn ra, rất muốn, rất muốn.

“Nói! Ngô ân, chết tiết, người đừng xoay nữa, tên tiểu dâm phụ này!”

Vân Phi Nhật bắt mẫn hét lớn một tiếng, dịch thể nóng bỏng bắn vào sâu bên trong hắn, nhuộm huyết bên trong liền thống khoái, liều mạng nhu động, như hút lấy dịch thể của Vân Phi Nhật. Vân Phi Nhật gỡ ngọc hoàn xuống khiến hắn thoải mái bắn ra, mắt hoa đi vì đạt được cao trào mà hắn chưa bao giờ có.

“Chết tiết, thật là chết tiết.”

Bản thân chơi đùa qua trên trăm ngàn nam nữ như vậy, thế nào lại không làm gì được? Y hung ác nhìn về mặt mắt hoa của tên nô tài miệng bậy kia, rốt cục lại làm cho mình như thế, y muốn cực hình tra tấn hắn một trận.

“Ngô... Ân...”

Kiều Nghênh Phong hoa mắt chóng mặt dần tỉnh lại, toàn thân mềm nhũn, đôi môi ướm át của hắn nhẹ giọng rên rỉ. Dục hỏa của Vân Phi Nhật lập tức lại dâng lên, y tưởng ngạnh lên, hơn nữa bên trong Kiều Nghênh Phong vẫn còn mềm mại bao lấy y.

“A a... Bên trong... Bên trong...”

Kiều Nghênh Phong khó có thể chịu được khi dễ, bên trong vừa chống đỡ một trận, hần thể nào lại chịu được thêm lần nữa.

Khi Vân Phi Nhật rút ra, hần thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng lúc Vân Phi Nhật nhìn thấy nộn thịt của hần vừa trải qua kích tình mãnh liệt, màu sắc trở nên diễm hồng mỹ lệ, vẫn còn một lớp mỏng dịch trơn bóng như muốn nam nhân đùa bỡn thêm lần nữa. Thấy vậy, hai tròng mắt Vân Phi Nhật đỏ lên, ý niệm độc hình tra tấn cái gì trong đầu sớm đã bay về phía chân trời xa.

“Tên tiểu dân phụ người, là do người tự tìm đến.”

Y vừa định không vào, lại rất nhanh mà cảm mạnh, khiến Kiều Nghênh Phong không chịu nổi mà kêu thảm một tiếng, nhiệt tình một đêm, hần thật sự không dậy nổi a.

“Vì sao a?”

Tiếng kêu thảm thiết của hần một lần nữa lại vút thẳng lên trời. Thượng một lần chỉ có một đêm, thế nhưng lần này hôm sau, Vương gia vẫn chưa có bất khảo cụ, phân phó hạ nhân giúp hần lau. Hần giãy giụa bằng mọi cách, nhưng thân thể lại bị một đồng nữ tỳ lau chùi, hơn nữa các nàng còn giúp hần lau sạch bộ vị bị Vương gia bắn đầy dịch vào.

Bị nữ nhân lau chùi cái nơi mất mặt này, lại còn chảy ra dịch thể chết người, thực sự là nỗi nhục lớn nhất đời hần, khiến hần khóc rống, nhưng không ai thèm để ý tới.

Chờ cho lau hết, lão đầu răng vàng bôi cho hần cái loại mỡ chết người, tại thông đạo của hần nhét được hoàn vào, chờ buổi tối Vương gia trở về phòng.

Trải qua hai đêm bị Vương gia chà đạp, còn được thoa mỡ, có được hoàn trợ giúp, thân hình hần đã sớm rõ ràng khoái cảm lúc giao hoan, khi nhìn thấy Vân Phi Nhật, từ sáng đến tối thân thể nhiệt hồng lại càng nóng, hận không thể để hạ vật của nam nhân lập tức tiến vào thông đạo khô nóng đáng thẹn của mình, mặc tiến vào ra bên trong, làm cho hần khoái cảm đến mờ mắt.

Mà khi Vân Phi Nhật đóng cửa lại, ánh mắt cũng lập tức phát sáng, cởi quần áo rồi lên giường, lần nữa hưởng thụ thời gian sung sướng bên cạnh tên tiểu nô tài ăn nói bậy bạ này.

“A..a...” Thanh âm hần khàn khàn quỵến rũ, kèm theo những âm thanh hỗn tạp thở dốc ngán ngủi.

“Nói “Vương gia ta còn muốn mật dịch của ngài!””

“Ta, ta còn muốn... mật dịch của Vương gia ngài...”

Hần hiện tại cái gì cũng nói ra miệng, nhiệt vật nam nhân tại mật huyết hần cường ngạnh thế nào thì đầu lưỡi Vân Phi Nhật cũng chiếm hết bên trong miệng hần.

Khoái cảm chạy khắp toàn thân, chân hần tại thắt lưng của nam nhân tuần nhã như tiên, ánh mắt lại như quỷ mỹ mà kẹp lại, giãy giụa thân thể, hận không thể để y xuyên vào sâu một chút, mạnh một chút.

“Nói “Vương gia, thỉnh ngài tiến vào lỗ nhỏ ẩm ướt của ta!””

Miệng hần méo đi một chút, Vân Phi Nhật lập tức rút ra. Bên trong hần thật sự nóng bức, y vừa kéo ra, cảm giác trống rỗng lập tức khiến hần thét chói tai.

Hần khổ sở khàn khàn nói: “Thỉnh Vương gia tiến vào lỗ nhỏ của ta.”

“Ướt nhỉ?”

Vân Phi Nhật dùng ngón tay đi vào bên trong mật huyết của hắn. Bên trong truyền đến tiếng vang cục cục thu cục cục thu (*) của dịch ẩm ướt, bên trong thật sự rất ẩm ướt, có dịch của chính hắn, được thì đã hoàn toàn thành nước, còn có cả ái dịch của Vân Phi Nhật.

Hắn ngửa người ra, chỉ là ngón tay mà đã khiến hắn chịu không nổi. Hai mắt hắn nhìn xuống phía dưới, là bộ vị trắng kiện của Vân Phi Nhật. Trong cổ một trận pháp phòng, trong miệng tràn đầy khẩu dịch, nhưng muốn hắn từ miệng nói ra những câu dâm dục như vậy, hắn thật sự không nói được.

Vì vậy hắn không kẹp thất lưng nữa, cổ họng phát ra vài tiếng “buông tha” khàn khàn. Hắn biết Vân Phi Nhật bản tính ác liệt, hắn mà không nói trước, sợ rằng sẽ như vậy qua một đêm.

“Ta... Ta nói không được.”

Ý tứ buông tha của hắn hàm xúc nồng hậu, thế nhưng dục vọng của hắn lại khiến hai mắt hồng nhuận, nhũ tiêm bị đùa bỡn trở nên hồng hào, cùng với mùi thơm ngọt ngào từ trong động truyền đến, khắp nơi đều khiến Vân Phi Nhật tâm dương không ngớt, khiến y cảm phẫn nói: “Tiểu dâm phụ nhà ngươi, lại câu dẫn ta.”

“A a... Không được, không được...”

Y xuyên vào trong cơ thể hắn, dục tiên dục tử khoái cảm làm cho Vân Phi Nhật phát ra vài tiếng thở dốc nặng nề.

“Thoải mái, thật là thoải mái, Nghênh Phong, ngươi làm cho ta thật thoải mái.”

Mà Kiều Nghênh Phong thần trí từ lâu đã rã rời, hắn bắn ra tinh hoa, còn bắn một chút lên khuôn mặt tuần tú của Vân Phi Nhật, đêm nay so với với đêm qua còn mê người hơn, khiến hắn nhanh chóng đạt cao trào.

Đêm thứ ba, đêm thứ tư, đêm thứ năm, Kiều Nghênh Phong bị giam ở chỗ này sáu ngày rồi, suốt ở phòng Vương gia bị khảo trụ hành hạ năm đêm, Vương gia có giận cỡ nào cũng tiêu tan rồi.

Nhưng Vương gia chưa từng đề cập qua muốn cho hắn rời khỏi phòng này, cuối cùng chỉ hắn chỉ có thể cầu y đừng gọi nữ nhân đến lau người, hắn thật sự không muốn mất mặt với nữ nhân nơi này.

Vân Phi nhật lại hào phóng đáp ứng chuyện này. Những người trong đoàn người hầu xinh đẹp đến lau chùi thân thể hắn mỗi người mặt mang sát khí. Nhất là trên người hắn đầy hồng ngân do Vân Phi Nhật để lại, lại còn có chút tím, hơn nữa tẩy trừ hậu huyết hắn lại chảy ra khá nhiều dịch khiến cho những người này càng nghiêng rãng nghiêng lợi.

Những thứ này chứng tỏ hắn không chỉ được Vân Phi Nhật hảo hảo sủng qua một lần, ít nhất cũng hai ba lần. Vương gia luôn chỉ để bọn họ hầu hạ một lần, chán rồi đuổi, tên thịt lợn chết này lại khiến Vương gia lưu luyến không quên.

“Tên thịt lợn chết này, biết Vương gia chơi đùa như thường rồi, cố gắng mà chơi cái loại khảo trụ này đi, nói cho người, người chơi, chúng ta cũng sẽ.”

Kiều Nghênh Phong cả người mệt mỏi, liên tục năm đêm cái mộng bị làm cho nở hoa, lại nghe cái này, thực sự tức giận đến mặt trắng bệch. Bọn họ tưởng chính hắn chủ động trối lại, muốn cho tên Vương gia biến thái tình dục nhào đến người hắn sao? Hắn cũng không phải loại bọn họ thâm nghĩ, dưới thân nam nhân mà đong đưa cái mộng.

Mới nghĩ tới đây, xấu hổ mà má đỏ hồng, lúm đồng tiền xuất hiện trên gò má. Đêm qua, chính hắn ngay dưới Vân Phi Nhật mà kịch liệt đong đưa cái mộng, hiện tại cũng không thể nói người ta, bất quá chỉ có thể an ủi chính mình là do được tính phát tác, cũng không phải chính hắn chủ động nguyện ý.

“Nếu không đổi lại các ngươi bị trối ở chỗ này, ta tình nguyện đi đình viện quét dọn.” Hắn ai oán mà nói.

Đoàn người hầu xinh đẹp vừa nghe phản hồi, lập tức ai nấy xanh mặt lên.

“Hừ, người chính là được sủng ái, cho nên thị uy với bọn ta sao? Cái mộng người có gì tốt, rốt cục như thế nào mà câu dẫn được Vương gia, như thế nào mà Vương gia ngày đêm đều sủng người?”

“Vương gia là xử phạt ta, căn bản không phải sủng ta, tất cả các người đều lầm rồi.”

Kiều Nghênh Phong cố gắng phân rõ phải trái, thế nhưng giống như tú tài gặp phải binh lính, có lý mà không tỏ, một người hầu khuôn mặt xinh đẹp cảm hận nói: “Xử phạt người không phải cho người ăn roi một trận là tốt rồi, làm gì mà đêm nào cũng... Hừ!”

Hắn còn chưa nói hết, lại oán hận hừ một tiếng, thể hiện sự bất mãn.

“Người bôi cái gì? Làm sao mà nơi đó có màu sắc phấn phấn tươi đẹp chứ?” Có người không chịu bới hắn, nhưng lại bắt đầu hỏi đông tây với hắn.

Kiều Nghênh Phong không nhìn thấy nơi đó của mình thì làm sao biết nó có màu gì, hướng hồ chỗ kia cũng không phải để xem màu sắc hoặc bị nam nhân đùa, nhưng người hầu này điên rồi sao? Sao lại hỏi hắn vấn đề kỳ quái này?

“Ta không có bôi cái gì cả.”

Tâm tình hắn đã có chút khó chịu, bị nam nhân chơi cái mông đến nở hoa, lại bị những người hầu này cừu hận oán giận, còn phải ứng phó việc bọn họ cho rằng hắn bôi cái gì, khiến cho chỗ đó mềm mịn trắng nõn, làm cho Vương gia “hứng thú” như vậy. Hắn mệt mỏi, muốn ngủ một giấc, không muốn theo chân bọn họ mà chấp nhặt nữa.

“Vương gia làm đến mấy lần? Làm sao người lại có huyết khẩu tốt đến vậy? Người muốn che mắt Vương gia, như vậy Vương gia sẽ không muốn tìm người khác? Tâm cơ thật nham hiểm mà.”

Kiều Nghênh Phong tức giận run cả người, hắn cầu Vân Phi Nhật dừng tay, Vân Phi Nhật càng mãnh liệt, nói hắn cái gì chứ, hắn mới là người bị hại, được chưa?

Vì sao những người hầu này tất cả đều nghĩ hắn câu dẫn Vân Phi Nhật vạn ác đầu sỏ? Hắn mới không có câu dẫn tên Vương gia biến thái kia.

Đột nhiên linh quang chợt lóe, hắn bị trói ở chỗ này không thể động đậy. Nếu mỗi người bên Vân Phi Nhật cũng hầu hạ tốt giống như hắn, vậy Vân Phi Nhật kia nhất định sẽ không suốt ngày tìm đến hắn gây phiền toái, hắn còn có thể khoái lạc mà trở về quét đình viện, rời xa Vân Phi Nhật biến thái này.

“Ta có phương pháp hầu hạ Vương gia thật tốt, các người muốn nghe không?”

Hắn nhất quyết chia sẻ, tuyệt đối không giữ riêng.

“Phương pháp tốt gì?”

Đoàn người hầu đứng thành một vòng, có người tuy trên mặt khinh thường nhưng vẫn dưng thẳng lỗ tai, có người vẻ mặt khát khao ham học hỏi, tưởng tượng được sủng ái như Kiều Nghênh Phong, có thể liên tiếp vài đêm hầu hạ. Bọn họ vốn dĩ vào phòng Vương gia không được, từ khi vào Vương phủ tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua loại sự tình này, làm sao lại không muốn biết được mật chiêu của hắn.

Kiều Nghênh Phong thấp giọng chân thật nói ra: “Chỉ cần giúp Vương gia niết cước, pha trà tốt, Vương gia sẽ thật cao hứng, tự nhiên sẽ thường gọi các người đến bên cạnh hầu hạ.”

Về mặt đoàn người hầu từ mong chờ đến thất vọng, thậm chí có người hoàn toàn thay đổi sắc mặt, nêu không bởi hắn là người Vương gia sủng hạnh nhất, hắn khó chịu sẽ nói với Vương gia một câu chia rẽ, bọn họ sẽ gặp đại nạn trước mắt, thì chỉ sợ sẽ có người cho hắn một quyền, đá hắn một cước.

“Pha trà niết cước? Người cho chúng ta là người mới vào Vương phủ mà ngu ngốc sao?”

Có người tức giận đến bộc phát, ánh mắt tàn bạo như muốn đem hắn thiên đao vạn quả, nói thứ ngu ngốc này cũng chạm đến chút tự ái của bọn họ.

“Đúng vậy, người đem chúng ta so với ngu ngốc còn kém hơn, chúng ta không thể là những đứa ngu như vậy!” Có người nói tiếp, cũng là tức giận đến xanh mặt.

“Loại này hạ lưu ghê tởm mà nói dối, hắn nhất định sợ sủng hạnh của Vương gia bị chúng ta cướp đi, cho nên mới cố ý nói dối, muốn cho Vương gia đem chúng ta đuổi khỏi đoàn người hầu, thật sự là tâm cơ ác độc.”

“Đúng! Ác độc, hạ lưu!” Đây là kết luận cuối cùng của mọi người.

Mỗi người hầu tóa ra một ánh mắt giết người kinh khủng, trừng trừng hướng nhìn Kiều Nghênh Phong vừa mới nói thật xong, chỉ tiếc hần nói mà không ai tin, lại tưởng rằng hần vì bảo toàn sự sủng hạnh của chính mình mà nói dối.

“Người hãy nói thật đi! Người rớt cuộc là trên giường có kỹ thuật quyến rũ gì mà chúng ta không có hả? Ngoại trừ tự trói mình, bảo dưỡng nhan sắc mỹ lệ của mật huyết, nhất định còn có cái gì đặc biệt nữa, có thể khiến Vương gia sủng người nhiều ngày như vậy. Mấy ngày nay Vương gia vừa vào Vương phủ là vào ngay phòng ngủ, rồi không bao giờ... chịu đi ra, kỹ thuật mị người của người thật là lợi hại.”

“Thật sự chỉ cần hảo hảo pha trà niết cước...”

Kiều Nghênh Phong chưa từ bỏ ý định, còn muốn nhiều lời vài câu, có một đêm mà mọi người tiến tới, hần cảm hờn nói ra mọi người chẳng biết chuyện thực, sự thật đã bị che lấp mất, lập tức khiến nhiều người tức giận.

“Tên thịt lợn chết này tâm cơ thật thâm trầm, hần sợ bị chúng ta thấy mật chiêu phụng dưỡng Vương gia của hần, vừa thấy chúng ta tiến đến đã đau đớn bảo Vương gia kêu chúng ta ra ngoài, làm cho chúng ta ngay cả học cũng không học được.”

“Thật ghê tởm, người đừng tưởng rằng Vương gia sẽ sủng ái người cả một đời, y qua vài ngày lại chán thôi, chỉ là người may mắn, so với người khác được sủng lâu hơn mà thôi.”

Hần hoài nghi Vân Phi Nhật căn bản ngay cả cả một đời cũng sẽ không viết, hần cũng không ngu đến mức tưởng rằng hứng thú của Vân Phi Nhật dành cho hần có thể duy trì lâu như vậy.

“Ta chính là nói thật.”

Thở dài nặng nề, Kiều Nghênh Phong biết bọn họ thế nào cũng sẽ không tin lời hần nói, chỉ có thể chờ Vương gia chán ghét hần rồi, bọn họ sẽ không đối với hần chua ngoa như thế nữa.

Đã từng là người hầu, hần cũng không phải không biết ít nhiều tâm lực của bọn họ, muốn làm Vương gia chú ý bọn họ một chút, bọn họ hao hết tâm lực, cũng không trách được lúc này lại phản kháng mạnh như vậy.

“Quên đi, dù thế nào hần cũng không nói thật đâu.”

Mấy người theo hầu dẫn vật hần, còn cố ý chà mạnh thân thể hần, mặc dù có chút đau nhức, thế nhưng hần thật sự rất mệt. Mấy ngày đều lau chùi và xoa được, khiến cho cả người khô nóng, không có cách nào ngủ được, đến đêm Vân Phi Nhật trở về, căn bản là không thể ngủ nữa.

Chú thích:

– điềm thang: cũng giống giống mật dịch, nước ngọt:”>

~~ Cục cục thu cục cục thu: âm thanh thôi =))

12. Chương 7-1: Thượng

Lúc này, hần bất tỉnh mà thiếp đi, nhu cầu Vân Phi Nhật càng lớn, thời gian đem hần lăn qua lăn lại càng nhiều. Thân thể hần tuy cường tráng, cũng chịu không nổi bị dẫn vật cả năm đêm.

Đầu hần lệch sang một bên ngủ thiếp đi, người hầu giúp hần lau chùi xong, nhìn tướng hần ngủ với thịt lợn chết giống nhau, không khỏi ngày càng đổ kỵ, càng cảm hận. Nghĩ cũng biết ai khiến hần mệt mỏi thế này, Vương gia sủng ái người người đều muốn, nhưng lại bị tên thịt lợn chết này cướp đi.

Kiều Nghênh Phong vẫn ngủ đến khi bầu trời tối đen, chờ hần dụi dụi hai mắt, Vân Phi Nhật đã nằm bên cạnh.

“Tiểu nô tài tỉnh ngủ rồi à.”

“Thị, nô tài tỉnh.”

Đại khái là sau khi vào Vương phủ, nô tính đã được rèn luyện cứng cổ, Vương gia vừa mỉm cười hỏi, hắn đã tập lúc như một tiểu nô tài trả lời, so với nhi tử còn muốn nhu thuận thân mật hơn.

Nhìn thấy bộ dạng nô tài nghe lời của hắn, Vân Phi Nhật nở nụ cười, “Trù phòng đã làm thức ăn rồi, ta ăn một chén, gọi người mang một chén cho người.”

Hai tay hai chân hắn bị trói, làm sao mà ăn? Thường ngày cũng là tỳ nữ mang vài thứ lung tung cho hắn ăn, miễn hắn không chết đói thì thôi.

Vân Phi Nhật cầm tới một bát canh, đem nước canh đút vào miệng hắn, không để ý chính mình mang thân phận Vương gia, tự mình cho hắn – một tên nô tài thấp kém ăn.

“Uống nhiều chút, nhìn người yếu ớt quá.”

Hắn suy nhược cũng vì mỗi ngày, tinh hoa nam tính của hắn đều bị hút cho khô.

Kiều Nghênh Phong ai oán cảm hận trừng mắt liếc y nói: “Nếu Vương gia có thể đổi người khác hầu hạ, ta bảo đảm ba ngày sau tự đứng vui vẻ, thể lực sung túc ngay.”

Vân Phi Nhật sững sốt, lập tức cao giọng cười to, tiếng cười vang vọng cả phòng.

“Mấy ngày nay vốn cũng chơi đùa quá phận rồi.”

“Đâu chỉ là quá phận, ta không tính tấn nhân vong xem như trời cao còn phù hộ.”

Hắn dồn sức uống canh. Nước canh này là thuốc Đông y, nhưng cũng không khó uống, hơn nữa lại vì Vương gia tôn quý mà sắc, vậy thì dược liệu tốt vô cùng. Dù sao cũng là tiền của Vương gia, hắn phải ăn nhiều một chút, bù lại mấy phần nhiều ngày trước bị dần vặt.

“Sớm biết người có tinh lực cùng ta tranh cãi, hay là đêm nay người lại hầu hạ nữa.” Vân Phi Nhật cao giọng cười to một trận.

Kiều Nghênh Phong co rụt thân thể lại, cái mông hắn còn đang đau nhức, ngày đêm đều bị thao thể này, hắn tuyệt đối không chịu nổi, nhất định sẽ đoán mệnh mà chết.

“Vương gia ngài có rất nhiều thị thiếp và nô tài, không tới phiên ta đi.” Hắn khẩn trương nói thêm, “Hơn nữa nô tài nói bậy, bị ngài giáo huấn năm đêm nay cũng được rồi, Vương gia ngài còn chưa nguôi giận sao?”

“Nếu không người thì sao?”

Vân Phi Nhật cười đùa như hỏi, Kiều Nghênh Phong không đáp được, hắn đem chân mở ra, làm ra vẻ mặt thê sủng thê chết nói: “Vậy Vương gia liền làm đến người giận đi.”

Tiền tan hết giận dữ, hắn sẽ lại mỗi ngày quét đình viện, tuyệt đối sẽ chẳng tự chuốc lấy khó chịu mà đi giúp Vương gia niết cước, châm trà.

Hơn nữa, phải nhớ nói thật càng ít càng tốt, nhất là hai chữ “ghê tởm”, hắn đảm bảo sau này sẽ không bao giờ thốt ra nữa.

Vân Phi Nhật cười đến thiếu chút nữa là thở không nổi, y nhéo chóp mũi hắn, vừa cười vừa tức giận nói: “Người người lấy việc hầu hạ ta làm quang vinh, nhưng chỉ có tiểu nô tài nhà người là tránh né không bằng.”

“Nô tài sẽ không hầu hạ Vương gia, thường hay nói sai, làm cho Vương gia tức giận.”

Vân Phi Nhật cười nói: “Mấy ngày nay người nói rất đúng, nói bỗ vương long tâm đại duyệt.”

Kiều Nghênh Phong sắc mặt vừa đen lại vừa hồng, nghĩ cũng biết những lời này đều là Vân Phi Nhật thừa dịp hắn được tính phát tác, hạ thân cảm bên trong hắn mà buộc hắn nói ra rất nhiều lời vô sỉ, thậm chí bây giờ hồi tưởng lại mặt cũng đỏ.

“Đó là Vương gia bắt mà, ta không có tự nguyện.”

“Ha ha ha!”

Hắn nho nhỏ mà oán giận một tiếng khiến Vân Phi Nhật cười to một trận, cười đến mái nhà cũng muốn rung lên. Thật không biết có cái gì buồn cười nữa, lời nói buồn chán vậy mà cũng có thể làm Vương gia cười, có thể thấy được cuộc sống của Vương gia nhất định là rộng tuếch.

Uống thuốc dùng cơm xong, không biết gần đây sức khoẻ suy nhược hay sao, chính là sau khi dùng được thiện thập phần bổ thân, hắn thấy mệt mỏi, Vân Phi Nhật mở trời cho hắn. Hắn run rẩy mở chăn ra rồi chui vào, mơ hồ không rõ nói “cảm tạ”.

Tuy giường này vốn là nơi Vương gia nằm, hắn không nên ngủ lại. Thế nhưng hắn nhiều ngày đều bị trói ở chỗ này, ngủ nhiều một ngày cũng không tính đi, cho nên cứ vậy mà ngủ một giấc dài.

Vân Phi Nhật nhìn dáng vẻ hắn lúc ngủ, lại càng nghĩ tiểu nô tài này cũng khả ái. Tuy rằng bất nhuyển bất hoạt (*), cũng không có thân thể kiều mị của nữ tử, thế nhưng hầu hạ y thật sự sáng khoái, nhất là cái mồm thành thật của hắn, mang đến cho y vô số lạc thú.

“Chờ ta mấy ngày nữa, trở về ta sẽ lại hảo hảo sung người.”

Vân Phi Nhật đắp chăn cho hắn, động tác có chút ý tứ ôn nhu, chỉ là Kiều Nghênh Phong ngủ như chết không phát hiện được, mà bản thân Vân Phi Nhật lại càng không phát hiện.

“Quét rác sao? Ta thực sự có thể trở lại quét rác sao?”

Kiều Nghênh Phong cả người run lên, mắt hồ rưng rưng, chỉ thiếu cảm động mà gào khóc thoi. Tổng quản cứ lầm nghĩ hắn bởi vì không còn được sung nữa nên viên mắt mới đỏ lên.

Nghĩ lại hắn thường ngày cũng coi như thành thật nỗ lực, làm việc chăm chỉ, tổng quản tuy hiếm khi nhưng cũng an ủi hắn vài câu: “Tâm tư Vương gia hay thay đổi, người cũng đừng mơ tưởng nhiều nữa.”

“Không, ta là cảm động vì rốt cục cũng có thể trở lại quét rác rồi, không bao giờ phải hầu hạ Vương gia nữa.”

Hắn nói ra chân ý thật tình, vô cùng thật tình, khiến tổng quản kinh ngạc mà nói không nên lời, lần đầu tiên nhìn thấy loại người không được Vương gia sung hạnh mà lại vui vẻ muốn chết như vậy, tính cách tên Kiều Nghênh Phong này thật quý dị.

Nhưng so với những gì tổng quản thấy, Vương gia trước khi xuất môn lại đặc biệt phân phó cho hắn trở về quét dọn, cho thấy hắn bây giờ chính là được sung ái.

Vương gia cũng mặc kệ tính tình của Kiều Nghênh Phong.

“Vậy người liền làm cái việc tội tệt đó đi, chỉ là Vương gia phân phó qua, nói người ở chỗ không tốt, muốn ta giúp người đổi chỗ khác. Người mang hành lý thu dọn lại, đi theo ta.”

Nơi mà hắn nguyên bản muốn ở, chính là cùng bọn đàn ông ngủ chung. Nhưng Vân Phi Nhật giúp hắn thay đổi gian phòng, hắn kinh ngạc nhìn. Bên trong phòng rộng rãi, có chút xa hoa, so với chỗ nô tài ở trước kia còn lớn hơn mấy lần.

“Ta ở nơi này sao?”

“Thì, Vương gia trước khi xuất môn có nói qua, người nhu thuận, nói lời ngài thích, khiến ngài long tâm đại duyệt, nên gian nhà này là phần thưởng cho người.”

Nghe đến mấy cái này, mặt Kiều Nghênh Phong đen hơn phân nửa. Nghĩ cũng biết lời khiến hắn long tâm đại duyệt nhất định đều là lúc tên Vân Phi Nhật biến thái trói hắn tại giường, buộc hắn nói ra những thứ dâm dục ghê tởm kinh khủng, tỷ như muốn uống mật dịch của hắn, cầu Vương gia tiến vào sâu một chút, còn có tiểu mật động của hắn rất rất muốn y.... Ô oa! Hắn tuyệt đối không muốn nhớ kỹ những lời này.

“Ta đi quét dọn đây.”

Mau chóng từ trong hồi tưởng tỉnh lại, Kiều Nghênh Phong không muốn nhớ lại những ngôn ngữ kinh khủng khiến sắc mặt hắn vừa đen vừa xanh.

Hắn trở lại quét dọn đình viện, chỉ là mấy hôm trước Vương gia mang cái mông hắn chơi đùa đến nở hoa, hắn chịu không nổi mệt mỏi, quét được một nửa, cái mông và thắt lưng đều bắt đầu đau đớn, hơn nữa miệng cũng khát khô, liền đi đến trù phòng muốn uống chút nước, lại nghe thấy bên trong có tiếng chửi bậy không ngừng.

“Không nên, không nên! Nhất định là lầm rồi, không có khả năng, ta không thể làm cái chuyện dơ bẩn này.”

Một nữ thanh kêu lên, bởi vì thanh âm vừa the thé vừa sắc nhọn, Kiều Nghênh Phong nghe cũng không biết là ai, bất quá nam âm hắn nghe được, chính là tổng quản trù phòng, một trung niên nam tử, mọi người đều gọi hắn Hoa ca.”

“Người muốn chọc giận chết ta sao? Gọi người làm thì liền làm, lại ngại công việc trù phòng dơ bẩn, ta nói tổng quản đem người phái đến nhà vệ sinh kia cho người biết cái gì gọi là dơ bẩn”

“Không nên, Vương gia sủng ta, yêu ta, nhất định là có người thừa dịp Vương gia ra phủ, muốn hãm hại ta, bằng không Vương gia nói tay của ta vừa mềm vừa trắng, thế nào lại cho ta làm chuyện thấp kém này?”

“Đây là chính Vương gia ra lệnh, Kim Phượng, người nên quên đi, làm việc tốt cho ta, ta sẽ còn nói vài lời hay ho, còn cứ gây phiền toái, ta sẽ đánh người một trận.”

Thanh âm của Kim Phượng lập tức trở nên ngọt ngào, “Hoa ca, người thực sự có thể vì ta mà trước mặt Vương gia nói vài lời tốt đẹp sao?”

“Cũng không phải không được...” Thanh âm Hoa ca trở nên mê đắm, bằng chức vị của hắn, đâu có thể diện kiến được Vương gia, nhưng có tiện nghi hắn tuyệt sẽ không bỏ qua. “Bất quá xem người có gì tốt có thể cho ta?”

“Đáng ghét, Hoa ca, nói cái gì chứ, ta còn phải dựa vào Hoa ca giúp ta nói tốt vài câu với tổng quản, rằng tổng quản lầm rồi, Vương gia không thể bảo ta về trù phòng được.”

Hai người nói đến đây, chợt nghe thấy một trận âm thanh quần áo rơi xuống, nam nhân hạ lưu cười nói: “Ngực của người vừa đẹp lại vừa trắng, không hổ là đồ chơi của Vương gia nha.”

Kiều Nghênh Phong cố sức đá văng cửa trù phòng, hai người quần áo không chỉnh tề, Kim Phượng đã cởi quần áo nửa thân trên, bàn tay to của Hoa ca đang để trên ngực của nàng. Hoa ca kia lập tức ho khan vài tiếng, rút tay về, không dám thất lễ với Kiều Nghênh Phong, mấy ngày nay, Vương gia chỉ đích danh muốn hắn thiếp thân hầu hạ, Kiều Nghênh Phong – đắc tội không được.

“Nghênh Phong, Kim Phượng nói ngực nàng có gì là lạ, bảo ta xoa xem, xem nàng có bị gì không, người đừng có hiểu lầm.”

Kiều Nghênh Phong lạnh lùng nói: “Ta thế nào lại hiểu lầm, nghĩ nữ nhi của Hoa ca cùng Kim Phượng tuổi tác không sai biệt lắm, thái độ làm người của Hoa ca lại chính trực, thế nào lại nảy sinh tà niệm với cô nương này?”

Hoa ca bị hắn nói đến mặt lúc xanh lúc đỏ, liên tục gật đầu nói: “Đúng, không sai, Kim Phượng, ta nghĩ người chính là nên đi tìm đại phu xem đi, ta nghĩ không có chuyện gì đâu, người đừng quá lo.”

Chỉ trong chớp mắt hắn nhận tiện chuẩn mắt, Kiều Nghênh Phong đổ chén nước đi, nắm chặt nắm tay, giận Kim Phượng không trân trọng bản thân mình, càng giận nàng ngay cả nam nhân ghê tởm lớn tuổi hơn cũng sắc dụ.

“Sắc lão đầu kia có thể làm cha người rồi, đầu óc người rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

“Nghĩ cái gì không liên quan đến người.”

Kim Phượng mặc lại quần áo đi ra ngoài, mặc dù an bài nàng làm công việc trù phòng, nhưng nàng cùng Hoa ca có quan hệ, Hoa ca tâm đã hướng nàng, tuyệt nhiên sẽ không cho nàng làm nữa, cho dù có, cũng là khi tổng quản đến dò xét, làm cho ra vẻ mà thôi. Hơn nữa nàng đối với Lâm ma ma luôn quất mắng, hoàn toàn khiến nàng vốn là một hạ nhân, mà bản thân lại sống những ngày an nhàn sung sướng trước đây của thị thiếp bên cạnh Vương gia.

(*) bắt nhuyển bắt hoạt: không mềm không trơn

13. Chương 7-2: Hạ

Nàng hôm nay dáng vẻ kiêu ngạo, chuyện đã không bỏ qua thì thôi, còn tìm Lâm ma ma tra hỏi. Lâm ma ma vừa khóc, vừa nói với Kim Phượng: “Vất vả lắm người mới trở lại bên ta, nhưng bộ dáng không thể không dạy dỗ, dám cùng một chỗ làm loại chuyện kia với Hoa ca, cuối cùng người còn không biết xấu hổ?”

Nàng hất đầu ngạo mạn nói: “Ma ma, người ước ao có được năng lực tuổi trẻ của ta sao? Ta nói cho người, ta rất nhanh sẽ trở về hầu hạ Vương gia, Hoa ca chẳng qua chỉ là một kẻ thấp kém, chỉ là chơi đùa thôi.”

Lâm ma ma nghe xong vừa tức lại vừa đau lòng, ân hận: “Ta đây là tạo ra nghiệt gì, nhờ Nghênh Phong khẩn cầu Vương gia đem người trả về trù phòng, sớm biết rằng người như thế, ta cần gì để Nghênh Phong làm chuyện này.” Nàng khóc lóc dầy vò, nhưng vẻ mặt Kim Phượng vẫn không thay đổi, không hờn giận nói: “Là người bảo Nghênh Phong cầu xin Vương gia, khiến ta phải trở về trù phòng làm việc sao?”

Nguyên lai nàng hiện tại thâm trầm như thế, chính là do bà ta cùng Kiều Nghênh Phong hại, được, bọn họ đều niên khinh hạo khi phụ (khi dễ nàng).

“Lão bà nhẫn tâm để tiện người, không muốn thấy ta sung sướng, thế nhưng lén lút ngấm ngầm đâm ta một dao! Lão bà chết tiệt, lần trước trọng bệnh, sao còn không nhanh mà chết đi, còn sống hại người làm gì? Đi chết đi, nhanh chết đi!” Nàng chửi âm lên, đem tức giận mấy ngày nay phát lên người ma ma.

Kim Phượng cầm lấy ấm bếp, quăng về phía Lâm ma ma, nó vỡ, Lâm ma ma ít nhiều cũng bị thương, nàng ý có chỗ dựa Hoa ca ở phía sau, chẳng thêm quan tâm đến lý lẽ. Ra khỏi trù phòng, càng nghĩ càng giận, chỉ muốn tìm tên uế khí Kiều Nghênh Phong, lại bị Hoa ca gọi lại.

“Tiện tì nhà người, phá huỷ nhiều đồ đạc như vậy, tổng quản có tra ra thì ai làm tự chịu trách nhiệm!” “Cùng lắm là vài cái chén thôi, người có lão nương bên người cũng hưởng không ít ưu đãi.”

“Ta phi, người cho rằng mấy thứ ngân lượng của người có giá trị, đánh vỡ nhiều như vậy, còn sống được là may, dám đánh Lâm ma ma không còn đủ sức làm cơm, người có thể nấu cho toàn bộ phủ Vương gia không? Tiện tì nhà người, đùa như vậy là muốn chết.”

Hoa ca nói mặt liền biến sắc, kéo tóc của nàng, hung hăng đánh, Kim Phượng ban nãy suýt nữa đem trù phòng đập bể hết hơn phân nửa, tổng quản nhất định truy xét, đó lại là trách nhiệm của hắn, đương nhiên hắn tức giận đến xung thiên không dứt, đều là do tiện tì này gây sự.

“Ta đánh chết lão bà kia thì sao, Kiều Nghênh Phong ta cũng muốn đi tính sổ!” Nàng không cam lòng chịu yếu thế, quay ra đánh lại, Hoa ca nghe nàng nói như vậy, tức giận đến nắm tay mạnh hơn, giẫm lên tóc nàng trên đất.

“Tiểu tiện tì, người chỉ là trò chơi của Vương gia, Kiều Nghênh Phong mới chính là người Vương gia gần đây sủng ái nhất, Vương gia đi xa, còn đặc biệt đối phòng cho hắn. Trước đó vài ngày còn sủng hắn cả đêm, hắn trở về quét rác là do hắn thích quét rác, Vương gia vì chiều tính cách, chứ không phải là không còn sủng hắn, người suy nghĩ tính toán chưa thông, có thể so với hắn sao?”

Kim Phượng sức lực đương nhiên không bằng nam nhân, bị đánh cho mặt mũi bầm dập, vừa nghe đến Kiều Nghênh Phong được sủng ái hơn, trong lòng ghen ghét. Càng hận hơn chính là Lâm ma ma nói rằng Kiều Nghênh Phong hắn hưởng Vương gia cầu xin, Vương gia mới khiến nàng trở lại làm việc trong trù phòng, nguyên lai là Kiều Nghênh Phong không muốn thấy nàng được sung sướng, mới bằng mọi cách ở phía sau hại nàng.

Đương nhiên, bằng diện mạo Kiều Nghênh Phong, Vương gia cũng không phải không có mắt, như thế nào lại tuyển cái loại hàng hạ đẳng này! Là Kiều Nghênh Phong ghen tị nàng hạnh phúc, mới trăm phương nghìn kế phá hoại. Nàng không chỉ bị đánh, còn bị Hoa ca kéo đến nơi tổng quản nhận tội, tổng quản vừa thấy bát vỡ nhiều như vậy, cũng không thêm nhìn mặt khó coi mà mắng chửi.

“A Hoa, người quản chuyện phòng bếp, trước ta cũng có nghe một chút tin đồn, nếu không phải người dung túng, Kim Phượng cũng ko dám lớn mật như vậy.”

Hoa ca quỳ trên mặt đất, vẻ mặt nhin nọt nói: ” Đúng, tổng quản, là ta sai, tiện tì này dụ dỗ ta, ta nhét thời không bắt bẻ, đã bị nàng làm cho mê muội.”

“Mê muội? Ta xem ngươi về sau vẫn còn muốn mê muội, ngươi do ta trả về, ta lại một lần nữa an bài chức vụ cho ngươi. Coi các ngươi đập vỡ chén bát, còn khiến người bị thương, là làm sao? Xem Vương phủ không còn vương pháp sao? Nói cho ngươi hay, có thể coi Vương phủ không có vương pháp cũng chỉ có một người.”

Hoa ca liêu mạng nhin nọt, liên tục lau mồ hôi trên mặt nói: “Đúng, đúng, đương nhiên là tổng quản đại nhân, mới có thể hô quát toàn bộ Vương phủ.”

Tổng quản đá hấn một cước tức giận nói: “Con mẹ ngươi, ngươi còn ý định muốn hại ta phải không? Những lời này nói ra, bị người khác nghe thấy, xem ta còn giữ được cái mạng không? Toàn bộ Vương phủ có thể coi không còn vương pháp, đương nhiên là Vương gia, Vương gia chính là ngày ngày đêm đêm quản lý mọi việc dù nhỏ bé trong Vương phủ, ngươi nghĩ không thông, đầu óc không tỉnh táo, ta khuyên ngươi vẫn là học nhiều ở Kiều Nghênh Phong, người ta có thể được sủng ái, chính là dựa vào cái đầu, nếu không cái diện mạo lợn chết kia của hấn, Vương gia chẳng liên thiên vị hấn hầu hạ.”

“Đúng, ta sẽ học nhiều.” Tổng quản lại đá hấn một cước, giáo huấn nói: “Ngươi cút ra ngoài cho ta! Còn Kim Phượng, ngươi cho rằng ngươi từng được Vương gia sủng ái qua thì vô pháp vô thiên như vậy sao? Tiểu tiện nhân ngươi, nếu như ta không đối phó được với cái loại phiền phức các ngươi, ta như thế nào còn giữ được chức vụ tổng quản! Đồ đê tiện không biết thừa nhận, lại sinh sự, mặc kệ ngươi phẩm chất như thế nào, ta đều đem xương cốt ngươi từng cái rút ra.”

Kim Phượng mặt cũng đã sưng lên, mũi thâm tím, nhưng vẫn ngạo nghễ nói: “Vương gia còn có thể lại sủng hạnh ta, ngươi mới là tính chưa thông, mạo phạm ta, về sau cho ngươi đến làm tổng quản cũng không thể.”

Câu trả lời của nàng khiến tổng quản cực kỳ phẫn nộ, mắng: “Đồ đê tiện, vẫn nghĩ ngươi tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, cũng dám nói như thế với ta, xem ta đánh ngươi một trận.”

Tổng quản đại nhân quát nàng vài roi, cũng không cho nàng trở về trụ phòng làm việc, mà điều nàng tới nhà xây bột, nàng vừa khóc vừa nháo, khiến Vương phủ lập tức huyền não, tổng quản tức giận cực kỳ, lại hung hăng dùng roi đánh nàng, lại đẩy vào nhà xây bột.

Kiều Nghênh Phong cũng nghe tin đồn, chạy sang. Dù sao cũng là tình nghĩa ngày xưa, hấn không nỡ nên thay nàng nói vài câu xin lỗi với tổng quản, rốt cuộc mới thả nàng ra khỏi nhà xây bột.

Kim Phượng đầu tóc rối bù, vừa thấy Kiều Nghênh Phong đến, ánh mắt oán giận liền mở to như chuông đồng, nàng chạy vội đi qua rống giận đánh. “Không cần ngươi tới vờ vĩnh, ta biết rõ là ngươi đố kị ta, hiểu Vương gia sủng ta, yêu ta, mới đem hết tâm cơ nham hiểm, kéo ta xuống thấp, ta nói cho ngươi hay, ngươi cũng chẳng được sủng ái bao lâu đâu, ta sẽ không cho ngươi sống thoải mái.”

Tổng quản liên tục lắc đầu, tiện tì này không hiểu ai đối tốt với nàng, ai không tốt với nàng, hệt như một kẻ điên, còn không biết chọc phải ai, bị ai lợi dụng. Lâm ma ma khóc không cầm được nước mắt, trên mặt lại nản chí, hổ thẹn nói: “Nghênh Phong a, là ta sai, làm cho nó hận ngươi đến thế, đều là ta sai.”

Kiều Nghênh Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, hấn thử đối tốt với Kim Phượng, không ngờ lại khiến Kim Phượng hận hấn, hơn nữa số phận nàng ngày càng lụng bại, khó khăn, có thể Hàn Độc Cổ nói đúng, chính mình ngược lại là phụ nhân chi nhân?

“Ma ma!” Âm thanh ngọt ngào giống như trở về trước kia, Lâm ma ma nước mắt rơi xuống, hôm nay Kim Phượng đi tới trụ phòng hỗ trợ, hơn nữa cũng ngoan ngoãn nghe lời như trước kia, làm cho ma ma thực vui mà khóc.

“Kim Phượng, ngươi đã nghĩ thông suốt rồi sao?”

“Ân, ta nghĩ thông suốt, ta sẽ hảo hảo hối lỗi, cũng sẽ hảo hảo chiêu cố ma ma.” Nàng ngọt ngào đáp.

“Hảo, Kim Phượng ngoan.” Lâm ma ma hài lòng đem Kim Phượng ôm chặt.

“Nghênh Phong ca đâu? Ta nghĩ muốn đi gặp hần nói lời cảm tạ, là hần khiến ta thanh tỉnh.” Kim Phượng hỏi.

“Hần ở đình viện quét tước, đợi lát nữa sẽ trở lại đây uống nước.”

“Ma ma, ta thế nào nghe người khác nói Vương gia rất sủng ái Nghênh Phong ca, vì sao hần còn muốn quay về quét rác?” “Kim Phượng, Nghênh Phong lúc nào cũng nghĩ cho người, hần nói giúp Vương gia bưng trà, niết cước, vì để làm cho Vương gia nghe lời hần, đem thả người ra, hần đối với người thật có lòng a!” Không thấy được gian trá trong mắt Kim Phượng, Lâm ma ma cũng muốn thành thực trả lời.

Nàng đã sớm biết Kiều Nghênh Phong có ý đồ khác, bằng sắc đẹp của nàng, nam nhân như thế nào có khả năng không thích nàng?

“Đó chính là căn bản Vương gia không sủng Nghênh Phong ca?” Nàng lại hỏi.

“Những người hầu đi theo Vương gia đều ca thiện vũ, mỗi người bộ dáng còn xinh đẹp động lòng người, Nghênh Phong diện mạo như thế có thể... là người ta hiểu lầm.” Lâm ma ma cười khê lên.

Cũng đúng, diện mạo hần như vậy làm sao có thể.

Kim Phượng tuy hăm hở giúp, nhưng nàng chỉ rửa sạch mấy cái chậu sau đó cũng không làm gì nữa, công việc nặng nhọc càng không làm, vừa vặn lúc Kiều Nghênh Phong vào trù phòng, lúc này mới trông thấy Kim Phượng.

“Nghênh Phong, người xem, Kim Phượng đã trở về.” Lâm ma ma vừa thấy hần vào cửa, lập tức liền thân thiết dặt tay hai người, đối với nàng, Kiều Nghênh Phong là một người tốt hiếm có, nhất định sẽ không ghét bỏ Kim Phượng, nếu là Kim Phượng cùng hần một chỗ, nhất định sẽ thật vừa lòng đẹp ý.

“Nghênh Phong ca, ta lấy chén nước cho người uống.” Kim Phượng nhiệt tình bưng chén nước cho hần, Kiều Nghênh Phong có chút không hiểu tình hình, đem nước đặt xuống trước, nhìn về phía Lâm ma ma, lại nhìn Kim Phượng nói: “Kim Phượng, người nghĩ đã thông rồi sao?”

“Đúng, ta đã nghĩ thông, Vương gia cao quý như vậy, ta vì có thể hầu hạ người mấy ngày nên phấn chấn vui vẻ thôi.” Kiều Nghênh Phong nhú nhú mày, trông nàng nói chuyện cũng không có gì hối lỗi, một lòng còn đang nghĩ đến Vương gia.

“Người trong lòng vẫn là không nên giữ lại tâm niệm hầu hạ Vương gia, Vương gia.....” Hần ngừng một chút mới tiếp tục nói, “Vương gia không phải người bình thường, tâm tư không thể nào hiểu được.”

Hần vừa nói hết những lời này, liền bưng nước lên uống hết phân nửa, chỉ cảm thấy hôm nay nước lại có loại mùi kỳ lạ, nhưng là tâm tư còn đang nghĩ về Kim Phượng. Lúc muốn nói cái gì đó, bỗng nhiên rất nhiều mồ hôi theo trán hần toát ra, hai tay run lên, mà ngay cả cái bát cầm không nổi để đánh rơi, bụng đau xoắn lại, giống như toàn bộ ruột hần bị phá nát. Nghênh Phong lão đảo bắm lấy mặt bàn, khiến cho bàn cũng muốn lật, Lâm ma ma ngăn người nhìn thấy, thoáng chốc chân tay luống cuống.

Kim Phượng lộ ra dáng cười thoải mái, đối với Lâm ma ma nói: “Ai, ta xem Nghênh Phong ăn cái gì đó không sạch sẽ, ta đi bẩm báo tình hình với tổng quản, gọi đại phu đến xem Nghênh Phong ca.”

Lâm ma ma hoang mang lo sợ, đành phải gật đầu, nhưng nàng ta ra khỏi cửa trù phòng, cũng không quay về, Kiều Nghênh Phong ngay cả kêu cứu cũng kêu không được, chỉ có thể lăn lộn trên mặt đất, theo thời gian trải qua, ngay cả động tác lăn lộn cũng dần dần mất đi khí lực.

“Kim Phượng nói muốn đi tìm đại phu, như thế nào còn không trở về?” Lâm ma ma lo sợ, Kiều Nghênh Phong cũng không nhúc nhích, nàng hốt hoảng cực kỳ, ra cửa trù phòng, cũng không thấy được người nào đến coi hần.

Nam tử anh tuấn trở về, tổng quản bồi ở một bên, mồ hôi như mưa nói: “Vương gia, nô tài sẽ gọi Kiều Nghênh Phong đến gặp người ngay, người không cần phải.....”

“Ta ở bên ngoài vài ngày thật nhàm chán, nghĩ rất nhớ hần. Như thế nào? Vương phủ có nơi nào ta không thể đi sao?” Vân Phi Nhật vẫn mang nét mặt mỉm cười, nhưng ngữ khí cũng không tồn tại tiểu ý, hần bên ngoài nhàm chán mấy ngày, không có tiểu nô tài này bên người, chính là có chỗ không thú vị.

Tổng quản lập tức kiến phong chuyển đà (gió chiều nào theo chiều ấy), theo ngữ khí của y nói: “Đúng, Vương gia, nô tài lắm miệng.”

“Khấu..... Khấu kiến Vương gia.....” Lâm ma ma quỳ xuống dập đầu. Vân Phi Nhật đi lướt qua, không thèm đếm xỉa đến nàng, bởi vì rất nhiều người đã dập đầu quỳ lạy y.

“Tiểu nô tài Nghênh Phong đâu?”

“Trù phòng dơ bẩn, Vương gia ngài tốt nhất là ở bên ngoài, ta đi vào gọi hần.”

Cửa trù phòng khép hờ, tổng quản lập tức cung kính mở cửa, kêu lên: “Nghênh Phong, Vương gia muốn người..... hầu hạ?”

Tổng quản thanh âm bỗng chốc đoạn điệu, bởi vì Kiều Nghênh Phong nằm không nhúc nhích trên mặt đất.

“Này..... Đây là có chuyện gì?”

Kiều Nghênh Phong nếu xảy ra chuyện, với một mỗi gió bụi đi đường của Vương gia hiện tại, trở về liền vội vã muốn thấy hần, ông nhất định cái mạng cũng mất đi, vì thế vọt vào trong, ôm lấy đầu Kiều Nghênh Phong, dò xét hơi thở của hần, cũng nhập ít khí, dẫn thông hơi thở, hần đã sợ hãi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vân Phi Nhật bên ngoài trông thấy, bước nhanh đến, không quan tâm trù phòng ô uế bạch y, giận dữ hét: “Truyền đại phu cho ta, kêu tên đại phu kia lập tức đến đây, Kiều Nghênh Phong nếu xảy ra chút việc, ta liền chém hết các người.”

Tổng quản liền cấp tốc chạy đi gọi đại phu, Vân Phi Nhật ôm lấy Kiều Nghênh Phong, Kiều Nghênh Phong hơi mở mắt, tựa hồ còn có chút ý thức thờ dốc, trước mắt bạch y, tuấn mỹ như thần tiên, không xa lạ gì chính là Vương gia sao?

“Vương..... Vương gia?”

“Người đã như vậy bao lâu?” Vân Phi Nhật ngữ khí kiềm nén lửa giận, cố gắng nhẹ nhàng hỏi.

“Không biết, ta..... Ta thật lạnh, Vương gia..... Ta rất lạnh, nghe thấy mẹ ta gọi, ta muốn..... Muốn nhanh trở về.”

Vân Phi Nhật xuất ra khăn tay lau mồ hôi lạnh trên trán hần, tim rối loạn đập thành thịch, mẹ của hần đã chết bao lâu, nếu là nàng thật sự gọi hần, hần còn sống, không có khả năng cho hần đi theo.

Thanh âm y khàn khàn nói: “Mẹ người không gọi người, là ta gọi người. Kiều Nghênh Phong, chỉ có Vương gia gọi người, người như thế nào phải đáp lại? Đến Vương phủ đã được dạy chứ?”

“Vương gia gọi ta, nô tài ở..... ở đây chờ..... phân phó.” Theo bản tính nô tài kiên cường, Kiều Nghênh Phong lập tức nói, mặc dù công việc này khiến hần rất không thoải mái.

“Đúng, chính là như vậy, phải nghe phân phó của ta.” Kiều Nghênh Phong luôn luôn thụ giáo, cho dù bị bệnh, vẫn chính là thụ giáo.

Lâm ma ma quỳ gối bên cạnh sợ phát run lên, Vân Phi Nhật đá nàng một cước, cuồng nộ nói: “Hần bị đau, người thế nhưng ở một bên nhìn, cũng không cứu hần! Người chính người mà hần gọi là Lâm ma ma nữa, các người đều thâm nghĩ lợi dụng hần, lợi dụng hần để thỏa mãn tâm nguyện các người. Người quỳ cho ta, đợi lát nữa liền xử lý người.”

14. Chương 8-1: Thượng

Kiều Nghênh Phong lúc được Vân Phi Nhật ôm vào gian phòng thì còn có chút ý thức, nhưng hiện tại thì hoàn toàn hôn mê. Đại phu cấp tốc chạy đến, trước tiên còn muốn dập đầu tấn kiến, bị Vân Phi Nhật rống lên một trận, “Hắn bị bệnh, mau nhanh đến khám chữa đi! Ai muốn người dập đầu? Nếu hắn xảy ra chuyện, người dập đến chết, ta còn muốn giết người thêm một nghìn lần!”

Lần đầu tiên thấy khuôn mặt luôn mỉm cười của Vương gia giận tím tái đến mức kinh khủng như vậy, đại phu răng vàng sợ đến cả người run rẩy, cầm hộp thuốc vội vàng trị liệu.

“Hắn ăn phải thuốc chuột, phải... trước tiên phải cho hắn nôn ra.”

“Vậy thì cho nôn ra đi, còn chờ cái gì!”

“Vương gia nên dời hắn đi?” Sợ làm dơ giường và nơi ở của Vương gia, đặc biệt lại là chỗ trọng yếu nhất này, đại phu nhỏ giọng hỏi.

“Người nói lời vô ích làm gì? Mau chữa cho ta, ta không giận hắn.”

Đại phu lập tức làm Kiêu Nghênh Phong nôn ra, nhưng đã qua một khoảng thời gian, có chút được vật đã vào bụng.

Hắn mở được đan, Vân Phi Nhật đưa cho tổng quản đang quỳ một bên, rống lớn: “Lập tức đi sắc thuốc cho ta! Nghe hiểu, nói là lập tức làm đi! Hay là muốn ta hảo hảo giáo huấn các người một lần?”

“Nô tài nghe rõ, nô tài lập tức đi làm.”

Tổng quản cầm được đan, chạy như bay ra khỏi nơi này. Vương gia tức giận như vậy, hắn chưa bao giờ gặp qua cả.

Vân Phi Nhật cầm lấy ống tay áo chùi miệng của Kiêu Nghênh Phong, không quan tâm tay áo mình dính đầy thứ ô uế trước đây y vô cùng sợ.

“Người... tỉnh chút nào chưa?”

Cảm giác lãnh ý có chút giảm bớt, nhưng đầu Kiêu Nghênh Phong choáng váng kinh khủng, hắn há mồm, cái gì cũng không đáp được.

“Vương gia, hiện tại độc tính còn đang phát tác trong cơ thể hắn, phải để hắn nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt, chờ thuốc sắc xong, lập tức cho hắn uống, từ từ đem độc tính bức ra. May là độc này còn chưa đủ lượng, chờ toàn bộ được loại bỏ, hắn sẽ ổn thôi.”

“Tốt nhất là người nói đúng, nếu như hắn có chuyện không hay xảy ra, ta sẽ cho người biết thế nào là lợi hại.”

Y nhẹ buông Kiêu Nghênh Phong, dùng chân giữ ấm thân thể hắn. Tổng quản thông minh, làm việc mau lẹ, không bao lâu sau bưng tới một chén thuốc. Vân Phi Nhật đón lấy, không để tay người khác, lập tức đem đút vào miệng Kiêu Nghênh Phong.

Kiều Nghênh Phong uống được nửa bát thì phun ra, hơn nữa phân nửa đó lại phun ngay trên bạch y của Vân Phi Nhật, khiến cho tổng quản cùng đại phu nhìn thấy sợ muốn chết. Vân Phi Nhật cũng không ngại bẩn, cho hắn uống nửa bát còn lại xong, hắn mới thêm thiếp ngủ.

“Sắc thêm thuốc! Nếu trong trấn không tìm mua được thì phái người vào hoàng cung lấy, dùng thuốc tốt nhất cho ta, nghe hiểu chưa?”

Tổng quản cùng đại phu dập đầu thật mạnh nói: “Đã biết!”

Vân Phi Nhật sau khi để Kiêu Nghênh Phong ngủ yên, dùng ánh mắt sắc lạnh hướng về tổng quản hỏi: “Chuyện này phải tra ra manh mối cho ta, có người hạ độc Kiêu Nghênh Phong, Vương phủ còn vương pháp không? Gia pháp Vương phủ của ta lỏng lẻo, chức vụ tổng quản của người chỉ để rỗng không, cho nên đây mới làm loạn, ngay cả người của ta cũng dám hạ độc?”

Dây thần kinh của tổng quản như muốn đứt, may là Kiều Nghênh Phong không chết. Nếu đã chết, với cơn giận hiện tại của Vương gia, hẳn nhất định sẽ bị Vương gia chém thành bảy tám khối.

Hắn cũng không biết là phát sinh chuyện gì, không thể làm khác hơn là về mặt đau khổ nhận tội, trước tiên là phải làm Vương gia nguôi giận.

“Bẩm Vương gia, là nô tài vô năng, không biết vì có gì lại xảy ra chuyện này, nô tài lập tức điều tra.”

Lửa giận bùng bùng trong lòng Vân Phi Nhật còn chưa tiêu trừ, lại có người dám động vào người của hắn, dám mượn gan hùm mật gấu của lão thiên gia, căn bản là động thủ trên đầu thái tuế, không biết sống chết.

“Hừ! Còn cho người dây dưa điều tra sao? Truyền lệnh xuống phía dưới, ta lập tức muốn thẩm án tử này, gọi Lâm ma ma đến tiểu thính, ta muốn đích thân thẩm vấn nàng.”

Tổng quản dập đầu nói: “Thì, nô tài lập tức gọi người mang nàng ta tới.”

Tại tiểu thính thẩm án, thân thể Lâm ma ma cứ run bần bật, dập đầu không ngừng, trong cuộc đời nàng, hầu như đều tại trừ phòng làm việc, chưa bao giờ thấy qua Vương gia cao quý.

“Bẩm Vương gia, Nghênh Phong uống vào, bỗng nhiên bụng lại đau nhức, ta cái gì cũng không biết.”

Vân Phi Nhật không đề cập đến việc Kiều Nghênh Phong bị trúng độc, lạnh lùng nói: “Đại phu nói hẳn trúng độc đã lâu, người thế nào bên cạnh hắn mà lại không tìm đại phu hoặc bẩm báo người trên?”

Lâm ma ma do dự một chút, không muốn nhắc đến tên của Kim Phượng, sợ liên lụy nàng.

Vân Phi Nhật quát to: “Người còn dám giấu ta!”

Lâm ma ma sợ đến thân thể co rúm lại, liên tục dập đầu nói: “Kim Phượng nói muốn đi tìm tổng quản, nói tổng quản tìm rất khó, có thể không tìm được tổng quản, cho nên mới đi lâu.”

“Lâu là bao lâu?”

“Ta không nhớ rõ lắm.” Lâm ma ma do dự một chút, không nói thật.

Uổng phí tên tiểu nô tài này tiêu hao bao nhiêu tâm lực vì Lâm ma ma và Kim Phượng, Lâm ma ma nhất gan sợ phiền phức, hơn nữa một lòng bảo vệ Kim Phượng, căn bản là trợ mắt nhìn tính mệnh của Kiều Nghênh Phong gặp nguy, hơi thở dần yếu đi. Nếu không phải lúc y chạy tới, chậm một chút là tiểu nô tài này chắc chắn đã thấy mẹ hắn rồi.

Vân Phi Nhật ung dung thần nhiên phân phó: “Truyền Kim Phượng đến.”

Kim Phượng đang nghỉ ngơi trong gian phòng, biết Vương gia truyền đến hỏi, nàng ta vui sướng không gì sánh được, trang điểm làm dáng, phải một lúc sau mới xong.

Vừa vào cửa tiểu thính, đã ra sức ngọt ngào: “Vương gia cát tường vạn an, Kim Phượng đến dập đầu.”

Vừa nói chuyện, lại vừa nhìn trộm khuôn mặt anh tuấn của Vương gia, lông mày khẽ mang nét cười với Vương gia. Nhưng Vân Phi Nhật chỉ có vẻ mặt hàn tuấn.

“Kiều Nghênh Phong bị đau bụng, người thế nào lại đi tìm đại phu lâu như vậy? Ta gọi đến người thì người lại ở trong phòng?”

Kim Phượng dùng âm thanh kiều diễm mềm mại trả lời: “Bẩm Vương gia, nô tỳ nghĩ thầm Kiều Nghênh Phong chỉ là đau bụng bình thường, chắc là ăn đồ không sạch sẽ gì đó, đi nhà xí thì tốt rồi, bởi vậy không tìm được đại phu cũng không đi gặp nữa.”

“Miệng người thật xảo quyệt. Nước là người mang cho Kiều Nghênh Phong uống phải không? Thế nào đại phu lại nói trong nước có thuốc chuột. Nếu như Kiều Nghênh Phong uống hết một bát, hiện giờ đã thối rửa dạ dày mà chết rồi, chẳng lẽ người muốn độc hại Kiều Nghênh Phong?”

Kim Phượng giật mình sững sốt một chút, lập tức ngọt ngào nói: “Nô tỳ không biết chuyện này, nhất định là có người vu oan cho nô tỳ.”

“Vậy ông chủ hiệu thuốc ngoài chợ thế nào lại nói người đi mua thuốc diệt chuột? Nói là trừ phòng nhiều chuột lắm, tổng quản gọi người đi mua. Tổng quản, người có gọi Kim Phượng đi mua sao?”

“Bẩm Vương gia, không có.” Tổng quản ở một bên lắc đầu trả lời.

Mắt thấy chuyện đã bại lộ, Kim Phượng bỗng nhiên khóc lóc, nước mắt nước mũi đầy mặt nói rằng Kiều Nghênh Phong thêm muốn sắc đẹp của nàng, lại cứ quấy rầy nàng, thậm chí còn muốn thô bạo bức ép, nàng thực sự chịu không nổi cuộc sống thế này, cũng sợ hãi Kiều Nghênh Phong hãm hại, bởi vậy nên bí quá hoá liều liều độc hại hẳn.

Nàng khóc đến lê hoa đá lệ, mũi sưng đỏ, chỉ là nước mắt còn đọng trong viền mắt, không đến mức phá hư lớp phấn son tinh xảo của nàng. Nàng thương cảm cầu xin Vương gia chính là muốn trở lại làm thị thiếp của Vương gia.

“Nếu không có Vương gia bảo hộ ta, một ngày nào đó, ta sẽ bị Kiều Nghênh Phong làm hoen ố, bức tử. Vương gia nếu ngài không tin, có thể hỏi Lâm ma ma, nàng nhìn thấy bọn ta, nhất định sẽ vì ta làm chứng.”

Sắc mặt Lâm ma ma đơ ra một trận, hiển nhiên không biết đáp lại thế nào.

Kim Phượng kéo ống tay áo của nàng, khóc rờn nói: “Mẹ, người nói thật đi, Vương gia nhất định sẽ làm chủ cho chúng ta. Ta biết người coi ta như con gái, sau này ta cũng sẽ đối đãi người như mẹ ruột của mình.”

Nàng ta rơm rớm nước mắt nhìn, lòng Lâm ma ma lại mềm ra, nhỏ giọng hỏi nàng: “Người thực sự sẽ thân thiết giống như trước sao?”

“Đương nhiên, không có mẹ, làm sao có ai nuôi ta lớn lên, mẹ là mẹ của ta, ta cả đời này một đời cũng sẽ chiếu cố mẹ, còn có thể thân thiết hơn nữa.”

Kim Phượng là do một tay nàng nuôi lớn, Kiều Nghênh Phong bắt quá cũng chỉ là người ngoài, Lâm ma ma cắn răng, thuận theo lời nói dối của nàng: “Kim Phượng nói ta có thể làm chứng.”

Hay cho một đôi giấu trên lừa dưới cẩu nô tài, Vân Phi Nhật bật cười lớn, tên tiểu nô tài ngây thơ nằm trên giường kia hôm nay nếu ở chỗ này nghe được những lời này, sợ rằng không bệnh cũng muốn bị bệnh.

Hắn mới là không có Vương gia bảo hộ, một ngày nào đó cũng sẽ bỏ mạng, chứ không phải Kim Phượng ác độc này cùng với Lâm ma ma giả bộ làm chứng.

Tổng quản cũng liên tục lắc đầu, ngay cả hắn hiểu Kiều Nghênh Phong không nhiều, cũng biết Kiều Nghênh Phong làm đây tớ chẳng kết oán gì, hưởng chi Vương gia ngày ngày triệu gọi, Kiều Nghênh Phong bị Vương gia sủng đến mất sức, thế nào còn khả năng nảy sinh tà tâm với Kim Phượng, hơn nữa nhan sắc Kim Phượng trong phủ còn rất kém.

“Cho nên người độc hại Kiều Nghênh Phong là có lý, ngược lại, Kiều Nghênh Phong lại đáng chết sao?” Vân Phi Nhật cười hỏi.

“Thị, cầu Vương gia đừng làm nô tỳ khó xử, nô tỳ không phải cố ý muốn hại tiểu tử Kiều Nghênh Phong đâu.”

“Cũng được, dù sao Kiều Nghênh Phong cũng không chết, bắt quá Kiều Nghênh Phong trước có cầu ta buông tha người, ta hỏi hắn có ý định với người không, hắn trả lời không phải.”

“Hắn biết ta là thị thiếp của Vương gia, không dám nói thật trước mặt Vương gia.”

Kim Phượng ngẩng đầu lên, nhìn thấy dáng vẻ tươi cười trên mặt Vương gia, biết mình đã nắm vị thế bất bại, hơn nữa có căn cứ chính xác từ Lâm ma ma, Vương gia nhất định sẽ tha thiêu kiều bá mị tiểu cô nương nàng, sau đó sẽ thu nhận nàng làm thị thiếp.

“Thật sao? Toàn bộ Vương phủ nếu nói ra, ngoại trừ cây cột là trong sạch, chỉ có Kiều Nghênh Phong trước mặt ta nói những lời thật lòng không hay, sao lại thành nói dối?”

“Bẩm Vương gia, Kiều Nghênh Phong bên dưới thật sự muốn xâm phạm ta, hắn thấy ta mỹ lệ khả ái, còn trẻ có thể ức hiếp...”

Kim Phượng nói một tràn rằng nàng điềm đạm đáng yêu cỡ nào, còn Kiều Nghênh Phong thì lại thấy sắc nên lộ mặt súc sinh hoan hỉ.

Vân Phi Nhật càng nghe càng thoải mái, như là nghe được chuyện hay, không ngắt lời Kim Phượng, cứ để nàng thêm mắm thêm muối thao thao bất tuyệt nói, Vân Phi Nhật cười, giả bộ cân nhắc quyết định.

“Người cùng ma ma tình như mẹ con, bản vương thập phần cảm động, bản vương sẽ cho các người vĩnh viễn ở bên nhau. Còn nữa, xét thấy Kiều Nghênh Phong đối với người vương móng vuốt sói, cho nên bản vương quyết định cho người ngoại giá ra khỏi Vương phủ, vĩnh viễn không gặp Kiều Nghênh Phong, như vậy tự nhiên sẽ không phải độc hại cái tên súc sinh này, ngược lại còn chuốc thêm phiền phức.”

Kim Phượng nhất thời sửng sốt, hoàn toàn không kịp phản ứng, Vân Phi Nhật đã truyền lệnh xuống nói: “Tổng quản, ngày trước ta thấy ngoài Vương phủ có một tên khất cái, lớn lên diện mạo kỳ lạ, Kim Phượng có bất tự tương hợp với hắn, vậy hứa gả cho hắn đi, bảo hắn lập tức cưới vợ, Lâm ma ma theo đi theo, nữ trang gì cũng có thể mang theo, chỉ là Vương phủ ta không ra bất cứ tiền biểu nào, tiểu phu thê vừa thành hôn sẽ phải đồng tâm hiệp lực cùng làm việc, có vàng bạc của Vương phủ, sợ bọn họ lười biếng.”

Kim Phượng há hốc mồm, không còn biết nói gì, ngay cả Lâm ma ma cũng choáng váng. Kim Phượng lập tức khóc lớn, lần này rơi lệ đầy mặt, son phấn đều trôi, đích thực là rơi lệ.

“Cầu Vương gia khai ân, lời khi nãy đều là nói dối, Kiều Nghênh Phong chưa từng có điều gì bất kính với ta, hắn đối với ta như ca ca vậy.”

Vân Phi Nhật đã đứng dậy, thắm án đã xong, hắn không nhìn Kim Phượng nước mắt nước mũi lem nhem, chỉ xoay người đi nói với tổng quản: “Được rồi, cũng đừng quên giải thích với tên khất cái kia, Kim Phượng tâm can ác độc, bịa đặt lời nói dối, đối với người khác hạ độc không nương tay, mà Lâm ma ma cũng theo giả bộ làm chứng giúp nàng, bảo hắn phải cẩn thận một chút, bất kể chuyện gì, cũng có thể bị nàng độc chết.”

Tổng quản khinh thường trả lời: “Thị, Vương gia dặn dò, nô tài sẽ làm thoả đáng, loại dê tiện lẳng lơ này, ngay cả Dương Hoa lớn tuổi hơn cũng thông đồng, việc này nô tài sẽ nhất định nói rõ.”

“Không hổ là tổng quản dưới trướng ta, làm việc thoả đáng, cũng không khiến ta phải hao tâm bởi những việc nhỏ thế này.”

“Có thể thay Vương gia phân ưu giải lao, là nô tài có phúc.” Tổng quản quay về mà nịnh nọt.

Vân Phi Nhật khoé miệng nhếch lên, độc hại Kiều Nghênh Phong thì bị phán tử hình, đời người bất quá là chết thôi, y cũng không để hai người kia chết dễ dàng như vậy, y muốn cho họ sống phi thường thống khổ.

Mà thống khổ lớn nhất của đời người, không phải là muốn mà không được sao?

Kim Phượng muốn bám lấy y để có vinh hoa phú quý, y để nàng cả đời này nghèo hèn khổ cùng, không thể ngóc đầu dậy; Lâm ma ma đối đãi Kim Phượng như con gái, nàng đối Kim Phượng không còn giá trị lợi dụng, đương nhiên không có khả năng thân thiết nữa, hai người này phải nhận được báo ứng thống khổ nhất của cuộc đời này.

Vương gia ra khỏi cửa tiểu thính, không ra Vương phủ, Vân Phi Nhật dự liệu chuyện trong đã phát sinh, cơn giận Kim Phượng đều trút lên người Lâm ma ma.

“Lão già đáng chết nhà người, còn giả bộ làm chứng, nếu người thành thật nói ra, ta làm sao lại nói tiếp thêm những lời này, đều là người làm hại, người đáng chết, ta muốn đánh chết người!”

Nàng ta nhào tới trên người Lâm ma ma, nắm tay mạnh mẽ vung vào, Lâm ma ma kêu trời gọi đất cứu mạng. Tổng quản cung kính cất bước theo Vân Phi Nhật, hắn tự biết thế nào là người tốt, con người tuy rằng không phải làm ơn nhất định cần báo đáp, nhưng bọn họ lấy oán trả ơn, hắn cũng phải nhỏ, hơn nữa Kim Phượng lại còn tự chuốc lấy phiền toái, không có nàng trong phủ, hắn lại càng cao hứng.

Về phần Lâm ma ma thấy Kiều Nghênh Phong chết mà không cứu, nếu lỡ hắn xảy ra chuyện gì, chức tổng quản của hắn còn giữ được sao, cái này ghê tởm hơn, cho nên hắn cũng lờ đi mà nói: “Người có thể lờ đi Kiều Nghênh Phong sắp chết thì ta đương nhiên cũng có thể lờ đi người bị đánh.”

Hắn đóng cửa tiểu thính lại, chặn đi âm thanh ồn ào bên trong.

15. Chương 8-2: Hạ

Editor: Dạ Phong

Beta: Bờm

Kiều Nghênh Phong uống mấy ngày được, thân thể cũng dần chuyển biến tốt hơn, vì thân thể hắn căn bản cường kiện, sức khoẻ khôi phục mau chóng, hơn nữa Vương gia còn đặc biệt phân phó làm thêm cho hắn canh gà, sớm một chén tối một chén, uống đến tinh lực dồi dào.

Kiều Nghênh Phong không biết vì sao dạ dày của mình lại đau đến ngất đi, Vân Phi Nhật cũng không nói đến việc Kim Phượng cùng Lâm ma ma kia, thậm chí còn căn dặn tổng quản nếu là Kiêu Nghênh Phong hỏi, lung tung biện một cái lý do cho hắn nghe là tốt rồi, để tránh hắn khổ sở trong lòng.

Kiều Nghênh Phong hỏi nguyên nhân sinh bệnh của mình, Vân Phi Nhật cười nắm lấy cảm hắn, ngả ngớn nói: “Bổn vương vắng mặt đã nhiều ngày, người nhớ ta đến mức bệnh thôi.”

Oa ư, lời nói buồn nôn như vậy, y đến như thế vẫn nói được, hại hắn toàn thân từ trên xuống đều nổi da gà, bất quá y đều sớm tối hỏi han ân cần, đối với lòng dạ nhu thuận lại chưa hề được yêu thương như Kiêu Nghênh Phong, y chăm sóc tận tình như vậy, hắn cũng không phải cỏ cây, đương nhiên rất có cảm giác.

Thân thể hắn đã muốn khỏi, uống canh gà cũng đã uống đến có phần chán ngán, Vân Phi Nhật gọi người thay đổi canh tổ yến hạt sen, hắn uống đầy miệng, liên tục trầm trồ khen ngợi, món canh tốt như vậy hạ nhân như hắn chưa từng được uống qua.

Y nhìn hắn uống hết lần này đến lần khác, rốt cuộc cũng không nhịn được đứng lên, lấy bát của hắn uống một ngụm, chẳng có gì khác biệt với thứ trước kia y từng uống. Kiêu Nghênh Phong nhìn thấy chủ tử đang dùng, hắn làm sao dám đường đột đòi lại, đành lộ ra vẻ mặt đau khổ, xem y có thể hay không đem canh trả lại cho hắn.

“Không có gì đặc biệt a.”

Vân Phi Nhật uống hai muỗng thì ngừng lại, cảm chén trả cho hắn. Kiêu Nghênh Phong lộ ra dáng tươi cười phi thường vui mừng, tiếp nhận bát mút lấy thứ nước ngọt ngọt. Y khí tức cứng đờ, nét cười bên miệng dần dần có phần âm hiểm, cùng hắn nằm trên một cái tháp tử, nghiêng người hỏi: “Người thân thể tốt rồi chứ?”

“Cảm tạ Vương gia quan tâm, thân thể ta đã tốt hơn nhiều, có thể trở về quét tước.” Kiêu Nghênh Phong vâng theo đúng chuẩn mực của tổng quản mà trả lời, nô tính không thay đổi.

“Đại phu nói người còn phải vận động nhiều hơn để ra nhiều mồ hôi.”

“Thì, đại phu dặn dò, nô tài sẽ hảo hảo làm, thân thể sẽ hồi phục khoẻ mạnh rất nhanh.”

“Àn, vậy là có thể làm tốt rồi.”

Kiều Nghênh Phong sững sốt một chập, “Làm? Làm cái gì? Oa a! Vương gia ngài làm gì?”

Vừa mới nói từ “làm” này, Vân Phi Nhật liền vén mở hạ sam hắn, bàn tay trực tiếp đặt trên khó tử hơn nữa lại ở đúng trên bộ vị đó toàn bộ bắt lấy, khiến hắn phải vừa kinh hãi lại vừa sảng khoái.

“Bổn vương hôm nay tâm tình tốt, không bằng liền giúp người vận động ra mồ hôi đi.” Y cười thâm hiểm, đã muốn biến thành dáng cười đầy tình ý.

“Vương gia ngài có thể tâm tình không tốt, không có việc gì, nô tài chịu được.” Hắn đáng thương như vậy khổ sở cầu xin.

Y sang sảng cười to, thân thể khê lạt, đã trở mình đặt trên người hắn, “Như thế nào người lại hy vọng tâm tình bổn vương không tốt, bổn vương tâm tình lại càng tốt”

Quá biến thái!

Kiều Nghênh Phong thật muốn nói như vậy, thế nhưng lần trước nói ghê tởm, mộng đã bị quấy rối bao nhiêu ngày, những lời này vẫn chính là không nên nói ra quá nhanh.

Vân Phi Nhật đã ngồi trên lưng áo hắn, bàn tay lại không ngừng đùa bỡn cách một lớp khó mỏng, Kiều Nghênh Phong trán thấm ra một hơi mỏng mồ hôi, cố cứu vãn một cơ hội cuối cùng.

“Vương gia, ngài biết tất cả mọi người gọi ta như thế nào không?”

“Như thế nào? Nói người là người bổn vương gần đây sủng nhất sao?”

Kiều Nghênh Phong liên tục lắc đầu nói: “Không phải, bọn họ nói bản thân ta vùng lên, ý đồ làm cho Vương gia nhào tới bên người ta, còn nói ta làm nơi ấy có màu sắc phấn nộn câu dẫn Vương gia, còn nói ta lớn lên giống khối thịt lợn chết, ta như thế này không có tư sắc quyến rũ của nam nhân, Vương gia nhất định sẽ rất mau chán.”

“Chết..... Thịt lợn chết? Ha ha ha!”

Vân Phi Nhật thiếu chút nữa cười lạc giọng, Kiều Nghênh Phong quả thực vừa nhìn không có tư sắc, nhưng là kêu thành thịt lợn chết cũng thật quá trốn, bắt quá hắn ở trên giường phong tình vạn chủng, tiểu huyết mềm mại non nớt, lại chặt nóng, chính là những người khác đều thua kém, quan trọng nhất là hắn thường khiến y vui vẻ, hơn nữa lại vui vẻ vô cùng.

Y khẽ cắn vành tai hắn cười nói: “Bổn vương cũng chưa từng ném qua sắc hương sinh động như thế của thịt lợn chết, ăn một lần lại một lần như thế nào cũng không biết được hết.”

“Vương gia, vì chính là suy nghĩ vĩ đại cao quý của ngài, khối thịt lợn chết như nô tài không thể làm như nhiệm thanh danh Vương gia.”

Kiều Nghênh Phong cũng biết y không kị thức ăn mặn, nam nữ đều ăn, sớm cũng chẳng còn tí thanh danh gì, thế nhưng vì thoát thân nên hắn cứ nói dối, chỉ là khi nói dối về mặt có phần thống khổ.

Vân Phi Nhật cách một lớp y phục mỏng, thấm ướt phần y phục phía trên nhũ tiêm, nhẹ nhàng ngào cấn khiến hắn cả người khó chịu, thế nhưng ngay cả nơi đáng xấu hổ phía sau cái mộng cũng bắt đầu co rút lại.

Đây là chuyện gì? Hắn bị nam nhân cấn nhũ tiêm, thế mà tiểu huyết lại truyền đến một trận tê dại?

“Yên tâm, người sẽ không làm như nhiệm thanh danh bổn vương.” Y hôn xong nhũ tiêm bên này, hướng tới nhũ tiêm bên kia mà tiếp tục.

“Thế nhưng Vương gia.....”

“Tiểu nô tài người lắm mồm cái gì, bổn vương vị cao quyền quý, người nào mở miệng cả gan dám nói bậy cho dù là có dũng khí, ta một đao chém hắn, cũng không người nào dám nhiều lời.” Y nói mấy câu liền cắt ngang lời nói của hắn.

Y phục Vân Phi Nhật cản trở phiền phức, y lập tức cởi ra, hướng phía nhũ tiêm hắn dùng sức mút một hơi, thật sự ngọt hương ngon miệng, thơm ngát, nhuyễn nộn nộn, so với bát canh ngọt khi nãy ngon hơn trăm lần.

“A a.....”

Không hổ là khí phách Vương gia, tính khí không ai bằng. Kiều Nghênh Phong thần trí bắt đầu mê muội, vừa rồi cách một lớp y phục, đã khiến hắn có cảm giác, Vân Phi Nhật hiện tại trực tiếp mút, khiến hắn nửa người dưới lập tức có phản ứng.

Thân thể hắn như thế nào kỳ lạ như vậy, nóng giống như ở trong nồi lửa nổ ra, hơn nữa tiểu huyết giống như muốn chảy ra chất lỏng nhu động, hắn không nhịn được hỏi: “Vương gia, vừa rồi bát canh ngọt kia có xuân dược sao? Như thế nào ta lại cảm thấy là lạ?”

Vân Phi Nhật đùa cợt mát, nghe hắn nói một đoạn như thế y sững sờ ngẩng đầu, lập tức khoe miệng một mặt cười yêu thương. Kiều Nghênh Phong lời nói không dám cầu thả, tuy có chút muốn nôn ra.

“Bổn vương không phải là xuân dược tốt nhất của ngươi sao? Ngươi thấy bổn vương đương nhiên xuân tâm hỗn loạn, hạ thân thấp nhiệt, vội vả muốn cùng bổn vương thân thiết.”

“Vương gia, ta có thể phun ra không?”

Kiều Nghênh Phong thành thật nói ra cảm giác, nhưng liền hối hận vạn phần, không chừng bởi vì cách nói thế này, lại bị y chỉnh một phen.

Không nghĩ ra Vân Phi Nhật sắc mặt bình thường nói: “Đương nhiên có thể, ngươi thích phun bao nhiêu liền phun, bổn vương sẽ làm ngươi phun sạch sẽ, một giọt cũng không dư thừa.”

Hắn còn đang suy nghĩ như thế nào y lại nói chuyện tốt như vậy, chỉ thấy y một tay tham nhập để khổ hắn, đùa bốn căn bộ, cười mê đắm nói: “Lại đây nào, phun một lần trước cái đã.”

Không phải việc này a! Là miệng nghĩ muốn phun ra, không phải cái đỉnh nhỏ phía dưới kia phun a!

Kiều Nghênh Phong kêu to lên, lòng bàn tay Vương gia rất nhanh hoạt động, hắn xoay mông một chút, đại khái càng lúc càng nhiều, một chút liền tiết ra, y thừa lúc hắn toàn thân hư nhược, lập tức cởi hết y phục hắn, ngón tay cắm vào mật động hắn, khiến hắn toàn thân run rẩy, ngay cả hạ thân cũng nhược ra.

“Cho bổn vương nghiệm tiểu mật động ngọt ngào của ngươi một chút, có muốn ngọc trụ to lớn của bổn vương không?”

“Một chút cũng..... Không muốn, a a.....”

Hắn còn muốn giãy dụa một chút, thế nhưng hạ thân lại mở ra hút vào ngón tay biến thái của Vân Phi Nhật, không chịu cho y đi ra, hơn nữa y đâm một chút, hắn đã kêu lên, âm thanh càng mê mị.

“Nói, có muốn ngọc trụ cứng rắn của bổn vương a?”

Vân Phi Nhật Vương gia biến thái lại bắt đầu dùng chiêu ta hỏi ngươi đáp, hạ thân hắn giống như chảo lửa, dù sao cũng là xuân dược quỷ phá, hắn nước mắt hàm chứa bi thảm gật đầu nói: “Muốn.”

Vừa sau khi nói chữ muốn này, nhân thân Vân Phi Nhật lập tức thay đổi, y cuồng bạo lấp kín miệng hắn, kéo cao hai chân hắn, mới rút tay về, lập tức cắm vào bên trong, hơn nữa đi vào lại vừa sâu vừa mạnh mẽ, khiến lỗ nhỏ ngọt ngào của hắn sợ hãi, mà hắn đương nhiên tay chân đều tê dại, Vân Phi Nhật dứt cho hắn nước bọt, hắn liền cam chịu toàn bộ nuốt hết.

Cái gì mà đại phu dặn phải vận động nhiều để xuất mồ hôi, mồ hôi hắn thấm ướt khăn, cả đời này cũng chưa từng chảy mồ hôi nhiều như vậy, y thật sự khiến hắn phun hoàn toàn sạch sẽ, một giọt cũng không dư thừa, chiến đấu đến hừng đông, mới cho cái mông thấm thương của hắn nghỉ ngơi.

16. Chương 9-1: Thượng

Editor: Dạ Phong, Sel Chan

Beta: Bi

Trời sáng, hắn phải trở về quét tước, Vân Phi Nhật tuy mỉm cười, bàn tay xoa lên bờ vai xích loã của hắn, nhưng mặt khác một tay lại bắt đầu sờ hướng phía mông hắn, từ phía sau lại hôn vài lần, mới đứng dậy thay y phục.

Hắn chịu đựng thất lưng hư nhược, giúp Vân Phi Nhật chỉnh trang y phục, hắn biết Vương gia cao quý từ nhỏ đến lớn, luôn có người hầu hạ, sẽ không tự mình mặc quần áo.

“Tiểu nô tài ngươi thật biết điều.” Hắn ca ngợi một tiếng.

“Đa tạ Vương gia khen ngợi, cung tiễn Vương gia.” Hấn kính cẩn trở lại.

Câu “Cung tiễn Vương gia” này vừa thành ý thật tình lại lớn tiếng, Vân Phi Nhật cười ha hả, đi ra ngoài. Kiều Nghênh Phong liền vui vẻ cầm lấy chổi, chuẩn bị đi đình viện quét tước.

Tổng quản thấy thế, lập tức đến ân cần hỏi han hấn, cầm lấy chổi của hấn, thay hấn quét dọn. Hấn muốn lấy lại chổi, còn bị tổng quản đẩy đến ngồi vào ghế đá, một mặt nịnh nọt cười nói: “Người thân thể còn chưa tốt, ngồi nghỉ ngơi đi.”

Cho dù hấn đi đến đâu, tổng quản cũng theo đến đó. Một ngày cũng chưa rảnh rỗi, hấn không được quét tước, ngược lại tổng quản đã quét đến mồ hôi chảy đầy người.

Đến một ngày, có tội tớ nguyên bản phụ trách quét đình viện, hơn nữa một một hòm y phục mới hiện tại lại ở trong phòng hấn, y phục này chất liệu tốt không kém Vương gia thường mặc, khiến hấn còn tưởng rằng là tặng sai người nên báo lên tổng quản, tổng quản chứng thực đúng là sự thật, nhưng hấn vẫn như trước mặc bộ y sam cũ, như xưa đến phòng Vân Phi Nhật giúp y niết cước, pha trà.

Vân Phi Nhật nhìn hấn tiến lại, cởi hết quần áo hấn. Kiều Nghênh Phong liền tục ngăn lại, nhưng sau khi bị uy một ngum nước, bắt đầu choáng váng hoa mắt, tính trí ngẩng cao, tính lại thì, tất cả y sam vải thô đều không thấy, chỉ còn nhất kiện gấm vóc ngọc y ở bên giường, Vân Phi Nhật còn thật cao hứng giúp hấn mặc thứ tiểu khổ khổ mỏng mảnh đáng sợ.

“Mặc như thế này nửa người dưới rất lạnh, Vương gia.”

Hấn mọi cách vắn vẹo, y liệu mỏng manh như thế từ trước hấn đã thấy qua, so với bất cứ ai trước kia đã từng nhìn thấy đã vậy còn mỏng hơn, có mặc hay không mặc căn bản đều như nhau.

Không, không có mặc còn hoàn hảo hơn, mặc loại đồ vật này rõ ràng là câu dẫn nam nhân, hấn lại không cần như thế.

Vân Phi Nhật vẻ mặt vui thích, bởi vì sa mỏng kia bày ra trước mặt hấn động khẩu phần nộn cùng nam tính, cách khổ tử còn nhô lên một chút, làm cho cả tiểu huyết mẫn cảm cả một đêm không thôi truyền đến từng trận run rẩy, y mới hài lòng xuống giường, để Kiều Nghênh Phong thay hấn mặc y phục xuất môn.

Bởi vì không được mặc y phục yêu thích, lại không thể không che đậy dấu bị Vân Phi Nhật hôn hồng hồng tím tím trên thân thể mà ra ngoài, đành phải thay y phục gấm vóc kia, ra khỏi cửa, lại gặp được Hàn Độc Cổ.

“Hàn công tử?”

Nguyên vẫn là Hàn Độc Cổ muốn hấn nói thật, ngược lại còn bị Vương gia ác chỉnh một trận, hiện tại hấn vừa thấy người kia, trong lòng vẫn rất bình thản.

Hàn Độc Cổ cười nói: “Sắc mặt ngươi hồng nhuận, thần sắc đã tốt, gần đây nhất định đã khoẻ nhiều?”

“Nhận phúc của Hàn công tử.”

Kiều Nghênh Phong mặt hơi đỏ lên, mấy ngày nay phần lớn thời gian đều bị Vương gia đặt dưới thân, bắt quá áp xong rồi, là có thể uống thuốc bổ đặc biệt của Vương gia, cho nên sắc mặt mới hồng nhuận.

“Vương gia ngày hôm nay truyền lệnh, bảo ta lại đây cùng ngươi, để tránh ngươi nhàm chán, chúng ta nhân tiện đi dạo một chút đi.”

Vân Phi Nhật truyền lệnh? Kiều Nghênh Phong không hiểu chút nào, hơn nữa những hấn còn chưa có làm việc.

Hàn Độc Cổ nhìn ra tâm thanh của hấn, khẽ cười nói: “Vương gia nói ngươi không cần làm việc, đi thôi.”

Hấn đi lên hướng về phía trước, Kiều Nghênh Phong giật mình sững sốt một chút, Hàn Độc Cổ lại hỏi thúc hấn, đành phải xuất môn.

Hàn Độc Cổ dẫn hấn đi dạo khắp Bắc Kinh nổi danh lão nhai, kim, ngọc, bảo thạch, hấn thấy hoa cả mắt, Hàn Độc Cổ chỉ vài món ngọc thạch đặc biệt đắt tiền, phân phó đưa đến Vương gia phủ.

Mấy thứ này đến buổi tối, sau khi sủng hấn Vân Phi Nhật tỉnh dậy, liền mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở đầu giường hấn, sau đó tự tay Vân Phi Nhật cài lên cho hấn.

Mỗi ngày đều là như vậy, Kiều Nghênh Phong trên người mặc kim mang ngân, không làm công việc của nô bộc, chỉ cần buổi sáng đi dạo cùng Hàn Độc Cổ.

Hấn trong lòng có chút nghi hoặc, Hàn Độc Cổ nhìn ra, mỉm cười hồi đáp: “Vương gia muốn thượng triều, gần đây sự tình lại vội, không thể đích thân cùng người, cho nên mới muốn ta đến cùng người tìm vài đồ dùng thích hợp.”

“Vương gia tốt cùng là có ý tứ gì?”

Hấn đã ăn mặc rất tốt, cũng không còn giống người nô bộc, thị tòng còn đãi ngộ tốt so với trước kia, điều này làm cho hấn phi thường bất an, hơn nữa hấn hiện tại thật sự giống như biến thành người bồi Vương gia ngủ, ngay cả đãi ngộ cũng vậy, thế này so với nguyên tắc lúc trước của hấn thật bất đồng.

Càng quái dị chính là, mỗi lần thấy Vương gia vào phòng, ánh mắt Vương gia nhìn hấn lấp lánh toả sáng, khiến tâm hấn cũng liền theo đó mà khiêu động thật mạnh mẽ, thậm chí bây giờ còn có thói quen cùng Vương gia ngủ chung, đã như thế còn có điểm thích tiếng thở vi hương khi Vương gia ôm hấn ngủ, càng thích hai người sau khi xong việc, Vương gia đối với hấn ôn nhu trêu đùa.

Hàn Độc Cổ do dự một chút nói: “Ta cũng không rõ ràng, Vương gia là người khó đoán tâm ý, bất quá hấn hiện tại thập phần yêu thương người là sự thật.”

“Hàn công tử, ta là bán thân chôn mẹ mới vào Vương phủ, người trông ta cũng không có gì tư sắc, Vương gia chỉ là đã quen dùng sơn trâm hải vị, lấy ta ra vui đùa mà thôi.”

Hàn Độc Cổ trầm mặc một hồi, chân thành liếc mắt nhìn vẻ ngoài khó xem của Kiều Nghênh Phong, thản nhiên nhắc nhở: “Có lẽ, đừng đặt nhiều tình cảm trên người Vương gia, sẽ làm tổn thương chính người, Vương gia cũng không phải đơn thuần chuyên nhất như người nghĩ.”

“Ta biết, ta cũng không phải ngu ngốc.”

Hấn trả lời hơi nhanh một chút, tim đập lại thập phần bất an, hấn vào Vương gia phủ này nhiều cũng đã ba năm, thân cận chỉ có Lâm ma ma cùng Kim Phượng, nhưng tổng quản nói lần này các nàng bị Vương gia điều đến làm việc ở nơi khác trong phủ, cho nên hiện tại cũng không còn ai thân cận, nếu nói thân cận nhất, không phải là Vương gia sao? Hấn lúc trước sinh bệnh, tinh thần suy yếu, cần nhất là người khác an ủi, Vương gia một tác cũng không rời, khi đó tâm hấn đã cảm động vạn phần.

Hấn thoáng bất an hỏi: “Hàn công tử, người đã từng sống trong phủ, biết Vương gia hội sủng một người bao lâu không?”

Hàn Độc Cổ không đành lòng nhìn thấy ánh mắt bất an của nam nhân, nếu là hấn hiện tại đối với Vương gia sủng còn không hết, vì sao lại hỏi ra một câu thế này? Những lời này, đã muốn lộ ra tâm sự của hấn.

Hấn hứa hẹn nói: “Nếu có một ngày người không còn muốn ở lại Vương phủ, người cứ đến nơi của ta, ta nghĩ Vương gia bên trong phủ nô bộc hàng vạn hàng nghìn, cũng không thiếu người, nhưng ta thật ra có việc cần làm, không dám tham lam trở thành bằng hữu tốt, người có thể giúp ta cùng nhau quản lý các cửa tiệm.”

“Cảm ơn Hàn công tử.”

Hàn Độc Cổ hào phóng đồng ý, khiến cho Kiều Nghênh Phong cảm kích không thôi, nhưng ngày này, so với tưởng tượng của Kiều Nghênh Phong lại đến sớm hơn.

“Vương gia...Ah...Ah...Sâu quá, ta không chịu nổi.”

“Trà.”

Mấy ngày này, khẩu vị của Vân Phi Nhật có chút thay đổi, sau đợt tuyển Kiều Nghênh Phong, thì lần này đều tuyển toàn những nam nhân cường tráng.

Người hầu đứng bên cạnh liền nhanh nhẹn dâng lên cho y chén trà, y uống vào một ngụm rồi lại nhú mày. “Triệu Kiều Nghênh Phong đến đây bưng trà cho ta.”

Đám người hầu và tùy tùng lần lượt lui ra ngoài, Kiều Nghênh Phong bước vào, ánh mắt Vân Phi Nhật liền dán chặt vào người nam nhân có tướng mạo xinh đẹp kia, y càng thúc tính khí thô to của mình vào sâu bên trong người kia, khiến nam nhân đang quần quai nằm dưới rên lên ư ử đầy dâm dăng.

“Vương gia, mời ngài uống trà.”

Cứ như một phản xạ trong vô thức, Kiều Nghênh Phong liền đem lá trà đi ngâm rồi bưng lên một chén trà nóng, Vân Phi Nhật nhấp môi uống nửa chén liền mở miệng cười nói. “Đúng là trà người pha là ngon nhất.”

“Tạ ơn Vương gia đã tán thưởng.”

Hắn không biết nói gì hơn, theo bản năng chỉ có thể nói ra chừng đó. Bây giờ toàn thân hắn trở ra như gà gổ, ánh mắt không thể tập trung vào một điểm vào cứ không ngừng liếc dọc liếc ngang khắp nơi, nhìn hai thân thể đang điên cuồng giao cấu trên giường, hắn tưởng chừng như mình sắp tắt thở. Bản thân hắn hoàn toàn hóa đá, tâm trí đông cứng lại, tất cả đều trở nên vô cảm, thậm chí hắn còn không rõ mình còn sống hay đã chết nữa.

Hắn ở trong phòng hầu hạ cho y hết một đêm, mãi cho đến khi Vân Phi Nhật chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng, hắn hầu hạ Vân Phi Nhật thay y phục và đồ dùng hàng ngày, chăm lo cho Vương Gia từ đầu đến cuối. Vương gia rời phủ, hắn liền khẽ chạm lên phần giường y đã từng nằm, trên giường chần dệm lộn xộn nhàu nhĩ, mùi vị đầy nhục dục sau trận hoan ái của nam nhân xộc thẳng vào mũi, nồng nặc đến choáng váng đầu óc.

Giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt mà hắn không hề hay biết, từng giọt từng giọt nước mắt cứ thế nhỏ tách tách xuống tấm đệm, cả người hắn run lên, run đến nỗi tưởng chừng xương cốt sắp vỡ vụn ra, hai chân hắn muốn nhũn ra, sụp người quỵ gối trước thành giường mà gào khóc thành tiếng. Ngọc bội đeo trước ngực đập mạnh vào thành giường, vang lên một tiếng bang lãnh lốt.

Hắn nhìn vào bào phục và trang sức đang mang trên người, hắn không cần mấy thứ này, hắn chỉ cần một người thật lòng thật dạ với hắn, thương hắn, yêu hắn, giữ hắn ở trong lòng, đối xử với hắn như đối xử với y.

Cõi lòng hắn tan nát, trái tim nát bấy thương tích đầy mình, đây là hậu quả của việc đem lòng yêu một người mà đáng ra mình không nên yêu.

Kiều Nghênh Phong mặc bộ đồ bằng vải thô lên người, đem tất cả mọi thứ Vân Phi Nhật ban cho để lại trong phòng y, rồi hắn đi tìm Hàn Độc Cổ.

Thần sắc của hắn hết sức tiêu tụy, nước mắt cũng đã khô, Vương gia là loại người gì thì người trong phủ đều biết rõ, nếu vì y mà khóc thì Kiều Nghênh Phong quả là tên đại ngốc.

“Hàn công tử, ta muốn rời khỏi kinh thành, đến đây là muốn mượn người lộ phí để đi đường, về sau nhất định ta sẽ trả đủ.”

Hàn Độc Cổ muốn hỏi lại, nhưng hắn liền nói với vẻ mặt hết sức kiên nghị. “Hàn công tử không cần hỏi nhiều, ta phải rời khỏi phủ Vương gia, không muốn lưu lại nơi kinh thành này nữa.” Ở lại nơi này chỉ càng thêm đau lòng chứ được ích lợi gì.

Hàn Độc Cổ giao cho hắn cả trăm lượng bạc thế mà Kiều Nghênh Phong chỉ lấy duy nhất hai lượng, sau đó tức tốc rời khỏi kinh thành, thẳng tiến phía Nam mà đi.

Lúc Kiều Nghênh Phong đã rời khỏi phủ rồi thì Vân Phi Nhật mới hay tin, trong lòng y có chút trầm xuống. Y nhanh chóng đi đến căn phòng mà mình đã ban cho Kiều Nghênh Phong, bên trong hoàn toàn sạch sẽ, tất cả những thứ y ban cho hắn đều ngay ngắn nằm ở đầu giường, Kiều Nghênh Phong không hề mang đi bất cứ thứ gì, ngay cả cái quần tơ tằm trong suốt kia cũng được hắn giặt giữ sạch sẽ phơi lên, quần áo cũng được xếp lại gọn gàng đặt một bên.

“Cái tên nô tài chết bầm đó đang nghĩ cái gì thế?” Hắn tức giận đến mức cả người run bần bật.

Tổng quản nhỏ giọng nói. “Vương gia, có lẽ trong lòng hần có chút phiền muộn, rời phủ mấy ngày rồi sẽ về mà, dù sao thì hần trước khi cũng được Vương gia sủng ái, nên chắc nhất thời nổi cơn tức giận mà làm càng thôi.”

“Cái tên điên muốn làm gì thì làm này, bản vương muốn sủng người nào thì sủng người đó, hần có quyền cấm cản sao, phá bỏ phòng của hần cho ta. Bỏ hết đồ của hần về phòng của người hầu, đem hết mấy thứ trên bàn qua ban cho ái nhân của ta. Hần đã xem thường gia pháp của phủ ta, muốn đi là đi sao? Đi ra ngoài dan díu bậy bạ với nam nhân nào đó, lúc đó chẳng khác nào bôi tro trát trấu vào mặt bản vương.”

“Vâng, nô tài lập tức cho người đi tìm hần về.”

“Không cần, chờ hần về sẽ cho hần ném mùi thể nào là đại họa lâm đầu. Nhớ để ý hần cho ta, chừng nào hần trở về thì lập tức báo cho ta.”

“Vâng, nô tài đã rõ.”

Vân Phi Nhật như muốn phát điên lên, mặt y âm u đen xì, còn tổng quản thì mồ hôi tuôn như mưa, chỉ dám khúm núm, không dám đụng vào Vân Phi Nhật. Nếu Kiều Nghênh Phong có trở về, nhất định chuyện sẽ như Vân Phi Nhật nói – chắc chắn là đại họa lâm đầu.

Có điều Kiều Nghênh Phong vẫn chưa trở về, năm ngày, mười ngày rồi đến nửa tháng, một tháng, hần hoàn toàn bật vô âm tín. Lúc đầu Vân Phi Nhật mới chỉ giận thấu trời xanh, nhưng đến bây giờ thì hần đã thật sự nổi trận lôi đình, nhìn cái gì đều không vừa mắt, nếu không chửi rửa thì là đánh đập, bằng không lại phá tan mọi thứ.

Nửa năm sau, có tin tức của Kiều Nghênh Phong, thế là tổng quản liền vội vàng đem tin tức bẩm lên Vân Phi Nhật.

“Vương gia, đây là bức thư do Kiều Nghênh Phong gửi đến, phía trên có ghi gửi đến Vương gia.”

Vân Phi Nhật trong lòng chấn động một phen, suốt nửa năm qua hoàn toàn bật vô âm tín, không ngờ hần lại chủ động gửi thư đến đây.

Y đưa tay ra nhận cuộn vải thô, miếng vải cực kì thô ráp, là miếng vải vô cùng đơn sơ rẻ mạt, lúc trước có đặt dưới chân y y còn chề bần hướng chi chịu cầm trên tay. Mặc dù y cố gắng điều hòa nhịp thở, bình tĩnh hết mức mà mở miếng vải bố ra, nhưng lúc ngón tay chạm vào lại không khỏi run lên.

Bên trong lớp vải thô kia chứa một lượng bạc, giống với lượng bạc mà lúc trước Vân Phi Nhật đã ném cho hần để có tiền chôn mẹ, y siết chặt miếng vải trong tay, tức đến mức trong ngực dường như đang có lửa bốc lên hùng hực, ý của Kiều Nghênh Phong đã rõ ràng rành, hần vì một lượng này mà bán thân làm nô tài cho y, bây giờ hần lại đem một lượng này trả lại cho y, thế là từ nay hai bên không hề nợ nần gì nhau.

“Tên cậu nô tài này thật to gan, chẳng lẽ bao nhiêu ân tình sủng ái mà bản vương dành cho hần đều có thể trả lại hết sao? Tên nô tài đê tiện này, dám trêu chọc bản vương như vậy, không biết có để bản vương vào trong mắt không?”

“Bẩm Vương gia, nô tài có hỏi người vừa nãy giao miếng vải này, hần nói sẽ đến gặp Hàn Độc Cổ công tử ở nơi nào đó, theo lời hần nói thì hình như Kiều Nghênh Phong cũng có cái gì đó muốn đưa cho Hàn công tử.”

“Làm tốt lắm.” Không hổ danh là tổng quản làm trong phủ của hần.

Trong mắt Vân Phi Nhật phát ra một ánh nhìn sắc bén, y là kẻ thông minh, lập tức liền hiểu ra hết nguyên nhân ngọn ngành.

“Lập tức đến phủ của Hàn Độc Cổ. Kiều Nghênh Phong đã rời phủ gần nửa năm, hần không hề có bà con thân thuộc, nhất định đã nhận sự giúp đỡ của Hàn Độc Cổ, nếu không thì làm sao hần có thể biến mất khỏi đây lâu như vậy?”

Vừa bước chân đến phủ của Hàn Độc Cổ, thì thấy người đưa tin kia đang đi theo Hàn Độc Cổ cùng nhau nói qua nói lại cái gì đó.

Tổng quản của Vân Phi Nhật đứng bên cạnh nhỏ giọng nói. “Đó là người đưa tin đó Vương gia.”

Người nọ một thân mặc toàn vải bố, cực kỳ nhà quê, cứ như từ nông thôn mới lên.

Vân Phi Nhật tiến lên vài bước, không để ý Hàn Độc Cổ còn đang nói chuyện cùng người kia, y lập tức lớn tiếng hỏi. “Kiều Nghênh Phong đang ở đâu?”

Người nọ cũng không biết y là ai, chỉ thấy y quần áo lộng lẫy, trên mặt toát ra khí chất tôn quý, nên có chút sợ sệt mà đáp. “A Phong không phải người trong thôn ta, nhưng do đến mùa thu hoạch nhưng lại thiếu người làm nên hẳn đến thôn ta giúp một tay, hẳn làm việc cực kỳ chăm chỉ, chúng ta cũng không biết hẳn ở nơi nào, lúc hẳn biết ta sắp lên kinh thành, thì đã đến nhờ ta mang theo hai túi vải thô này lên kinh.”

Những lời này đều là thành thật, chính là hẳn và Kiều Nghênh Phong căn bản không hề quen biết nhau, khi đã hết mùa thu hoạch thì Kiều Nghênh Phong cũng rời bỏ thôn mà đi, chẳng ai biết được hẳn bây giờ đang ở đâu.

Vân Phi Nhật chuyển hướng sáng Hàn Độc Cổ, cười lạnh rồi nói. “Độc Cổ, lúc ngươi mới lên mười, bị người ta đánh đến sắp chết, vất vương nằm trên đường hấp hối chờ chết, là ai đã cứu ngươi?”

Hàn Độc Cổ vừa thấy dáng vẻ của y, biết rõ đã đến lúc mình nhận tội, hẳn đã không thể kiểm soát hết tình hình, không thể ngờ cứ sự lại xảy ra thế này. Hơn nữa, bây giờ Vương gia đang nổi cơn tam bành, tốt nhất là hẳn nên nhận tội, để khỏi tự chuốc họa vào thân.

Hắn lập tức quỳ xuống nói. “Là Vương gia đã cứu Độc Cổ.”

“Là ai đã cho ngươi dưỡng thương, thậm chí còn ban vàng bạc cho ngươi, tạo cơ hội cho ngươi mở mang sự nghiệp buôn bán?”

Hàn Độc Cổ không chần chờ nói. “Công ơn của Vương gia, Độc Cổ suốt đời này không quên.”

“Kiều Nghênh Phong ở trong phủ của bản vương không hề có một xu dính túi, cũng không có họ hàng thân thích, cũng không có chốn nào nương thân, thế mà hẳn có thể sống sót ngoài kia trong nửa năm, ngươi thử nói xem đó là nhờ công ai?” Câu hỏi của Vân Phi Nhật, từng câu từng chữ như muốn dùng dao chặt chém người khác.

Đúng như những gì Hàn Độc Cổ dự định, tai họa đã giáng xuống đầu hẳn rồi, nên hẳn cũng ăn năn mà nói. “Kiều Nghênh Phong có đến đây mượn chút ít ngân lượng, nói hẳn phải rời khỏi phủ của Vương gia, Độc Cổ nghĩ thầm trong phủ Vương gia có trăm ngàn tùy tùng tôi tớ, thiếu một tên nô tài như Kiều Nghênh Phong thì Vương gia cũng không biết, cho nên mới bạo gan mà cho hẳn mượn tiền.”

“Ngươi tìm hẳn về cho ta, mặc kệ hẳn đang ở chân trời góc biển nào.”

17. Chương 9-2: Hạ

“Ngươi tìm hẳn về cho ta, mặc kệ chân trời góc bể, làm tốt chuyện này, ta cho ngươi cơ hội sửa chữa. Ta có thể khiến ngươi trở thành thương nhân nhất lưu khắp kinh thành, cũng có thể khiến ngươi nháy mắt đều mất hết, không còn bất cứ thứ gì, cũng đừng trách mỹ tình nhân của ngươi yếu mệnh.”

“Vương gia, việc này không liên quan đến Yến Vũ Không.” Hẳn vội trả lời, ở lâu bên cạnh Vương gia, hẳn biết rõ tâm cơ cùng thủ đoạn tàn nhẫn của Vân Phi Nhật.

Mặt Vân Phi Nhật mang tiêu ý, nhưng mắt lại đầy sát khí: “Ta sẽ chờ ngươi đi tìm Kiều Nghênh Phong, thì chăm sóc thật tốt vị mỹ nhân kia, ngươi nếu không tìm được hẳn, ta cũng không dám cam đoan sinh mệnh mỹ nhân hay người kia có còn giữ được trong sạch hay không, đã hiểu chưa?”

Hàn Độc Cổ đầu đầu, nhưng hẳn nghe rất rõ giọng nói của Vân Phi Nhật đang thực sự cuồng nộ, nếu hẳn không đang hoang mang tìm kiếm, e rằng cả đời này cũng đừng mong hẳn và Yến Vũ Không lại có thể cùng một chỗ.

“Độc Cổ linh mệnh, lập tức tìm Kiều Nghênh Phong trở về bên cạnh Vương gia.”

Vân Phi Nhật ném một lượng đến bên chân hắn, lạnh lùng nói: “Nhân tiện trả một lượng này lại cho hắn, nói với hắn, đã bước vào cửa Vương phủ, thì chính là người của Vân Phi Nhật ta, mặc kệ hắn có bao nhiêu bất mãn, tự mình trốn ra khỏi Vương phủ chính là tội của hắn.”

Hàn Độc Cổ lại nói: “Vương gia, cá tính Kiều Nghênh Phong tuy rằng là đơn thuần, nhưng dường như lại vô cùng cố chấp, nói như vậy, chỉ sợ hắn không muốn trở về.”

Vân Phi Nhật giận dữ nói: “Nói cái quỷ gì! Hắn không muốn trở về, ta cho phép người lập tức lừa hắn, trói hắn, bất tỉnh mang về đây, bất cứ thủ đoạn nào cũng được.”

Y phát cuồng hét vang khắp phòng, giống như sấm nổ, tổng quản sợ đến rụt mình, nhưng y lập tức lại hít một hơi để tâm tình bình tĩnh, ôn nhu nói nhẹ nhàng như không.

“Hãy giải thích với hắn, bổn vương mong nhớ hắn niết chân, bưng trà, còn nhớ cả lời nói thật tâm rất buồn cười của hắn.”

Hàn Độc Cổ nghe giọng y khàn khàn, như tồn tại chút chân tình, lại nhìn biểu tình mất mát của y, Hàn Độc Cổ bỗng nhiên hiểu được Vân Phi Nhật cũng chỉ là vì không muốn nói ra tâm tình của y đối với người khác.

Hắn hứa hẹn nói: “Độc Cổ nhất định mang Kiều Nghênh Phong về cho Vương gia.”

Hàn Độc Cổ đi đã lâu, nhưng đại đa số những người quay về hồi báo lại không có tin tức gì, tâm tình Vân Phi Nhật ngày càng âm u, ai tới hầu hạ cũng có nhiều sai sót, lại thấy món đồ trước kia tặng cho Kiều Nghênh Phong ở trên người nam nhân khác, cũng bắt đầu nóng nảy.

“Người ngay cả một cọng lông tơ cũng thua kém Kiều Nghênh Phong, cỡi ra cho ta!”

Cho dù là dáng người tương tự Kiều Nghênh Phong, cơ thể nam nhân săn chắc cũng làm cho y cảm thấy thật vô vị, đùa giỡn được một nửa, tiếng kêu của nam nhân kia làm cho y không thể nào vui vẻ, liền đem nam nhân ấy đẩy xuống giường.

“Là do nô tài hầu hạ Vương gia không tốt?”

Vân Phi Nhật tâm tình ác liệt, nhưng những kẻ này vẫn luôn thăm muốn lấy lòng y, cái quỷ gì cũng đều nói ra được.

Y cười nói: “Người nói thử những tính cách tốt của bổn vương xem? Nói khiến ta vừa lòng, lập tức thưởng vàng bạc cho người.”

Vừa nghe đến vàng bạc, tên người hầu kia ánh mắt liền biến đổi, bắt đầu ngọt ngào nói: “Vương gia là người vĩ đại nhất toàn thế gian này, giống như Bồ Tát, nghe tiếng cứu khổ, dân chúng đều biết đến thanh danh Vương gia.....”

Vân Phi Nhật nghe hết một nửa đã cảm thấy không còn kiên nhẫn, cười nói: “Cút ra ngoài cho ta.”

Người kia chân chờ một chút, còn muốn nói khuếch đại hơn, Vân Phi Nhật đã ngồi dậy, chỉ ra cửa, nụ cười luôn luôn tồn tại trên mặt cũng chuyển thành hàn băng, ngữ khí lạnh lẽo, tựa như tâm y đã luôn lạnh như thế.

“Biến ngay! Bằng không ta giết người!”

Nam nhân chạy ra ngoài, Vân Phi Nhật xoa xoa trán, lúc này y cùng Kiều Nghênh Phong đã không còn gì liên hệ.

Hắn đã từng nằm trên chiếc giường này, đã có rất nhiều nam lẫn nữ y thượng, lần thứ hai nằm lên; hắn từng ngủ ở căn phòng này, lại bị y huỷ đi trong cơn giận dữ; ngay cả châu báu trang sức hắn từng mang, cũng đã bị một nam nhân khác giữ trên người.

Thứ vẫn lưu lại mãi, chỉ còn Kiều Nghênh Phong trong tâm hắn, vì hắn mặc vào tiểu khố bạc ti kia, hắn vẽ mặt rụt rè lại vừa kính hoàng, giống như không hiểu được tại sao lại có người muốn mặc thứ này, thật sự cực điểm phong tình.

Khi mới vào phủ, thấy y cùng người của y quan hệ bất chính, vẻ mặt lại có thể bất phong bất động mà tiếp tục quét tước; không cần y sủng ái, lại muốn trở về quét sân, chưa bao giờ y thấy qua tên nô bộc nào ngu xuẩn như vậy; nói y ghê tởm với ánh mắt thật thà, bị xuân được khiến cho không chịu nổi thì thanh thanh khóc đến đáng yêu.....

Vân Phi Nhật khẽ cười, ngực lại dâng lên một hồi u ám, có lẽ Kiều Nghênh Phong không bao giờ... trở về nữa, hẳn nói y ghê tởm đã bằng ánh mắt chân thực như vậy, giống như nhận định cả một đời, cả một đời chỉ cùng một người ân ái.

Một trận buồn khổ dâng lên trong ngực, Vân Phi Nhật mặc dù từng làm rất nhiều điều sai, rất nhiều điều hoang đường, nhưng chưa bao giờ quá hối hận, cho đến thẳng giờ phút này, y hối hận.

Hối hận rằng không nắm chặt Kiều Nghênh Phong.

Hối hận rằng đã có Kiều Nghênh Phong, còn muốn làm bừa cùng những kẻ tương tự hẳn, khiến Kiều Nghênh Phong cách xa y mà bỏ đi.

“Nghênh Phong, mau trở về bên cạnh bổn vương đi, bổn vương không có người, càng nhiều vinh hoa phú quý càng thêm vô vị.”

Tiếng thở dài như làn gió mát, lạc tại nguyệt nhân trong kinh thành, chỉ mong gió có thể thổi xa hơn, xuôi về phía Nam, thổi vào cửa sổ nơi Kiều Nghênh Phong ngủ, khiến cho Kiều Nghênh Phong cảm nhận được tâm sự của y, lại trở về bên cạnh y.

18. Chương 10

Chương 10

Hàn Độc Cổ ngày đêm đi hỏi thăm, mang theo bạc mà đến quê hương của người kia, bắt đầu điều tra nghe ngóng hành tung của Kiều Nghênh Phong. Trên người Kiều Nghênh Phong không có nhiều ngân lượng, sau nửa năm lại trả bọn họ, những thứ này tựa như nói rằng hẳn đã làm việc rất chăm chỉ, rồi mới tích lũy tiền từ từ. Hẳn thám thính chung quanh ở đâu có làm ruộng, đang cần ngoại nhân giúp đỡ, cuối cùng thì lại nông thôn làng quê này tìm được Kiều Nghênh Phong.

“Hàn thiếu gia, đã lâu không gặp.”

Kiều Nghênh Phong phớt nể đi, thế nhưng nụ cười vẫn rất tỏa sáng. Hẳn vội vàng bưng đến một chén nước đặt trước mặt Hàn Độc Cổ. Hàn Độc Cổ đi thẳng vào vấn đề: “Vương gia muốn người trở lại.”

Gương mặt tươi cười của Kiều Nghênh Phong lập tức đóng băng, hẳn bình tĩnh nói: “Ta với Vương gia đã chẳng còn gì để nói.”

“Vương gia nhớ người.”

“Vương gia không nhớ bất cứ kẻ nào, y chỉ là một tên cầm thú, bất luận là ai bên cạnh y đều như nhau cả.” Kiều Nghênh Phong run nhẹ, bất quá là do giận quá mà run.

“Người khác, Vương gia nhắc đến người, thần sắc không giống như vậy.”

Kiều Nghênh Phong lắc đầu, hẳn đối với chuyện rời kinh thành đi ngày đó cũng đã hiểu rõ, yêu người không nên yêu là một việc khiến cho con tim tan nát, người không nên yêu chỉ xem người như rơm rác, cho rằng chỉ cần ngọc ngà châu báu xa xỉ là có thể mua được toàn bộ người, mọi thứ tất cả đều khiến hẳn vô cùng đau đớn.

“Ta nhất định phải mang người trở lại.”

Kiều Nghênh Phong lui lại mấy bước, xoay người muốn bỏ đi. Hàn Độc Cổ bắt được hẳn, không thể làm gì khác hơn là cùng đánh nhau với hẳn. Kiều Nghênh Phong dù sao cũng đã quen việc nặng, so với hẳn

hoàn toàn mạnh hơn, hắn bị đánh đến nổi mặt xanh một mảng, đau khổ nói: “Người ta yêu đang trong tay Vương gia, ta không mang người về, hắn cũng không sống nổi.”

Dù sao Kiều Nghênh Phong cũng nhẹ dạ, do dự một chút.

Hàn Độc Cổ cởi áo ra, để hắn nhìn thấy vết roi phía sau, Kiều Nghênh Phong không dám tin hỏi: “Vương gia đánh?”

Phía sau hắn là vết roi chằng chịt khắp lưng, nhìn sơ là rõ nhất định là cực hình vô cùng hung tàn.

Hàn Độc Cổ cười khổ nói: “Không phải, là người ta yêu, hắn đánh ta một trận khủng khiếp, rồi vứt ở nơi băng thiên tuyết địa, muốn cho ta đông chết, ta lúc đó là nô bộc của hắn. Hắn chính là thiếu gia nhà ta, hiện tại ta kinh thương thành công, ta phải trở về khiến hắn vĩnh viễn ở bên cạnh ta.”

Kiều Nghênh Phong không thể giải thích được: “Vì sao? Hắn lại thương tổn người tàn khốc đến vậy?”

Hàn Độc Cổ sang sảng đáp: “Chẳng vì sao cả, hắn là người ta yêu nhất, nhưng chung quy, hắn cũng là người, cũng sẽ phạm sai lầm. Ta biết lòng hắn luôn hướng về ta, ta muốn ôm hắn, yêu thương hắn, làm cho cả đời hắn đều ngủ bên cạnh ta. Vương gia cũng là người, cũng sẽ phạm sai lầm, y nhớ người, người mà không trở về kinh, vĩnh viễn cũng không biết kết cục các người sẽ ra sao.”

Kiều Nghênh Phong dờ dẫm đứng thẳng người, ngẫm lại câu nói của hắn, rồi thả lỏng hai tay nói: “Được, ta quay về kinh với người, thế nhưng...”

Hắn nhìn ngôi sao trong bóng đêm u ám, nếu lúc này Vân Phi Nhật làm hắn tuyệt vọng, hắn vĩnh viễn sẽ không gặp lại y nữa.

Vân Phi Nhật nhận được thư Hàn Độc Cổ gửi đến, Kiều Nghênh Phong đã theo hắn trở về. Ba ngày sau, tổng quản bẩm báo lên, y vui mừng trở về Vương phủ, bố trí gian phòng thật tốt, mua đồ sinh hoạt, trang sức, chỉ chờ Kiều Nghênh Phong trở về.

Vừa thấy tiểu nô tài này vào Vương phủ, Vân Phi Nhật lập tức hướng Hàn Độc Cổ mà xua tay, nóng lòng không muốn hắn ở chỗ này quấy rối.

“Hảo, làm tốt lắm, người về nhà đi.”

Hàn Độc Cổ lập tức rời đi gặp tình nhân của mình, mà Kiều Nghênh Phong phờ nể có chút đen, so với trước đây còn trầm mặc hơn.

Vân Phi Nhật ngồi trong phòng, trêu đùa nhắc cầm hắn lên nói: “Tiểu nô tài càng ngày càng tùy hứng.”

“Thị, thảo dân tính cách vẫn vậy.”

Hiện tại tự xưng thảo dân, không hề thừa nhận hắn là nô tài của Vương phủ, đây rõ là không nhận hắn là vật sở hữu của y.

Lông mày Vân Phi Nhật muốn bốc cháy, nhưng vẫn mỉm cười, “Qua phòng ta đi, ta muốn người giúp ta niết cước, bưng trà.”

“Thảo dân không phải người trong Vương phủ, sợ không hầu hạ được Vương gia.” Hắn vẫn cung kính như vậy, nhưng tuyệt đối không thực hiện mệnh lệnh của y.

Cơn giận của Vân Phi Nhật dần dần hạ xuống, thanh âm ngọt ngào nói: “Thế nào, ta nói một câu, người trả lời mấy câu, người đã quên ai mới là chủ tử của người sao?”

“Chủ tử của ta chính là bản thân ta, không phải Vương gia.”

Nô tài lớn mặt, mới vừa gặp mặt đã chọc giận y, y cũng không phải không có cách đối phó hắn.

“Được rồi, vậy người nghỉ ngơi sớm đi, ta gọi người dọn một gian phòng giúp người. Tổng quản, đưa Kiều Nghênh Phong đi nghỉ đi, có chuyện gì ngày mai bàn lại.” Vân Phi Nhật bắt đầu cười nham hiểm.

Kiều Nghênh Phong căn bản không muốn ở lại Vương phủ, thế nhưng tổng quản làm việc thật sự quá nhanh. Tổng quản dẫn hắn vào phòng, gọi người mang nước nóng đến cho hắn tắm rửa. Hắn cũng mệt mỏi, tẩy rửa bụi bẩn trên người.

Tắm rửa xong, bởi vì khát nước, nên hắn uống trà trên bàn, đột nhiên đầu bị một trận choáng váng, đến khi hắn tỉnh lại, đã nằm trong gian phòng tôn quý nhất Vương phủ – trong phòng Vương gia, hơn nữa tay chân đều bị trói, hòm thuốc ở một bên, không nhìn thấy đại phu rằng cửa vàng ghê tởm ngày xưa đâu, chỉ thấy Vân Phi Nhật ngồi bên cạnh.

Trên tay y có một chút dược, sau đó thoa lên người hắn, vừa thoa vừa cười, “Yên tâm, ta đuổi tên đại phu kia đi rồi, hắn mơ tưởng muốn nhìn thấy da thịt mỹ lệ của ngươi, bởi vì ngươi là người của bản vương, ánh mắt hắn gian tà vậy, ta sẽ móc mắt hắn.”

Hắn rống còn to hơn: “Ta mới không phải người của ngươi! Ngươi thật là tên Vương gia ghê tởm, bao nhiêu người muốn bò lên sàng của ngươi, nữ nhân ngươi chơi đùa sẽ nghiện, ngay cả ta là một tên nam nhân không tư sắc ngươi cũng muốn, mắt ngươi mù sao?”

Dược lập tức có tác dụng rất nhanh, hắn lập tức đổ mồ hôi, bắt đầu hô hấp dồn dập, mà Vân Phi Nhật chậm rãi trả lời, ghé vào lỗ tai hắn mà khi dễ, lời nói nhỏ nhẹ như đàn vật, khiến tiểu huyệt của hắn một trận tê dại run rẩy.

“Tiểu nô tài hơn nửa năm không gặp, miệng mồm cũng hư hỏng nhỉ, nhất định là thiếu sự dạy dỗ rồi, bản vương đêm nay sẽ hảo hảo giáo huấn ngươi một phen.”

Hắn mới không phải nô tài của y, hắn hận y thấu tâm can, vô tình, giọng căm hận nói: “Ngươi buông ra cho ta! Ta không làm nô tài Vương phủ nhà ngươi!”

Đầu ngón tay y là bốn khối dược hoàn, trước đây hai khối đã khiến hắn chịu không nổi, chứ đừng nói hiện tại, lượng dược tăng lên gấp đôi. Hắn giãy nãy một chút, Vân Phi Nhật mang dược hoàn đưa vào thông đạo thắt chặt của hắn, gương mặt cũng lộ ra nụ cười tàn khốc mà nói.

“Một ngày là nô tài Vương phủ của ta, suốt đời đều là nô tài của Vương phủ.”

Nói xong, nhìn thông đạo đỏ tươi của hắn, nơi vốn có chút phấn hồng, hiện tại bởi vì dược tính phát tác, đã đỏ tươi như cánh hoa, thậm chí còn chảy ra thứ chất lỏng ngọt ngào, y lộ ra nụ cười đậm đặng, lát nữa thôi cái móng nhọn nhọn của tiểu nô tài sẽ thuộc về y hoàn toàn.

“Tiểu nô tài đợi lát nữa sẽ đồng ý những lời này thôi.” Y hào hứng cười nói.

“Con mẹ nó, ngươi là tên Vương gia chó má, ta đã nhẫn nhịn ngươi lâu rồi, một lượng bạc ta đã trả rồi, cái móng cũng cho ngươi chơi rồi, quét rác cũng quét hơn ba năm, rốt cuộc ngươi muốn thế nào đây? Có ai vì một lượng bạc, mà phải khổ sở như ta không?”

Khí nộ công tâm, Kiều Nghênh Phong ngay cả những lời thô tục đều như bão táp mà phun ra, bên trong huyệt nóng hầm hập, một chút dược đã hòa tan, chảy thành thủy dịch, bên trong ngứa đến đau nhức, hận không thể đem cây gậy sọc sọc bên trong, khuấy động càng mạnh càng tốt, hết lần này đến lần khác chuyển ghê tởm này của Vân Phi Nhật cũng rõ, trong lòng đã có dự tính, nên y mới cười đến như vậy.

“Nhưng mà cũng không cần quét, một lượng bạc cũng không dùng, bắt quá cái móng không thể không chơi được, ta thử xem ngươi bên ngoài có lảng nhãng không, tiểu nô tài ngươi tuy không có tư sắc, nhưng bản vương lại thấy ngươi quốc sắc thiên hương, sợ ngươi lảng lơ chơi hoa, bản vương tất nhiên không muốn bị cấm sùng.”

Ngón tay hắn sáp đi vào, Kiều Nghênh Phong kêu lên, hắn nửa năm qua không cùng nam nhân bên nhau, bên trong vừa chặt vừa nóng, vẫn liều mạng hút lấy ngón tay của Vân Phi Nhật, giống như hải tử lần đầu tiên cố sức mút lấy viên kẹo ngọt, làm Vân Phi Nhật đỏ mắt nói: “Hảo, cảm giác rất tốt, độ chặt rất tốt. Tiểu nô tài thích bản vương cuồng bạo một chút, hay là ôn nhu?”

“Ta muốn ngươi đi chết! Ngươi là tên Vương gia cầm thú, cỡi trói cho ta! A a a...”

Hắn còn chưa mắng xong, tay Vân Phi Nhật đã giảo động, khiến hắn sướng đến thiếu nữa là bán tinh, may là đằng trước bị Vân Phi Nhật đè lại, mới không tiết ra.

Vân Phi Nhật thở nhanh hơn, nói: “Tốt, nhanh như vậy, xem ra không có cấm sùng bản vương rồi. Tiểu nô tài ngươi có muốn mật dịch trong miệng bản vương không?”

“Người chó má Vương gia, ai muốn nước bọt gớm ghiếc của người, ăn xong sẽ bệnh mất.”

“A a... không nên lộng chỗ đó, a...” Hấn kêu thảm thiết một tiếng, vừa kêu vừa gào nhưng chỉ đổi lấy từng đợt cực hình cho cái mông mà thôi.

Nụ cười của Vân Phi Nhật vẫn còn đó, y lại hỏi: “Người nghe không rõ vấn đề của bản vương, cho nên bản vương tốt bụng hỏi thêm lần nữa, tiểu nô tài người có muốn mật dịch trong miệng bản vương không?”

“Người hỏi một trăm lần thì cũng thế thôi, uống nước bọt gớm ghiếc của người, sẽ mắc ôn dịch.”

Tính tình quật cường của Kiều Nghênh Phong vẫn tiếp tục, trên mặt lại bị được tính làm cho chảy mồ hôi, không nói đến trong tiểu huyết bị giảo liên tục, nếu không phải có ý chí kiên cường thì đã buông khí giới đầu hàng từ lâu, cái gì cũng đã nói ra được hết.

Vân Phi Nhật mỉm cười, không biết từ trong hòm thuốc cầm cái gì, bóp chặt hai gò má của hấn, để miệng hấn có thể mở ra, sau đó uy hấn một ngụm nước thuốc, uy xong khiến hấn choáng váng không ngừng, hạ thân càng cương đứng thẳng, giống như phát thuốc.

Không lâu sau, đầu lưỡi Vân Phi Nhật ngọt ngào âu yếm, hấn tựa như mất đi thần trí, truy cầu theo khoái cảm, dĩ nhiên chủ động liếm đầu lưỡi y, tuy rằng ngực gào thét kinh khủng, nhưng miệng vẫn tràn ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

“A a... Còn muốn, còn muốn...”

Hấn điên cuồng dùng đùi kẹp chặt lấy eo Vân Phi Nhật, hai tay ôm lấy cổ y, cố sức hút lấy thứ chất lỏng ngọt ngào trong miệng y, giống như một lữ khách đang vô cùng khát nước, gấp gáp muốn cam tuyền giải khát trong miệng Vân Phi Nhật.

Mà Vân Phi Nhật cũng thập phần kích động, khi thất lưng y đẩy vào, hấn không hề thấy đau nhức, chỉ cảm thấy vui sướng điên cuồng, theo thất lưng mà nhích người lên, toàn thân như tê liệt, hấn vươn đầu lưỡi ra, khiêu dẫn đầu lưỡi linh hoạt dâm dăng của Vân Phi Nhật. Y dâm sâu vào trong, khiến hấn gào lên.

Vân Phi Nhật thở hồng hộc, giống như đang cật lực chịu đựng, thanh âm khàn khàn nói: “Tiểu nô tài người là người của ai?”

“Là của Vương gia, là nô tài của Vương gia.”

Hấn điên cuồng gào to, bên trong nóng quá, nóng đến không chịu được, hận y không nên nói nhiều, chỉ cần nhanh chóng dâm ra vào để thỏa mãn nộ thịnh đang khát khao bên trong.

Vân Phi Nhật nâng hai chân hấn lên, cố sức dâm vào sâu bên trong, hấn khẽ “y a” trong miệng, bên trong bị chạm đến thư sướng, thần trí hoàn toàn thoát ra, cảm giác chính mình sướng muốn chết, toàn thân, đầu khớp xương tê dại đến cực điểm, khát khao y dâm thêm thật nhiều lần nữa.

“Nói lại lần nữa xem!”

“Nghênh Phong là nô tài của Vương gia!”

“Nói cả đời là nô tài của ta!”

“Cả đời đều như thế!”

Hấn thét chói tai, thân thể ướt đẫm mồ hôi của cả hai dán chặt vào nhau, Vân Phi Nhật khép hờ hai mắt, bắt đầu nắm lấy mông hấn, mãnh liệt dâm vào, vừa dâm, vừa khàn khàn nói: “Bản vương sẽ yêu thương người cả đời, tiểu nô tài chỉ cần yên tâm đi theo bên cạnh bản vương, bản vương sẽ tuyệt đối không bạc đãi người.”

“A a a...”

Nước mắt vui sướng tràn ra đầy viền mắt, hấn hiện tại sướng thiếu chút là ngắt xỉu, nhưng đây chỉ mới là lần đầu của đêm nay mà thôi, bên trong có ái dịch của Vân Phi Nhật, trái lại, càng nóng càng ẩm ướt, Vân Phi Nhật cỡi trối cho hấn, đổi lại, Vân Phi Nhật nằm thẳng trên giường. Tiểu huyết bên trong mông hấn không ngừng run rẩy, cường liệt khát cầu được điên cuồng kích thích một lần nữa.

Hắn chịu nhục nhã mà bò lên trên thân thể Vân Phi Nhật, cùng Vân Phi Nhật, hai lưỡi quấn lấy nhau, ngón tay Vân Phi Nhật đùa bỡn tiểu mật huyết của hắn, khiến hắn kinh hãi thỏa mãn.

“Ngồi lên trên ngọc hành của bản vương.”

Sắc mặt hắn đỏ lên, Vân Phi Nhật nói: “Hai tay tách hông ra, chậm rãi ngồi xuống là được rồi.”

Bởi vì bên trong vừa ẩm ướt vừa nóng, hơn nữa được tính đang phát tác mãnh liệt, hắn khổ sở thẹn thùng mà tách hai hông trắng nõn, chậm rãi ngồi vào, Vân Phi Nhật thông thả tiếp nhận thân thể hắn, hơn nữa, tốc độ là do chính hắn không chế.

Hắn rên rỉ kiêu mị, Vân Phi Nhật một tay khéo léo đùa bỡn nhũ tiêm bị hút cho hồng ngạnh của hắn, tay kia âu yếm hạ thân trắng kiện của hắn. Thân thể hắn chỉ có thể giãy dụa, thứ thô to của Vân Phi Nhật ngay trong cơ thể hắn mà “hoạt động”.

Vân Phi Nhật bắt đầu đẩy thất lưng, sáng khoái đến cực điểm khiến hắn cảm thấy điên cuồng. Hắn bứt tóc mình, mỗi lần Vân Phi Nhật tiến vào, thì tiếng nước nhầy nhụa chứng tỏ trong cơ thể hắn ẩm ướt bao nhiêu, muốn Vân Phi Nhật bao nhiêu.

“Thật tuyệt vời, Nghênh Phong, người đều ăn toàn bộ vào.”

Hắn cúi đầu là có thể thấy được tình cảnh Vân Phi Nhật đang nói đến, thậm chí hình ảnh trong đầu cũng là hình dạng mà Vân Phi Nhật nói, hắn khai mở hai chân, ngồi ở trên thân nam nhân, mà thứ trắng kiện của nam nhân không ngừng sáp nhập, hắn lại còn lắc lư thất lưng, chủ động phun ra nuốt vào dương cương của nam nhân, hình ảnh dâm ô này làm hắn xấu hổ đến cực điểm.

“Không được nói...”

Hắn giật mạnh tóc mình, e lệ, vui vẻ, tức giận, tức cả xúc cảm đều dâng lên trong ngực, nhưng không có chán ghét.

“Nghênh Phong thành thật làm ta sáng khoái vạn phần.”

Hắn cắn răng oán hận nhìn Vương gia mỹ tuấn như thần, tôn quý không thứ gì sánh được trước mặt, có chút thương tâm, cũng có chút oán hận.

“Ai cũng đều có thể cho người sáng khoái vạn phần.”

Vân Phi Nhật biết rõ hắn đang đổ kỵ, như vậy lại khiến người ta thương yêu, y rút khẩu khí, hạ thân như lửa nóng, muốn tiết ra.

Y mắng: “Tiểu dâm phụ, hai mắt dám dẫm lệ câu dẫn bản vương.”

Y lật mình đảo hắn, ra vào rất nhanh, lực đạo mỗi lúc một lớn, đều đâm vào nơi sâu nhất, Kiều Nghênh Phong chịu không nổi bật ra những âm thanh trầm thấp, bản tinh dịch lên bụng Vân Phi Nhật.

Này như thôi thúc tình ái, khiến Vân Phi Nhật càng nhanh chóng đẩy mạnh về phía trước như trâu điên, chờ y bắn ra xong, Kiều Nghênh Phong cũng mệt mỏi suy sụp.

Hắn tỉnh lại thì cũng đã giữa trưa, Vân Phi Nhật ngủ ở bên cạnh hắn, lại không vào triều sớm. Hai người trần truồng, Vân Phi Nhật ôm chặt lấy eo hắn, như sợ hắn chạy trốn.

Bọn hạ nhân đưa nước nóng tới, trong bụng hắn đều là tinh dịch của Vân Phi Nhật, không được thoải mái. Vân Phi Nhật dùng khăn nhúng nước nóng giúp hắn vệ sinh nơi kia.

Hắn cảm thấy thẹn thùng nói: “Người là một Vương gia, ...ít nhất... cũng có chút thẹn lòng, tự ta tẩy là được rồi.”

Vân Phi Nhật nở nụ cười với hắn, “Tiểu nô tài người khách khí cái gì, bản vương bảo đảm sẽ tẩy sạch sẽ, huống hồ nơi này lại xinh đẹp, người không cần xấu hổ, bản vương nghĩ, còn có thể làm thêm một lần nữa.”

“Cái hông đau nhức muốn chết, tuyệt đối không thể.” Hắn phỉ nhổ, làm một lần nữa, bảo đảm mạng cũng không còn.

Vân Phi Nhật cất tiếng cười to, bất quá Vân Phi Nhật từ trước đến nay được người ta hầu hạ, căn bản sẽ không tẩy trừ, khiến Kiều Nghênh Phong chịu đựng lần qua lần lại, cảm giác y căn bản là chơi cái chỗ kia, đêm qua chơi thiếu, sáng lại muốn chơi.

“Người là đồ phế vật, căn bản chỉ là tên Vương gia được kẻ hầu người hạ.”

Bởi vì bị y lần qua lần lại hết nửa ngày, Kiều Nghênh Phong đau nhức, đoạt lấy khăn ướt, tự mình tẩy, trong bụng có rất nhiều thứ của Vân Phi Nhật, hèn gì cái mông đau nhức muốn chết.

Thanh tẩy xong, hẩn lau sạch thân thể. Vân Phi Nhật ngồi một bên, nhất nhất muốn hẩn hầu hạ y. Hẩn tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, thế nhưng, nô tính thứ nhất, vẫn là cầm khăn trắng bắt đầu giúp Vân Phi Nhật tẩy thân.

Vừa tẩy vừa đỏ hai gò má, nếu mông hẩn đau rã rời thì trên người Vân Phi Nhật cũng toàn là vết cào, chứng minh đêm qua nhiệt liệt đến mức có thể thiêu hủy cả gian phòng này.

“Tiểu nô tài, ta cũng muốn tẩy nơi này nha!”

Hẩn so với chính hạ thân của mình, mắt Kiều Nghênh Phong muốn dời đi, thế nhưng vì hẩn nô tính kiên cường, cũng tuân mệnh bắt đầu tẩy bộ vị kia, càng tẩy thì cái kia lại càng bành trướng, Kiều Nghênh Phong miệng lưỡi khô khốc, không lẽ sáng nay lại uống phải xuân dược? Bằng không làm gì nhìn chỗ kia của nam nhân mà lại động dục?

“Vương gia không cần lâm triều?” Hẩn đem ánh mắt dời đi, vội vàng thúc giục Vân Phi Nhật ly khai.

“Không cần, bản vương bị bệnh, không ra khỏi phủ.”

Người thể lực rất tốt, căn bản không có bệnh.

Kiều Nghênh Phong nghiến răng ken két, lại tái phát bệnh miệng mồm. “Vương gia nhất định là bị bệnh đậu mùa hay là giang mai, bông cải bệnh rồi?”

“Khá lắm tên nô tài chủ tiện (mồm thối) này, dám nguyên rửa hạ thân của bản vương, thật là lỗ vốn khi đêm qua khiến người kêu sáng khoái như vậy nha.”

Kiều Nghênh Phong lập tức đáp trả: “Ta cũng khiến cho người sáng khoái không dưới một lần nha”

Thấy Vân Phi Nhật nở nụ cười sáng lạn, Kiều Nghênh Phong không ngừng tự trách chính mình, vì sao lại xảy ra chuyện đêm qua, hẩn cũng không phải là nô tài trong lòng Vân Phi Nhật, dù sao hẩn cũng không có nhiều kỹ thuật, hẩn chỉ bị trói, uống phải xuân dược, cái gì ghê tởm, kinh khủng, dâm dục đều cũng nói ra, cho nên sáng nay, hẩn long tâm đại duyệt, rất hài lòng, tên vương gia biến thái này.

“Hầu hạ nước trà”

“Đi gọi một đồng ái nhân thiên kiều bá mị của người đi theo mà hầu hạ hầu hạ.” Cảm giác bất mãn của hẩn lại quay về, việc hẩn ly khai khi trong mình còn đầy một bụng ủy khuất cùng thống khổ, đều không phải đêm qua vì sáng khoái phía sau một chút mà có thể dẹp yên đi được.

“Không có.”

“Cái gì?”

Vân Phi Nhật thần nhiên nói: “Bản vương đem người hầu cả xấu lẫn đẹp, cùng những cơ thiếp làm bản vương chán ghét tất cả đều phóng xuất đi rồi.”

“Gi?” Kiều Nghênh Phong giống như con vịt chết, phát sinh thanh âm khàn khàn kinh ngạc.

Vân Phi Nhật bắt được hẩn, đưa hẩn đặt lên giường rồi nói: “Nhu cầu của bản vương rất cao, cái mông này của người là có thể tiếp nhận được tốt nhất, bất quá không chịu nổi cũng không sao, còn có cái miệng trên này khả dĩ có thể dùng được.”

Kiều Nghênh Phong ngạc nhiên nhìn Vân Phi Nhật, tâm hẩn không đặt ở lời nói vạn phần gian tà này của y mà đặt ở câu nói trước.

“Người phóng xuất đi người hầu cùng cơ thiếp?”

Vân Phi Nhật nhếch môi, khoe miệng lại xuất hiện lúm đồng tiền, thế nhưng nhãn thần lại cực kì nghiêm túc.”Bản vương gần đây bệnh nặng, không thể vào triều sớm, nhưng chỉ cần cải trang trang phục một chút, là có thể đem tiểu nô tài người xuất ngoại dạo chơi nửa tháng một tháng rồi.”

“Vương gia, người thực sự phóng xuất người hầu cùng cơ thiếp của người đi sao?”

Kiều Nghênh Phong chính là không thể tin được, Vân Phi Nhật có bao nhiêu biến thái, cảm thú hấn là tự mình có thể hiểu rõ, y căn bản là không có khả năng chung tình với một người.

“Tiểu nô tài nghĩ nên đến đâu du ngoạn, bản vương đều có thể phụng bồi, về phần vấn đề của người, bản vương đã trả lời qua một lần, sẽ không nói lại một lần nữa.”

Kiều Nghênh Phong ngực đầy cảm động cùng thương cảm, hấn dùng lực quay lại ôm lấy Vân Phi Nhật, còn khóc đến hai gò má đều ướt cả, hấn biết Vân Phi Nhật thế lực có bao nhiêu cường đại, cũng biết những kẻ muốn nịnh bợ y, muốn lên giường cùng y, cả nam lẫn nữ đều nhiều vô vàn.

“Nếu cảm động như thế, cũng hiểu được cái mộng người đang đau nhức, không bằng hay dùng cái miệng nhỏ này tới hầu hạ một lần?”

Vân Phi Nhật chỉ vào hạ thể của chính mình, chỗ đó của y đang dương nanh múa vuốt vô cùng mãnh liệt, Kiều Nghênh Phong vừa mới cảm động một chút đã lập tức tiêu biến, hấn mới không cần dùng miệng dính lấy địa phương kia của nam nhân, bị nam nhân thống cái mộng đã là cực hạn lớn nhất của hấn, giờ lại dùng đến miệng, không phải là giống như nam nhân đùa giỡn nam nhân sao?

“Vương gia chính là đi tìm khác người khác theo hầu thôi!”

Hấn căn bản là không muốn chạm vào địa phương kia, Vân Phi Nhật phá lên cười: “Nói không chừng thử qua một lần, người sẽ thích chết đi.”

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!”

Hấn muốn chạy ra khỏi gian phòng này, thế nhưng lại bị Vân Phi Nhật áp xuống dưới, lại bắt đầu uy nước bọt cho hấn ăn, một bên hôn nửa thân trên của hấn, một bên nói: “Bản vương ở vùng ngoại thành có một ôn tuyền, không bằng mang người đi chỗ đó tắm nước nóng, làm da người trắng mịn lên một chút.”

Hấn nuốt xuống một lượng lớn khẩu dịch của y, bị buộc phải hướng tới hạ bộ của y, địa phương hùng vĩ kia cách mặt hấn ngày một gần, hấn thanh thanh kêu thảm thiết: “Vương gia, nô tài sợ sẽ cắn bảo bối của Vương gia.”

Không sai, bắt đầu tự xưng nô tài rồi, tâm tình Vân Phi Nhật trở nên phi thường tốt, lại cười nói: “Người cũng biết nơi này của bản vương là một bảo bối, sao có thể nở lòng nào mà cắn nó, trái lại nếu làm cho vương sáng khoái, bản vương sẽ không bạc đãi người.”

Hấn lại kêu gào thảm thiết, dù sao chính nô tính kiên cường, nên thực sự ngậm vào khối thịt hung hấn ấy, Vân Phi Nhật thở mạnh, một lượng tinh dịch trắng thừng bắn vào cái miệng của hấn.

Hấn “phi phi phi” mãnh liệt, Vân Phi Nhật khí đỏ mặt nói: “Người tiểu dân phụ này, ngay cả cái miệng cũng thế, làm cho bản vương nhanh như vậy mà xuất ra, cần phải hảo hảo xử phạt người mới được.”

Nghĩ bằng đầu gối cũng biết, ngay sau đó nhất định là một trận giường chiếu lay động, sau đó thì cùng với ăn phải xuân dược không sai biệt lắm cái cảm giác choáng váng đầu óc, mà Vân Phi Nhật nằm trên người hấn thở hổn hển không ngừng.

Sau ngày đó hấn căn bản không có cách nào ly khai giường chiếu, mà Vân Phi Nhật tự tay uy cơm cho hấn ăn, hình như cũng phi thường hài lòng, cách ngày, hấn đã mặc trang phục cải trang do Vân Phi Nhật cấp cho mà đi ra Vương phủ.

Ngày đầu tiên, đi đến ngấm mình ôn tuyền ở ngoại ô của y, ngấm nước lại ngấm nước, tên Vương gia biến thái lại muốn uy hấn ăn nước bọt, hấn dùng tất cả những gì ác độc tàn nhẫn nhất để mắng y, ngược lại càng làm cho Vân Phi Nhật thêm hài lòng, vả lại tại bên trong ôn tuyền mà lộ thiên làm nên sự tình này, quả thực siêu cấp biến thái.

Bất quá Kiều Nghênh Phong cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức y, từ lâu biết y vô sỉ biến thái cùng dã thú quả thực không có khác nhau.

Ngày thứ hai, để cho cái mông hần hảo hảo nghỉ ngơi liểu vài ngày, liền dẫn hần về phía nam du sơn ngoạn thủy, bất quá y liên tục mua đồ vật này nọ, thấy cái gì mới lạ từ vải vóc, đến ngọc thạch, bảo bối, tất cả đều không cần hỏi đến giá tiền mà thu mua hết.

Mua hoài mua mãi làm cho hần phải mắng to: “Tiền có nhiều thế nào, cũng không có thể loại xa hoa này.”

“Tiểu nô tài thay bản vương tiết kiệm bạc?” Vân Phi Nhật một bộ dáng kinh ngạc thốt lên, nhưng lại mơ hồ có chút ủy khuất nói: “Đây là muốn mua cho tiểu nô tài dùng mà.”

“Ta chỉ có mười ngón tay, mười ngón chân, có thể đeo bao nhiêu ngọc? Ta chỉ có một thân thể, có thể mặc hết bao nhiêu y phục vậy? Tóc ta nhiều như vậy, có thể sử dụng bao nhiêu vật trang sức? Ta cũng chỉ có một cái cổ, thì có thể mang bao nhiêu bảo thạch? Người dùng tiền đều không chớp mắt vậy sao? Nhìn thấy liền mua, Vương gia cũng không thể xa hoa như vậy được.”

Kiều Nghênh Phong vốn quen cuộc sống bần hàn, nhìn y xa hoa thế này, thực sự muốn thổ huyết bỏ mình.

Hần nói một đồng làm Vân Phi Nhật hưng phấn không ngớt, y muốn lôi hần tới rồi quán trọ loại lớn nhất, muốn một gian phòng an tĩnh nhất, sạch nhất, nghĩ cũng hiểu y muốn làm làm loại sự tình gì.

Quả nhiên, hần bị kéo vào một gian phòng, sau khi nhảy lên giường, Vân Phi Nhật liền uy hần ăn nước bọt, hần có điểm muốn chống cự, bởi vì hần thực sự không hiểu nỗi suy nghĩ của Vương gia, mắng y quá lãng phí, ngại y mua quá nhiều thứ linh tinh, ngược lại liền kích thích dục vọng của y.

“Tiểu nô tài một lòng quan tâm bản vương, không thích vật ngoài thân bản vương ban cho, bản vương long tâm đại duyệt, thưởng cho người quỳnh tương ngọc dịch của bản vương vậy.”

“Không cần phần thưởng, không sao a. A a... Không nên a...”

Hần thở gấp đáp lời, lại bị y ngón tay chọc gheo, hạ thân vừa nhuyễn lại vừa nóng, hận không thể đem nam căn vào bên trong vừa động vừa quấy, hần hốt hoảng vứt bỏ ngay suy nghĩ ấy, hần nhất định lại uống phải xuân dược rồi, mới có thể nhanh như vậy mà động dục.

Ai cũng biết Vân Phi Nhật yêu thích nhất là uy hần uống xuân dược, hần nhận mệnh mà nuốt vào nước bọt y uy, bắt đầu bồi Vân Phi Nhật tại trên giường đong đưa giường chiếu, chờ y thú tính qua đi, hần nhất định còn muốn hảo hảo bắt y phải tiết kiệm, không thể loạn mua đồ mãi, hần chỉ là tên tiểu nô tài không cần những thứ kia.

Đương nhiên, chờ Vân Phi Nhật sáng khoái qua đi, hần bắt đầu nói đến việc này, kết quả thật giống như là cho Vân Phi Nhật ăn xuân dược vậy, hần đầu óc tựa như hư hỏng mà liều mạng cầu hoan, làm cái mông hần đau nhức muốn chết, bất quá hần cũng có chút không muốn thừa nhận, hần cũng sáng khoái muốn chết.

“Chúng ta một đường vắng nam, bản vương mang theo người đi ngồi thuyền hoa, nghe nói GiangNamnơi nào phong cảnh cũng như một bức tranh, bản vương đã sớm nghĩ phải mau chân đến xem xem.”

Vân Phi Nhật ôm sát hần, hần bị sủng đến thoát lực, căn bản ngay cả lên tiếng trả lời cũng lười nói, ở trong lòng Vân Phi Nhật nhắm mắt rơi vào giấc mộng đẹp ——

Hần cùng với Vân Phi Nhật đi Giang Nam du ngoạn, một tháng sau mới trở lại kinh thành, Vân Phi Nhật đùa giỡn hần, nháo hần, lại liên tục sủng hạnh hần, mãi cho đến khi bọn họ tóc trắng xoá, Vân Phi Nhật vẫn là tính xấu không đổi.

Hần nở nụ cười, giấc mộng ấy hương vị thật ngọt ngào, làm hần luyện tiếc không muốn tỉnh lại.

Vân Phi Nhật thấy hần nở nụ cười, yêu thương không ngớt mà hôn môi, cả đời này, hần chính là tiểu nô tài đáng yêu nhất của y, cả đời này vĩnh viễn không có khả năng buông tay.

Y biết được đối với y hần chính là trân quý nhất, y nguyện cả đời đều hảo hảo quý trọng tiểu nô tài khả ái này, đương nhiên bao hàm cả cái mông đáng yêu nhất, nhuyển nộn nhất của hần a.

Y lộ ra vẻ tươi cười vô cùng gian tà, y phải hảo hảo quý trọng sủng nịnh hần ngay mới được.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/no-tai-tinh-nhan>